

Giới thiệu Làn Cầu Hôn Thứ Hai

Truyện Làn Cầu Hôn Thứ Hai, yêu nhau rồi kết hôn thì thật sự rất dễ nhưng khi chia tay nhau thì lại hoàn toàn không muốn nhưng hoàn cảnh phải ép hai người họ xa nhau vì đối phương đã làm sứt mẻ tình cảm và gây đau thương cho nhau quá nhiều.

Trước đây những ngày đầu của cuộc hôn nhân thì họ yêu nhau rất mãnh liệt nhưng rồi cuối cùng cũng chỉ vì đối phương đã thay đổi làm cho cuộc hôn nhân này không còn lối thoát đi đến kết quả là ly hôn. Mặc dù tình yêu trong họ vẫn còn với đối phương nhưng sống chung là điều không thể nào nữa.

Vài năm cô tình cờ gặp lại anh dường như cô vẫn rung động trước anh, anh không hề thay đổi vẫn như ngày nào, cô nhìn thấy được có vẻ anh muốn tái hợp nhưng với cô thì điều đó là không thể chỉ còn là tình yêu thương, chính vì cô không muốn mình đổ vỡ một lần nữa trong hôn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Nhớ lại mỗi tình đầu nồng cuồng thời trẻ, thường sẽ trở thành hoài niệm cả đời người tiếc nuối.

Đó là quãng thời gian ngọt ngào cũng là đau khổ nhất, trong trí nhớ cô vẫn không quên được những hình ảnh ấy, nằm ở nơi sâu nhất trong trái tim không bao giờ xóa được dấu vết.

Chỉ có một cái kết.

Một cái kết “Không ngừng phủ nhận, không ngừng nhớ lại”, mãi mãi, có lẽ cả một đời sẽ là như thế.

Trong lòng cô, có một cái kết như vậy.

Mà anh, cũng cố chôn dấu chúng thật sâu.

Đến một ngày, đó là một ngày mùa xuân tươi đẹp nhất cũng là ưu thương nhất, giống như những bản nhạc của Mozart, vừa làm đẹp mùa xuân cũng vừa reo rắc nỗi sầu, bọn họ gặp lại.

Tại một khách sạn gần biển, nơi tiếng sóng mãnh liệt đầy trời. . . .

Uông Ngữ Đạt dừng động tác, kinh ngạc nhìn chăm chú vào màn hình máy tính.

Sau đó thì sao?

Mỗi tình đầu, tiếc nuối, đau lòng, mê say.

Cô nhắm mắt, suy nghĩ miên man trong đầu, cố bắt lấy từ ngữ đang tuôn ra, cạnh bàn, tiếng đồng hồ tích tắc thúc giục thời gian đang qua đi, mà cô vẫn không bắt kịp dòng cảm xúc lan tràn—

“Ôi!Minh vẫn không viết được!” Cô ai thán nhận thua.

Cô gục xuống bàn, nắm đôi bàn tay trắng như tuyết bắt đắc dĩ đập bàn, giận thời gian trôi đi quá nhanh, càng giận bản thân hao phí tâm tư mà vẫn viết không được cho xong cái văn án.

Công việc này là do anh bạn tốt Thái Duệ An giới thiệu cho, viết một quyển sổ tay quảng cáo cho một khách sạn cao cấp năm sao, chẳng những thù lao hậu đãi, còn cho cô một không gian sáng tác lớn, nhưng từ thiết kế trang bìa đến nội dung, toàn bộ một mình cô phải ôm hết.

Kỳ hạn cuối nộp bản thảo là ngay tuần sau, nước gần ngập đến chân, mà cô lại vẫn chưa viết được đoạn mở đầu quan trọng nhất, luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó, lại thừa ra một cái gì đó.

“Rốt cuộc là cái gì !” Cô ảo não tự hỏi, bốn phía lặng im không một tiếng động, chỉ có tiếng kim đồng hồ tích tắc ranh mãnh như đang cười nhạo cô.

Uông Ngữ Đạt phiền chán nắm lấy đồng hồ, vốn định đem cái thứ âm ỉ này vứt qua một bên, nhưng thoáng nhìn qua mặt đồng hồ, cô không khỏi hoảng sợ.

“Trời đất! Không kịp mất!”

Cô vội vàng bật lên khỏi bàn, tắt máy tính, vọt vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, dùng chút đồ trang sức trang nhã, vuốt mái tóc đen như mực lịch sự tao

nhà, chứa một chút phía trước, như hàng bướm bay là là.

Tiếp đó cô trở về phòng, mở tủ quần áo, lựa chọn trong đồng lễ phục ít ỏi, tuy rằng hình thức đơn giản, nhưng phối hợp với áo choàng màu tím, nhất thời có vẻ lịch sự tao nhã xuất chúng, tựa như vẽ rồng điểm mắt.

Cho rằng đã xong, cô bước nhẹ, lặng lẽ đẩy cửa phòng mẹ. Mẹ vẫn còn đang ngủ, hương vị ngọt ngào, khoe miệng khẽ mở, tràn ra một giọt nước miếng.

Cô lẳng lặng mỉm cười, lấy giấy lau khoe miệng cho mẹ, lại nhón chân nhón tay rời khỏi phòng.

Chuông cửa rung lên leng keng.

Cô rùng mình, vội vàng nắm lấy chiếc túi xanh, tiến đến cửa, người đang đứng ngoài cửa là một người đàn bà với khuôn mặt hiền lành.

”Di Di tới vừa kịp, con có việc phải ra ngoài.”

“Di biết, con mau đi đi.”

”Phiền di trông mẹ.”

“Cứ giao cho di, con không phải lo lắng.” Trung Bảo Di xoa tay cô, cười hòa ái.

“Dạ, con đi.”

Uông Ngữ Đạt đi qua dãy cầu thang của nhà trọ âm u, đẩy cánh cửa lớn sơn loang lổ, bên ngoài đang mưa phùn, cô ngửa đầu nhìn trời, nhất thời do dự.

Vốn là muốn đáp xe buýt công cộng đi, nhưng mình ăn mặc sang trọng như thế, thời tiết cũng không tốt, xem ra chỉ có thể hi sinh chút tiền kêu taxi.

Đang lo lắng, một đoạn nhạc nhẹ nhàng vang lên, cô tìm đi động trong túi xách nghe máy.

“Ngữ Đạt, là mình, Duệ Yên đây.”

“Mình biết, có chuyện gì?”

“Tôi nay cậu đi dự tiệc sinh nhật thiên kim của Lưu Đồng phải không?”

“Đúng, sao thế?”

“Bên đó không có xe, cậu chờ ta với, mình xong việc lập tức qua, mình chờ cậu.”

“Không cần.” Uông Ngữ Đạt ngại phiền bạn tốt.”Mình tính đi taxi.”

“Đi taxi? Đồ keo kiệt nhà cậu chịu bỏ tiền rồi?” Thái Duệ Yên trêu tức.

“Bằng không biết làm sao bây giờ?” Uông Ngữ Đạt tự giễu.”Tóm lại cậu cứ làm việc của cậu là được rồi, không cần lo lắng cho mình.”

“Vậy được rồi, cậu cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Uông Ngữ Đạt gác điện thoại, cất đi động, liếc sắc trời âm u, hạ quyết tâm, mặc kệ màn mưa tiến bước ra.

Lối vào nhà trọ này hẹp, xe căn bản không vào được, cô chỉ có thể đến đại lộ nghĩ cách kêu xe.

Đôi giày cao gót mảnh khảnh giẫm lên từng vũng lồm ngập nước, bắn lên mấy bọt nước, cô nhón chân, đột nhiên cảm thấy mình giống đang khiêu vũ.

Khiêu vũ vào một buổi mưa lúc hoàng hôn, khiêu vũ một mình.

Không có bất kỳ ai là bạn nhảy...

...

“Đề tôi làm bạn nhảy của cô!” chàng thanh niên đề nghị, vì che dấu sự khốn quẫn, anh cố ý bày ra thần thái lạnh lùng.

Sự lạnh lùng giả tạo như vậy, rơi vào đáy mắt cô gái, lại biến thành một loại ngạo mạn cực đáng giận.

“Ta sao tôi phải muốn anh làm bạn nhảy?” Cô tức giận phản bác, đối với kiểu ruồi bọ không mời mà tự đến này thấy thật nhàm chán.

“Không có người mời cô khiêu vũ sao?” Anh cố tình vạch trần cô.

Cô oán hận trừng anh. Là không có người mời cô khiêu vũ, thì đã sao? Cô không cần anh tự cho là đúng!

Uông Ngữ Đạt cô ở trường học, là một hoa hậu giảng đường ong bướm tranh nhau truy đuổi, nam sinh theo đuổi cô, có thể xếp vòng quanh sân thể dục tám vài vòng.

Chỉ vì cô nhất thời trúng quỷ kế của bạn học, mới bị xe hơi đi ngang qua bắn cho một thân nước bắn, chặt vật không chịu nổi, lại không thể không tới vũ hội lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, vì không muốn người ta dèm pha!

Cô lúc đó đã muốn bỏ về nhà, nhưng vài vị nữ sinh lại ác ý an bài một hồi cá cược trước đó, ai có thể được nhiều nam sinh mời nhất, cô không muốn chưa chiến đã thua, bèn quyết định ở lại trường.

Nhưng điều này lại làm cho càng ngày càng có nhiều người nhìn cô một cách kỳ dị, cô mới nhận ra mình nghĩ sai rồi. Mặc dù cô có một dung mạo thanh tú và đáng người tuyệt đẹp, nhưng bộ lễ phục đã bị bẩn hơn nửa, cũng bị quần chúng chê cười.

Ngay vào lúc cô đang khốn quẩn nhất, một cậu con trai đầu tóc lộn xộn, tùy tiện mặc một cái quần bò tham gia vũ hội, kiêu ngạo đưa ra lời mời với cô như đang ra một ân huệ.

Anh nghĩ cô sẽ đồng ý chắc?

“Cho dù toàn bộ nam sinh trên thế giới này đều chết hết, tôi cũng không khiêu vũ với người ăn mặc không hợp thời!” Cô mạnh mẽ nói, lòng tự tôn bị tổn hại, mũi nhọn phòng vệ trở nên lợi hại bức người.

Ánh mắt anh nhất thời tối lại, đôi mày rậm anh tuấn bất tri nhếch lên.”Cô gái này, nói chuyện không lễ phép như vậy, khó trách không có ai mời cô khiêu vũ.”

Cái đó và sự lễ phép của cô không liên quan, vì vẻ bề ngoài mới quan trọng!

Giống đực ghê tởm đó, không hiểu tâm lý nữ sinh, còn tùy xem cô có đủ sáng mắt hay không, có biết làm nũng hay không.

Cô khinh thường hừ lạnh, mặc kệ anh, lại vừa lúc nhận được ánh mắt đùa cợt của nhóm nữ sinh, một đám các cô vừa câu kéo được bạn nhảy, chỉ khí bùng bùng hạ chiến thư với cô.

Ngực cô cứng lại, đang ghét quá, thỉnh linh bất lấy tay nam sinh kia.

“Cô làm gì vậy?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Không phải anh nói muốn mời tôi khiêu vũ sao?” Cô tức giận.”Vậy chúng ta đi!”

“Xin lỗi, tôi đã thay đổi chủ ý.” Anh lãnh đạm thả tay cô, không cho cô mặt mũi.

Cô tức giận đứng nguyên tại chỗ.

Chưa từng có nam sinh nào dám can đảm cự tuyệt cô như thế, anh là người đầu tiên!

Tiếng cười đột nhiên vang lên, từ phía sau cô vang đến, xoáy sâu vào lỗ tai.

Cô biết, là nhóm bạn học nữ đang cười mình. Các cô thường ngày ở trường học không cạnh tranh được với cô, đã sớm sinh lòng đố kỵ, lúc này đúng là cơ hội trả thù tốt.

Là cô ngốc, mới có thể tin lời ngon tiếng ngọt của mấy người đó, cô tưởng họ thật lòng muốn làm bạn với cô, cô cũng hi vọng cuối cùng mình có thể có một người bạn gái.

Cô rất muốn có một người chị em, thật sự rất muốn, không phải chỉ để cùng nhau đi dạo phố mua sắm tán gẫu buồn chuyện, mà còn có thể tâm sự những bí mật, chia sẻ với nhau buồn vui được mất.

Cô muốn một người tri kỉ tốt, chẳng lẽ điều này cũng sai sao?

“ Cô đừng như vậy.” Người thanh niên bỗng khàn khàn nói, thu lại ánh mắt tối tăm đang nhìn cô.

“Sao cơ?” Cô giật mình ngơ ngác.

“Kiểu như muốn khóc ấy.” Anh cúi đầu thở dài, chủ động dắt tay cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô cảnh giác.

“Không phải cô nói muốn khiêu vũ sao?”

“Không phải anh nói thay đổi chủ ý sao?”

“Chúng ta còn phải đứng trong này tranh luận sao?” Anh thản nhiên mỉm cười, nụ cười như vô số viên đá nhỏ, quăng xuống mặt hồ là trái tim của cô, làm nổi lên tầng tầng gợn sóng. “Cô không muốn cho những người kia nhìn xem sao?”

Cô chấn động, kinh ngạc nhìn Anh. “Anh cũng biết?”

“Các cô nữ sinh ngây thơ đang chơi đùa trò gì, ai nấy đều thấy được.” Anh như cười như không trào phúng.

“Chúng tôi không ngây thơ!” Cô vừa thẹn vừa giận. “Hơn nữa anh dựa vào cái gì dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi? Anhi mấy tuổi rồi?”

“Cô thì mấy tuổi?” Anh hỏi lại.

“Năm nay tròn mười tám.” Cô ngạo nghễ tuyên bố.

“Tôi hai mươi hai.” Anh báo tuổi.

“Hơn 4 tuổi mà thôi, hừ.”

“Nhưng tôi đã qua giai đoạn trưởng thành.” Anh trêu chọc. “Ít nhất tôi sẽ không chơi trò cá cược nhảm chán với bạn bè.”

“Anh vẫn muốn cười tôi như vậy sao?” Cô căm tức. “Nếu vậy, anh buông ra, tôi không muốn vì một buổi khiêu vũ mà biến mình thành trò cười cả đời.”

Nghe vậy, anh cười nhạo một tiếng, cô muốn bỏ tay ra, anh lại nắm thật chặt.

“Tôi đồng ý với cô, sẽ không lấy chuyện này ra làm trò cười.” Anh dừng một chút, bổ sung một câu. “Nhưng cô cũng phải đồng ý không được cười tôi.”

“Tôi cười anh cái gì?” Cô hồ nghi.

“Thật ra tôi. . . .” Anh cúi đầu, tập trung nhìn vào ánh mắt tinh tế rạng rỡ sức sống của cô. “Không biết khiêu vũ.”

“Cái gì? Anh không biết khiêu vũ?”

Một giọng nữ kinh ngạc kêu lên, phảng phất như vừa bắt gặp một tội ác tày trời.

...

Viên Thiếu Tề trào phúng chà môi. Anh tịnh không để ý việc mình không biết khiêu vũ, cũng không định học cái kỹ năng vô vị này, bởi vì người phụ nữ từng thề nguyện sẽ khiêu vũ cùng anh cả đời, cũng đã phản bội anh mà đi.

“Nhưng người ta muốn khiêu vũ mở đầu bữa tiệc với anh hôm nay!” Tiếng hờn dỗi của Luru Hiểu Tuyên truyền đến.

“Em tìm người khác đi, anh sẽ không cùng em khiêu vũ.”

“Làm sao có thể? Anh là bạn trai hiện tại của em nha!”

“Anh đã tặng cho em một phần quà lớn, còn chưa đủ sao? Không nên ương bướng trước mặt anh!”

“Thiếu Tề~~” Hóa công phát động.

Viên Thiếu Tề cố đóng lỗ tai, điều chỉnh góc độ dây nghe điện thoại, tận lực làm cho giọng nói có vẻ ôn hòa hữu lễ. “Em là nữ nhân vật chính đêm nay, hẳn là còn có rất nhiều việc cần chuẩn bị? Không cần đón khách sao?”

“Việc vặt này sao cần em tự mình làm? Em ấy à, chỉ cần đảm bảo sao cho mình trông thật xinh đẹp là được rồi.” Luru Hiểu Tuyên cười duyên. “Bây giờ anh đang ở chỗ nào? Có nhanh đến không?”

“Ừ, khoảng 10 phút nữa.”

“Em chờ anh, mau tới nhé!”

“Biết rồi.” Nói xong, anh không chút do dự ngắt điện thoại, tháo dây nghe xuống, tay phải nắm tay lái đảo một vòng ưu nhã, chiếc xe uốn lượn lên đường núi.

Anh khộp thời gian cực chuẩn, mười phút sau, đã đến khu nhà cao cấp của Luru gia, một chiếc taxi từ bên kia lái tới, giành trước đường chạy xe của anh.

Anh không muốn cùng đối phương tranh giành, nhượng qua một bên, cửa xe taxi mở ra, một bóng hình xinh đẹp nhỏ bé chạy ra.

Là một phụ nữ, cầm một chiếc ô trong suốt mưa ở cửa hàng tiện lợi, bước những bước như đang nhẹ nhàng nhảy múa, nhanh nhẹn vào trong nhà.

Một tia sáng màu tím thàn bí phản chiếu nơi đáy mắt anh, anh không nhìn rõ là cái gì, nhưng trí óc lại in sâu bóng hình kia kia.

Xe taxi chạy nhanh ra phía sau, anh mới lái vào đường chạy, xuống xe, giao chìa khóa cho người hầu của Luru gia, nói đối phương cất xe giữm.

Bước vào phòng, ngênh hướng anh là từng đoàn người vây quanh với những ly sâm banh tràn lan, trăm hoa đua nở, gành đua sắc đẹp, trần nhà treo ngược một chiếc đèn thủy tinh, bày ra vẻ phú quý tao nhã.

Tại góc đại sảnh trồng trái, dựng lên một đài cao nho nhỏ, một tổ bốn người chơi nhạc thính phòng diễn tấu tổ khúc Bahar, giữa đài cao, là một chiếc piano màu trắng ngà .

Tốp năm tốp ba các tân khách, bung ly rượu đỏ, yến oanh nói cười, trong đó được chú ý nhất tối nay tất nhiên là nữ nhân vật chính Luru Hiểu Tuyên, cô mặc lễ phục màu đỏ dài, đuôi váy cá, trên người đội nguyên bộ trang sức, đính đầu đề nặng vương miện công chúa, lóe sáng động lòng người.

Cô thoáng nhìn thấy Viên Thiếu Tề, lập tức nở nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàng đi tới.”Cuối cùng anh đã tới.”

“Ừ.” Anh cười nhẹ, đưa quà sinh nhật.

“Đây là cái gì?” Cô vui sướng nhận lấy, nhìn hình dạng lễ vật, cân nhắc sức nặng.”Là vòng cổ sao?”

“Là bút máy.”

“Bút máy?” Nét mặt cô âm ỉ, không thể che hết sự thất vọng. Loại quà này cũng quá không phù hợp?”Em không hay viết, đưa cái này làm chi?”

“Đề lúc em dùng thẻ tín dụng thì kí tên đi?” Anh nhẹ giọng cười.

Cô không ngờ ra lời này của anh chứa đựng chút trêu chọc mơ hồ, còn ngốc nghếch gật đầu.”Cũng đúng nha. Được rồi, em nhận.” Cô thản nhiên cười.”Mỗi ngày em sẽ mang theo bên mình.” Lời ám chỉ hàm súc rõ ràng.

Viên Thiếu Tề làm bộ như nghe không hiểu, sờ dĩ anh lựa chọn quà tặng là bút máy, vừa sang quý vừa không thể hiện gì cả, là có toan tính phân ra khoảng cách giữa hai người .

“Đúng rồi, ba em gửi lời hỏi thăm anh, ông nói ông không có ở đây, khách sạn giao cho anh.”

“Nói với chủ tịch cứ yên tâm, anh sẽ không để cho ông ấy thất vọng .” Nói đến công việc, Viên Thiếu Tề lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc .

“Ba em đương nhiên tin tưởng anh, bằng không cũng sẽ không gọi anh từ nước ngoài trở về, chính là xem trọng anh đó!” Luru Hiểu Tuyên cảm thán, không che dấu sự ngưỡng mộ đối với anh.”Anh đói bụng không? Tay nghề đầu bếp nhà em rất được! Từng làm việc ở khách sạn năm sao.” Cô khoác tay anh, dẫn anh đi vào phòng có bàn dài trải vải thêu cao cấp, trên bàn rực rỡ muôn màu, có thức ăn có điểm tâm nóng hổi. Cô bốc một miếng điểm tâm, tự mình đưa đến miệng anh.”Món tôm hùm sốt cam sành này không tệ, thử chút đi.”

“Anh tự ăn.” Anh nhận miếng tôm, uyển chuyển cự tuyệt hành động thân mật của cô.

“Thế nào? Ăn ngon không?”

“Không tệ.”

“Vây ăn nhiều hơn chút nữa, món đậu đỏ gói lá sen này ăn cũng rất ngon nha!”

“Anh biết, để anh tự ăn.” Anh mỉm cười.”Em đi chiêu đãi khách khứa đi, không cần để ý đến anh.”

“Vây được rồi, có gì cứ tìm em.” Cô ném cho anh một ánh mắt mê hoặc quyến luyến .

Viên Thiếu Tề tiếp lần sóng điện của cô, chỉ ôn hoà cười, nhìn cô nhập vào đám bạn bè, anh đang định bùng lên một bộ đồ ăn bằng sứ, một người khác cũng đưa tay theo hướng đó.

Đó là một bàn tay nhỏ, dài, trắng nõn, xương tay rất nhỏ, ngón tay thon dài, móng tay cắt sạch sẽ, trang sức mộc mạc.

Bàn tay to của người đàn ông và bàn tay nhỏ nhắn của người phụ nữ tình cờ chạm vào nhau, cả hai đồng thời rụt lại.

“Xin lỗi.” Viên Thiếu Tề rất có phong độ thân sĩ tỏ vẻ xin lỗi.

“Không sao, anh đừng trước đi.” Tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhuận, rất êm tai.

“Cô trước đi.” Anh am hiểu sâu sắc đạo lý ưu tiên phụ nữ, chủ động đưa đồ sứ cho cô.

“Cám ơn.” Cô nhận lấy, giờ tay nói lời cảm tạ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thoáng chốc trong lòng đều cuộn lên một luồng sóng mãnh liệt sừng sờ.

Bộ đồ sứ roi xuống, tạo tiếng vang to trên nền đá hoa cương, vỡ thành mấy mảnh.

Âm thanh giòn vang tạo nên một hồi xôn xao, vài tân khách nghe thấy xoay đầu lại, phóng ra tầm mắt tò mò.

Viên Thiếu Tề không hề phát giác ra chuyện gì, đôi mắt sâu xa chỉ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang đứng trước mặt, chỉ thấy mặt cô tái nhợt. Cô cũng rung động giống anh sao? Xem ra không giống đối trá, cô tựa hồ cũng hơi rung động?

“Uông Ngữ Đạt ——” Anh gần từng tiếng.

Sao lại là anh? Tại sao có thể là anh?

Uông Ngữ Đạt kinh hãi đông cứng tại chỗ, trái tim hoảng hốt nhảy nhót ầm ầm, trong óc rối như tơ vò.

Cô đã nghĩ, cô sẽ không bao giờ còn gặp được anh, những năm gần đây, anh vẫn ở nước ngoài phát triển sự nghiệp, cô không ngờ tới anh lại quay về Đài Loan.

Nên làm gì bây giờ?

Đã từng tưởng tượng trong đầu vô số lần tình cảnh gặp lại chồng cũ, nhưng tới thời khắc máu chốt, cô lại giật mình nhận ra mình không biết lấy gì mà chống đỡ.

Cô không biết nên nói gì, cánh môi run run không nhả ra nổi một chữ.

Cô ngồi xổm người xuống, thu dọn mảnh vỡ để che dấu sự hốt hoảng, tim cô thật sự rất loạn, nhất thời bất cẩn, nhặt mảnh sứ vỡ vụn lên bị quẹt làm tổn thương đầu ngón tay.

Bị đau, cô vội vàng rút tay lại, thấy một giọt máu tươi chậm rãi chảy ra.

Một tiếng hừ thật mạnh như sấm sét, bỗ về phía bên tai.

Cô chân động, giương mắt nhìn lên Viên Thiếu Tề, anh trầm mặc, khóe miệng khinh thường, ánh mắt lóe ra, rõ ràng là đang xem kịch vui.

Một nỗi chua xót thoáng chốc nghẹn ở trong lòng, cô cố nén, cúi đầu tiếp tục tìm kiếm.

Cảm xúc quá kích động, đầu ngón tay vẫn đau, nhột mãi vẫn không xong.

Một bàn tay to hữu lực đưa xuống, vững vàng bắt lấy cổ tay cô, cô giật mình lo sợ không yên.

Là Viên Thiếu Tề, anh không để cô lộn xộn, thay cô nhặt lên từng mảnh vỡ.

Anh quan tâm cô sao? Sợ cô bị thương?

Cô hoảng hốt nhìn anh, có ý từ vẻ mặt anh rút ra một tia manh mối, nhưng sắc mặt anh nghiêm nghị, nhìn không ra chút tình cảm gì.

Là cô tự mình đa tình sao? Cô thu hồi tầm mắt, chua xót nghĩ. Làm sao anh có thể còn quan tâm đến cô? Chỉ là vì phong độ thân sĩ nên mới ra tay giúp đỡ mà thôi.

“Tiên sinh, không cần.” Một người nữ giúp việc vội vàng chạy tới. “Nơi này để tôi dọn dẹp là được rồi.”

“Thiếu Tề, sao thế?” Lư Hiểu Tuyên cũng phát hiện ra sự khác thường, chạy lại coi, thấy Viên Thiếu Tề cầm tay Uông Ngữ Đạt, đôi mi thanh tú nhăn lại, trong lời nói dần nhuộm màu đỏ kị. “Cô là ai? Tôi không nhớ có mời cô.”

“Tôi là. Tôi họ Uông.” Uông Ngữ Đạt vội vàng giãy khỏi tay chồng cũ, hơi lúng túng đứng dậy. “Đêm nay tôi phụ trách chơi đàn.”

“Người chơi đàn ? Vậy còn ở đây làm chi?” Biết cô là người mình dùng tiền mời đến, Lư Hiểu Tuyên nói chuyện lại càng không khách khí, bày ra bộ dạng chủ nhân. “Chúng tôi mời cô đến chơi đàn, không phải mời cô đến ăn cơm.”

“Xin lỗi, tôi. Vì chưa ăn tối, cho nên.” Uông Ngữ Đạt quần bách, vốn chỉ muốn trước khi chơi đàn ăn vụng mấy miếng điểm tâm lấp bụng, không ngờ lại bị bắt được. “Tôi đi đánh đàn.” Cô áy náy, cũng mượn cơ hội gấp gáp tránh khỏi chồng cũ trước ánh mắt soi mói của mọi người.

Cô nhờ người hầu của Lư gia băng bó ngón tay bị thương, sau đó đến trước đàn piano ngồi vào chỗ của mình, liên tục hít sâu vài cái, vẫn chưa thể khỏi phục sự trấn định, làn sóng nội tâm cuộn trào mãnh liệt.

Hai tay đặt trên phím đàn, phảng phất đã qua trăm năm, cuối cùng cô mới đánh được tiếng đàn thứ nhất.

Đây là một khúc hoà tấu, phối hợp với bốn nhạc công khác, giai điệu vui vẻ thoải mái, xoa dịu bầu không khí trong phòng.

Có người nhẹ nhịp mũi chân theo tiết tấu, tế bào khiêu vũ đã bắt đầu rục rịch.

Nhưng chủ nhân chưa mở đầu cuộc khiêu vũ, bọn họ cũng không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tiếp tục nói chuyện phiếm.

Uông Ngữ Đạt vỗ về chơi đùa phím đàn, chịu đựng những cái đau nhói từ đầu ngón tay, cô cẩn thận không dùng lực quá mạnh, để tránh tác động miệng vết thương, kéo lại chảy ra máu.

Chơi một khúc xong, cô xé mở miếng vải băng bó, miệng nhẹ nhàng thổi hơi vết thương, cố giảm bớt đau đớn.

Một tiếng nói khiêu khích đột nhiên ở bên cạnh hạ xuống ——

“Rất đau sao?”

Lại là Viên thiếu Tề, chồng cũ của cô.

Tiếng chuông cảnh báo lại một lần nữa vang lên trong đầu, Uông Ngữ Đạt nhắm mắt, ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh.

“Nếu đã bị thương, vì sao còn kiên trì muốn đánh đàn?”

Bởi vì đây là công việc, bởi vì cô đã cảm tiền của người ta, tất nhiên phải làm tròn bổn phận.

Uông Ngữ Đạt thầm nói trong lòng, mặt ngoài lại hờ hững, băng bó một lần nữa bao bọc ngón tay. “Chỉ là một vết thương nhỏ, bọc lại sẽ không còn cảm giác.”

“Thật không?” Anh hé mắt nhìn cô chăm chú. “Nói thật, tôi rất hiếu kỳ, vì sao thiên kim tiểu thư của Uông gia, lại luân lạc tới mức phải thay người đệm đàn?”

Cô nhún vai. “Chỉ là giúp một tay mà thôi.”

“Thật không?” Anh nhướn mày.

“Công việc này vốn là của một người bạn em, cậu ta nhất thời có việc, tới tìm em hỗ trợ.” Cô cố gắng dùng một giọng thờ ơ.

“Thì ra là thế.” Viên thiếu Tề cười lạnh. “Nhưng nói thực tôi rất kinh ngạc, Uông gia các người không phải có rất nhiều tiền và cửa hàng đầy sao? Ba mẹ em lại cho phép cô con gái cao quý đi chơi đàn dương cầm?”

“Là đùa vui thôi.” Cô nhún vai. “Xem như một loại thể nghiệm đi.”

“Thể nghiệm cuộc sống?” Anh hừ nhẹ. “Tôi còn tưởng rằng em ở cùng tôi trước đó vài năm, đã ‘thể nghiệm’ đủ rồi chứ.”

Đây là anh đang châm chọc cô?

Uông Ngữ Đạt lặng lẽ cắn môi, nuốt đi mọi lời oán giận, nuốt đi ý muốn cãi lại, cô không muốn tranh luận cùng anh vào lúc này, bọn họ đã là hai người xa lạ, thuyền nước đôi ngả.

“Không còn lời nào để nói sao?” Anh vẫn cố tình tiếp tục trêu chọc cô.

Rốt cục cô cũng không nhịn được, oán giận ngẩng mặt, cùng hắn nhìn nhau.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đầu sức, cô đã không nhận thua, anh cũng khiêu khích đón tiếp.

Cô dùng sức trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt của cô quật cường, trái tim cũng không còn chịu khống chế, bởi vì cô thấy được trong mắt anh sự âm u, trách cứ nghiêm khắc, còn giấu cả lửa giận.

Anh hận cô.

Cho dù bảy năm năm tháng đã trôi qua, cho dù hai người đã không còn là đôi nam nữ trẻ trung nồng cuồng, cho dù bề ngoài anh đã trở nên thành thực rất nhiều, ẩn chứa nét phong trần và khéo mắt thỉnh thoảng hiện lên mấy đường vân mảnh, nhưng chỉ có điểm ấy, vẫn không thay đổi.

Bọn họ vẫn oán hận nhau như năm đó.

“Thiếu Tề, anh ở đây làm chi?”

Lưu Hiểu Tuyên yếu ớt nói, rất đúng lúc quấy nhiễu sự im lặng giữa hai người, Viên Thiếu Tề thu liễm ánh mắt, quay đầu nhìn cô.

Cô cười ngọt ngào với anh, ánh mắt lại dao động về hướng Uông Ngữ Đạt, trực giác nói cho cô biết quan hệ giữa hai người này không tầm thường.

“Hai người quen biết nhau sao?” Cô hỏi thử.

“Không biết.” Trăm miệng một lời.

Lưu Hiểu Tuyên rung mình, ngược lại càng hoài nghi, nhưng thấy vẻ mặt tối tăm của Viên Thiếu Tề, cô nhìn ra anh tuyệt đối không muốn cô hỏi, vì thế đành cười càng tươi.

“Thiếu Tề, chúng ta khiêu vũ được không?”

“Khiêu vũ?” Viên Thiếu Tề nhú mày.

“Đúng vậy, em biết anh không biết nhảy, nhưng người ta vẫn rất muốn cùng nhau mở đầu màn khiêu vũ với anh nha!” Cô nũng nịu khẩn cầu. “Em dạy anh, được không? Anh thông minh như vậy, nhất định vừa học liền biết, được không?”

Đời này trừ bỏ em, anh sẽ không cùng người phụ nữ khác khiêu vũ.

Nhiều năm trước, từng có một thanh niên ngu đần nói với người con gái anh ta yêu lời thề này.

Uông Ngữ Đạt còn nhớ rõ, cô tin Viên Thiếu Tề cũng không quên.

Nhưng anh vẫn chỉ nhếch môi như cười như không, cúi người, bày ra tư thái kỳ sĩ phóng khoáng, hướng Lưu Hiểu Tuyên mời khiêu vũ.

Cô nhìn theo hai người tay nắm tay thân mật, nổi lòng phức tạp khó nói lên lời.

Nhiều năm sau quay đầu lại, những lời thề non hẹn biển hoá ra cũng thật tức cười.

“Uông tiểu thư, muốn tấu thủ khúc nào?” Người phụ đàn violon hỏi ý kiến của cô.

“... ‘Sông Đa Núp xanh’ đi.” Giọng nói nhỏ nhẹ, như mưa tháng tư lớt phớt.

Ngón tay ngọc vỗ về chơi đùa phím đàn, cùng dương cầm hợp tấu, tấu ra khúc nhạc Waltz.

Nơi bờ sông Đa Núp xanh tươi, anh cùng cô nhảy điệu thứ nhất.

Năm ấy tại vũ hội của trường họ bất ngờ tình cờ gặp gỡ, cũng khiêu vũ điệu nhảy này, lúc ấy là cô dạy anh khiêu vũ, còn lúc này, bạn nhảy bên cạnh anh đã đổi thành một người khác.

Vật đổi sao dời, con người rồi cũng thay đổi.

Uông Ngữ Đạt lặng lẽ đánh đàn, âm thanh nhẹ nhàng là lướt, mọi người chỉ nghe thấy tiếng đàn du dương thanh thúy, lại không nghe thấy miệng vết thương của cô đang chảy máu.

Từng kỉ niệm lần lượt hiện lên như trên một chiếc đèn kéo quân, cô nhìn cảnh trước mắt, đôi mắt vẫn cố lừa gạt chính mình.

Vì sao anh vẫn trách cô? Vì sao đến bây giờ vẫn không thể tha thứ cho cô? Chẳng lẽ cuộc hôn nhân năm đó thất bại, tất cả đều là lỗi của cô sao? Chẳng lẽ anh không chịu một chút trách nhiệm nào sao?

Rõ ràng, anh cũng có sai lầm cơ mà ——

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Ý em muốn nói tất cả đều là lỗi của anh?”

“Em chưa nói đều là lỗi của anh, em chỉ nói, anh không thể hoàn toàn trách em! Em đi dạo phố mua đồ, cũng bởi vì anh không ở nhà, không có người theo giúp em, cho nên.”

“Anh là đi công tác! Đi kiếm tiền!”

“Em biết, cho nên em cũng rất kiềm chế, nhưng mà thỉnh thoảng đi dạo phố có liên quan gì?”

“Nhưng em mua nhiều đồ như thế, toàn là quần áo, vớ giày, còn cả túi hàng hiệu, còn cả... đây là cái gì?”

“Là khuy đính tay áo tặng cho anh, anh thích không?” Cô hứng trí dào dạt lấy ra. “Còn cả kẹp caravat, thắt lưng, giày da...”

“Uông Ngữ Đạt!” Anh gầm lên.

“Dạ ?” Cô ngẩng khuôn mặt vui sướng, nhìn về phía anh một nở một nụ cười rực rỡ duyên dáng, đôi mắt to tròn nháy nháy, một bộ dáng trong sáng vô tội.

Cô rốt cuộc có hiểu hay không, anh đang thật sự rất tức giận?

Anh trăm điều bất đắc dĩ, ánh mắt sắc bén đảo qua xung quanh nhìn vào mỗi hộp giấy, mỗi một cái gì đó cô tùy tiện mua, chắc là phải đi tong mất mấy tuần lương của anh.

Anh chỉ là lính mới, công ty phái anh đến Thượng Hải, có trợ cấp tiền ăn, nhưng cũng chỉ đủ cho hai vợ chồng bọn họ ở một gian trọ cũ kỹ.

Anh biết, cô được nuông chiều từ bé, vì anh mà không sợ phản kháng lại người nhà, cùng anh bỏ trốn đi tới nơi thành phố xa lạ này, ở trong một không gian nhỏ hẹp, ăn thức ăn không ngon lành, đối với cô mà nói, cuộc sống giống như là từ thiên đường rơi xuống phạm trần, đích thực là ủy khuất.

Hơn nữa anh bận công việc, không rảnh để làm bạn cùng cô, cô khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn, nên đi dạo phố mua sắm giết thời gian cũng không có gì đáng trách.

Nhưng cô không cần nhắc khả năng kinh tế của anh hiện nay sao? Mua toàn là hàng hiệu cao cấp, anh làm sao có thể trả được?

“Những cái này em đi trả lại đi!” Anh không thể ngăn cản cô mua sắm, nhưng ít nhất có thể từ chối những thứ cô mua cho anh. “Anh không cần.”

“Vì sao?” Cô nhăn mày. “Người ta là vì anh mới mua, anh mỗi ngày đi làm đều chỉ có hai ba bộ âu phục để thay đổi, anh không thấy khó chịu sao? Caravat cũng chỉ có mấy cái, kẹp caravat cũng là hàng rẻ tiền, giày da cũng là —”

“Vớ anh mà nói, như vậy là đủ rồi.” Anh nôn nóng ngắt lời cô. “Anh chỉ là nhân viên nghiệp vụ cơ sở, không cần mặc sang trọng quá.”

“Nhưng người ta có câu ‘Phật yếu kim trang, nhân yếu y trang’... ” (đại khái là Phật thì nhìn vào bộ áo cà sa màu vàng mà nhận biết, con người cũng phải dựa vào quần áo để đánh giá)

“Ngữ Đạt, anh xin em, em đem những thứ này đi trả được không?”

“Em biết, anh lo lắng không có tiền trả đúng không?” Cô nháy mắt mấy cái, cười híp mắt lấy ra các loại thẻ ngân hàng. “Anh xem đây là cái gì?”

Anh nhíu mày.

“Đây là của mẹ giúp em, mẹ nói bắt đầu từ tháng này, mẹ sẽ cố định gửi tiền cho chúng ta — cho nên không cần lo lắng, chúng ta bây giờ có rất nhiều tiền rồi!”

Anh nghe vậy, câu chữ định nói đều nén lại, khó tin nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp đầy vui sướng của vợ.

Cô đang làm cái gì? Lại có thể chìa tay xin tiền người nhà sao?

“Ha ha, anh rất ngạc nhiên phải không?” Cô hiểu lắm sự kinh ngạc của anh. “Kỳ thật em cũng vậy, vốn nghĩ em với anh vụng trộm kết hôn, người nhà em nhất định đều tức giận không để ý tới em, nhưng mẹ lại không nỡ nhìn thấy em một mình lưu lạc ở bên ngoài, cho nên.”

“Em không phải chỉ có một mình, em có anh!” Anh cắn răng, gần từng tiếng qua kẽ răng.

“Em biết, mẹ em không phải có ý đó, mẹ là sợ em sống không tốt.”

“Theo anh cùng một chỗ khổ sở như vậy sao? Nếu vậy, em có thể quay về Đài Loan được rồi!”

“Viên Thiếu Tề, anh thực nhảm chán!” Cô cũng giận, nâng cao giọng điệu. “Em có nói em sống không tốt sao? Có nói em muốn quay về Đài Loan sao? Anh vì sao cứ nhất định không chịu nghe em nói hết?”

“Vậy em đáp ứng anh, đừng cầm tiền của nhà em nữa. Anh không phải đã nói rồi sao? Chi tiêu của em hết thảy đều do anh phụ trách.”

“Em biết, anh có sự tự tôn của đàn ông, nhưng em không hiểu, rõ ràng có thể làm cho cuộc sống dễ chịu một chút, tại sao cứ muốn gượng ép bản thân như vậy?”

“Em cảm thấy rất miễn cưỡng sao? Lúc em quyết định lấy anh, chẳng phải đã biết anh chỉ là một người nghèo với hai bàn tay trắng?”

“Cho nên , chúng ta mới nên để mẹ em giúp mấy chuyện nhỏ –”

“Không cho phép!”

“Viên Thiếu Tề, tính tình anh thật sự cứng đầu đó! Anh dựa vào cái gì không cho phép ?”

“Bằng anh là chồng của em –”

Bằng anh là chồng của cô.

Cùng cô thành hôn anh đã hạ quyết tâm, đời này sẽ dùng hết khả năng có thể để bảo hộ cô, cho cô hạnh phúc, mang lại cho cô một cuộc sống sung sướng.

Anh định sẽ dùng hôn nhân mỹ mãn để bù lại việc cô mất đi thân tình.

Anh sẽ chứng minh cho người nhà cô thấy, anh Viên Thiếu Tề xứng với con gái bảo bối nhà bọn họ, đoạt lấy viên minh châu từ trong tay họ anh sẽ dụng tâm che chở yêu thương.

Năm đó anh chưa từng hoài nghi mình sẽ không làm được.

Viên Thiếu Tề buồn rầu thu hồi suy nghĩ, tay phải vô thức xoa thái dương.

Nơi đó có một vết thương nhỏ, là cha của Uông Ngự Đạt thương cho anh, lưu lại một ấn tượng sâu sắc nhất.

Ngày đó, vợ chồng họ Uông gọi anh qua gặp, giáp mặt nói móc anh, lên án anh vọng tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Tôi đã điều tra gốc tích của cậu rồi, thằng nhóc, ba cậu chẳng qua chỉ là một công nhân xây dựng, mẹ cậu bỏ đi theo người khác, cậu lúc học trung học thi luôn trốn học đánh nhau, ra vào cục cảnh sát, còn từng bị đưa vào trường giáo dưỡng dành cho thiếu niên– chỉ bằng loại người có xuất thân bối cảnh như cậu mà cũng dám vọng tưởng trèo cao với Ngự Đạt nhà chúng tôi? Cậu ngay cả xách gậy cho con tôi cũng không xứng! Đừng si tâm vọng tưởng nữa!”

Liên tiếp kêu gào rống giận xong, ông Uông liền cho anh vài cái tát, cuối cùng còn dùng gậy golf đánh vào đầu anh.

Đến nay anh vẫn còn nhớ rõ, cái loại cảm giác gần như tuyệt vọng và nhục nhã đó. Anh đến bệnh viện khâu vài mũi, miệng vết thương khâu lại rồi, lòng lại nứt ra một vạch.

Anh đã từng suy nghĩ hay là vứt bỏ tất cả, thử thuyết phục bản thân vĩnh biệt cái tình yêu vô vọng này. Anh đưa ra lời chia tay với cô, cô lại dù chết vẫn quán quít lấy anh, kiên quyết đi theo anh đến chân trời góc biển.

Bởi tình yêu đã quá sâu sắc, quá ngông cuồng, bọn họ đều không thể chia lìa lẫn nhau, cả hai rốt cục liều lĩnh bỏ trốn.

Có lẽ, là bọn anh sai lầm rồi.

Có lẽ tình yêu, chung quy không đấu lại hiện thực, chỉ có thể đổ thừa bọn họ năm đó tuổi còn rất trẻ, bị tình yêu làm cho mờ mắt.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Lưu Hiểu Tuyên nũng nịu hỏi, đưa một ly sâm banh cho anh.”Làm chi một người đứng ở chỗ này ngăn người?”

Viên Thiếu Tề không trả lời, nhận ly sâm banh, nâng chén cùng nhẹ vào chén rượu của cô, lặng lẽ uống.

“Thật ra anh khiêu vũ cũng không tồi nha, anh nói chưa bao giờ cùng người khác khiêu vũ, em còn tưởng rằng anh thật sự hoàn toàn không biết nhảy. . . .” Lưu Hiểu Tuyên ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, chăm chú nhìn anh, đôi mắt rõ ràng biểu lộ sự yêu mến.

Viên Thiếu Tề đậm mạc đón nhận ánh mắt của cô cô, bình tĩnh không động. Không phải anh không cảm thấy sự yêu thích của vị nữ thiên kim dịu dàng đáng yêu này đối với mình, nhưng từ trước đây thật lâu, anh đã phát hiện mình không còn có thể yêu sâu đậm một người giống như hồi còn trẻ được nữa, tim của anh đã héo rụi, một chút sức sống cũng không có.

“Anh phải đi.” Anh đưa chén rượu không giao cho một người hầu của Lưu gia.”Sáng mai còn có cuộc họp.”

“Đúng vậy. Đã muộn rồi.” Lưu Hiểu Tuyên luyến tiếc liếc đồng hồ, đã quá nửa đêm, mặc dù đối với cô mà nói đây mới đúng là thời điểm vui chơi đích thực, nhưng cô rất rõ ràng, anh là một người đàn ông có quy luật cuộc sống nghiêm cẩn (chặt chẽ cẩn thận), luôn không thích mấy việc xã giao vô vị, anh tham dự sinh nhật của cô là đã nể mặt cô rồi. “Được rồi, anh về sớm một chút, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được.” Anh gạt đầu, đang muốn xoay người, cô bỗng nhiên giương giọng gọi anh.

“Khuy tay áo của anh.” Cô tới gần, thay anh điều chỉnh khuy tay áo bằng thạch anh đen bị lệch, hình ảnh hai người thân mật hoàn toàn rơi vào mắt Uông Ngự Đạt.

Khi nào thì anh bắt đầu hiểu được sự khác biệt của khuy tay áo? Còn nhớ trước kia cô mua cho anh thì bị anh dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nói mình không cần thứ đồ trang trí phiền toái đó.

Anh thật sự đã thay đổi.

Uông Ngữ Đạt đứng lặng trong góc, xuất thần quan sát người chồng cũ. Anh hiện tại, không còn là chàng trai hấp tấp đầy sức sống năm đó nữa, anh bây giờ đầy hiểu biết, ăn mặc có phẩm vị, toàn thân trên dưới lộ ra vẻ anh tuấn lạnh lùng, nhã nhặn nhưng cứng rắn.

Chỉ liếc mắt một cái, cô đã biết anh không còn giống như ngày xưa, đã là một người đàn ông chín chắn thành đạt, hơn nữa còn là một cái máy mười phần phát ra sức hấp dẫn.

Cô dám khẳng định, tiệc rượu đêm nay những người con gái duyên dáng xinh đẹp lại có tiếng hơn một nửa đều chú ý tới anh, âm thầm để ý, nếu không phải ngại anh là bạn trai của nữ chủ nhân bữa tiệc thì chỉ sợ sớm đã vây xung quanh anh.

Trước kia, cô luôn khoe khoang chỉ mình mới có thể có con mắt tinh tường nhìn ra anh hùng, nay, vị anh hùng đó đã lập nhiều công danh vĩ đại, vang danh xa gần.

Anh không còn là người đàn ông của cô nữa, từ rất lâu trước kia, cũng đã không phải

Vết thương ở ngón tay bỗng dưng co rút đau đớn, cô chậm rãi cời băng dán ra, ngậm đầu ngón tay sưng đỏ vào miệng.

Rất đau, đau đến mức dường như ngay cả trái tim cũng bị bóp nghẹt, ngực ứ đọng.

Cô thu hồi ánh mắt lưu luyến, nhặt ví da lên, đi vào cửa khu nhà cao cấp, bên ngoài mưa bụi vẫn rả rích, không khí thấm lạnh.

“Tiểu thư, cô có lái xe không?” Người gác cổng ân cần tiến đến hỏi thăm.

Cô lắc đầu. “Tôi nghĩ. Hẳn là phải có xe bus chứ?”

“Cô muốn đi xe bus?” Người gác cổng sững sốt. “Nhưng đã qua chuyến cuối cùng rồi.”

“Như vậy à.” Quả thế. “Tôi tự gọi xe được rồi.”

“Tôi gọi giúp cô.” Người gác cổng cầm lấy di động, thân mật đề nghị. “Tiểu thư có muốn vào trong phòng chờ không? Chờ xe đến tôi lại báo cho cô.”

“Không cần.” Cô không muốn ở trong phòng nhìn anh thân thiết cùng cô gái khác. “Tôi ở bên ngoài chờ là tốt rồi.”

“Vậy được rồi.” Người gác cổng gọi điện thoại kêu xe.

Cô lặng lẽ đứng yên chờ, chỉ chốc lát sau, một thân ảnh cao lớn vô thanh vô tức tới bên cạnh cô.

“Không có người tới đón sao?”

Thần kinh cô bị kéo căng, nín thở ngược mắt lên, nhìn về phía khuôn mặt vô cảm của chồng cũ. “Em gọi tắc xi.”

Anh nhướn mày. “Trước kia không phải em từng nói, quá mười giờ tối, người nhà em sẽ không cho em một mình đi tắc xi sao? Vì sao không gọi lái xe tới đón?”

Cần anh quan tâm sao?

Cô không vui liếc anh một cái. “Em cũng đã ba mươi, một mình ngồi xe về nhà cũng không sao.”

Viên Thiệu Tề nhếch môi, từ chối cho ý kiến. Người gác cổng thay anh lái xe qua, anh liếc mắt về phía vợ cũ, thấy hai tay cô lập cập trong chiếc áo khoác mỏng manh, có vẻ như rất lạnh, một cảm giác xúc động không biết ở đâu ra nổi lên, không khỏi cất tiếng ồm ồm.

“Ngồi xe của tôi đi!”

“Cái gì?” Cô sững sốt.

“Tôi đưa em về.” Anh không thanh minh mà chỉ ra mệnh lệnh. “Lên xe!”

Cửa xe đóng kín cũng giam lại hai con tim đang xúc động khôn ngừng.

Uông Ngữ Đạt nhìn thẳng cửa kính xe phía trước, nhìn căn gạt nước theo quán tính lắc lư phải trái, ánh sáng từ đèn xe mờ mờ ườn ườn theo con đường, tiếng mưa lộp bộp vang lên bên tai.

Cô nhìn, nghe, nhưng cái gì cũng không lọt vào mắt, cái gì cũng không lọt vào tai.

Cảm quan sâu sắc của cô cảm giác được hình dáng của người đàn ông bên cạnh, trên người anh toát ra một mùi nam tính, cùng với tư thế điều khiển xe đầy thoải mái.

Cô chỉ cảm nhận được anh –

Đáng giận!

“Mấy năm này sống thế nào?” Anh bỗng nhiên phá vỡ bầu không khí nặng nề.

Anh có cần phải biết không? Cô thờ sâu.”Rất tốt.”

“Người nhà của em đâu?”

“Bọn họ. đều rất tốt.” Cô thiếu chút nữa vì nói dối mà cắn nát đầu lưỡi.”Còn anh?”

“Như em thấy, tôi quay về Đài Loan công tác.”

“Vậy ba mẹ anh đâu?”

“Ba tôi qua đời, mẹ tôi tái hôn hẳn là sống cũng không tệ lắm.”

“Cho nên anh chưa từng cùng bà ấy liên lạc sao?” Cô hỏi thăm, giọng điệu bất giác trở nên mềm mại. Cha mẹ Viên Thiếu Tề khi anh còn rất nhỏ đã ly hôn, anh là do một tay cha nuôi lớn, tình cảm với mẹ rất lạnh nhạt.

“Vào ngày lễ ngày tết cũng có gọi điện thăm hỏi.” Anh thản nhiên đáp lại.

Cô quay người nghiêng đôi mắt sáng lên dò xét anh.”Cho nên bà ấy biết anh quay về Đài Loan rồi? Anh chừng nào thì trở về? Giờ đang nhậm chức ở đâu?”

“Em có hứng thú sao?” Ngữ khí hỏi lại thoáng nghe bao hàm vài phần không tốt.

Không phải là anh hỏi trước sao? Cô áo não cắn môi.”Không sao, anh không nói cũng không sao, dù sao chúng ta. về sau hẳn là sẽ không còn gặp lại.”

Xi –

Lốp xe bị trượt trên đường gây ra âm thanh chói tai, thân xe bị tăng ga một hồi sau lại giảm tốc độ, Uông Ngữ Đạt không kịp phòng bị, nửa người trên vì phản lực trước sau của chân động, cô vội vàng vươn hai tay chống đỡ, ổn định trọng tâm.

“Xin anh lái xe cẩn thận một chút được không?” Cô bắt mắt trừng anh.

Anh chỉ dừng dừng nhún vai, không để ý chút nào tới lời kháng nghị của cô.

Cô thấy mặt anh hờ hững, lửa giận trong lòng trào lên.”Anh cố ý, đúng không?”

“Chỉ là ngoài ý muốn.” Anh nói.”Tôi còn chưa quen với tình hình giao thông ở Đài Loan.”

Chưa quen mới là lạ! Anh cần bản là cô ý trừng phạt cô.

Cô cắn răng, cực lực nhịn xuống sự buồn bực lan khắp người. Đây hiển nhiên là một hồi bắt đầu chiến tranh giữa hai người, nếu cô mất đi sự bình tĩnh, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục thảm bại.

“Viên Thiếu Tề, anh thay đổi rồi.” Cô lựa chọn chiến thuật vu hời.

Anh hừ nhẹ.”Bảy năm rồi, ai có thể không thay đổi?”

“Đúng vậy, nhưng người bình thường trải qua năm tháng tôi luyện, sẽ trở nên càng thành thực, càng ôn trọng, mà anh lại. . . . thành ấu trĩ.”

Anh nghe vậy, phất chốc quay đầu lại, đôi mắt sắc bén như dao trừng về phía cô.”Tôi ấu trĩ?”

“Đúng, anh ấu trĩ.” Cô không hề úy kỵ ngênh đón ánh mắt của anh.”Hôn nhân của chúng ta thất bại, năm đó tan rã trong sự không vui, nhưng cũng đã qua bảy năm, có oán giận đến mấy cũng nên hóa giải rồi, không phải sao? Vì sao chúng ta không thể giống như bạn bè bình thường, gặp mặt, khách khí hàn huyên vài câu với đôi phương, quan tâm một chút tới tình hình gần đây của nhau?”

Anh nhếch môi, giả như cười.”Tôi vừa rồi không phải là đang hỏi tình hình gần đây của em sao?”

Cũng đúng. Cô cứng lại.”Nhưng anh đừng bày ra loại thái độ không được tự nhiên này!”

Mây kiếm lạnh lùng xoi mói.”Tôi không hiểu ý tứ của em.”

“Ý của em là –” anh dừng cổ ý giễu cợt cô, đứng ở trước mặt cô giống như lúc Lưu Hiểu Tuyên mời khiêu vũ, đứng nhanh như vậy lại đứng tới chiều này.

Anh dừng một thoáng săn sóc cô, nhặt mảnh vỡ từ bàn lên, rồi lại một thoáng lấy sự lạnh lùng đối xử với cô.

Anh dừng như vậy. Dừng quấy rối lòng của cô.

Uông Ngữ Đạt buồn bã, suy nghĩ đến tận bước này, cô giật mình hiểu ra không phải thái độ của anh quá kiêu ngạo, mà chính là cô rất không lý trí, mới có thể dễ dàng bị ngôn ngữ và hành động của anh làm cho mê muội.

Không phải anh ấu trĩ, là do cô rất dễ ý, rất hoang mang lo sợ.

“Em xuống xe được rồi.” Cô yếu ớt nói nhỏ. Cô phải rời khỏi anh, càng xa càng tốt.

Anh nhíu lông mày.”Em nói gì?”

“Em nói, anh để em xuống xe.” Cô thanh tháy lặp lại.”Em không muốn cãi nhau trên xe với anh.”

“Em điên rồi sao?” Anh trừng cô.”Đây là giữa sườn núi, trời lại mưa, em căn bản không thể gọi tắc xi.”

“Đó là chuyện của em.” Cô phản bác.”Nếu không phải anh kéo em lên xe của anh, trung tâm đã sớm cho xe tới đón rồi.”

Anh gấp gấp nhìn cô chăm chú, con mắt thâm sâu vì tức giận mà lên giọng.”Uông Ngữ Đạt, em mới thật ấu trĩ! Bảy năm rồi, chẳng lẽ em không trưởng thành chút nào sao? Vẫn tùy hứng, thích cái kính như trước kia!”

Đây chính là hình ảnh của cô trong mắt anh sao? Tùy hứng, thích cái kính?

Lòng bàn tay nắm chặt, ngực quần đầu từng trận — cô thật vô dụng, người đàn ông này mới nói hai câu đã khiến cô khó chịu như vậy.”Em tùy hứng cũng được, vậy anh có thể thả em xuống xe rồi chứ?”

Anh thay đổi khẩu khí, hai giây sau, khẩu cấp phanh lại.”Được, muốn xuống xe thì cứ xuống đi! Đừng trách tôi bỏ một mình em lại giữa nơi đông không đông quanh này !”

“Cám ơn.” Cô không chút do dự mở cửa xuống xe, mở cái ô trong suốt ra, đứng ở ven đường.

Anh lạnh lẽo trừng cô một cái, đạp chân ga, tăng tốc rồi đi, bánh xe khiến nước mưa bắn tung tóe, không lưu tình chút nào bắn vào cô, làm ướt váy.

Lạnh quá. Uông Ngữ Đạt lấy tay kéo chặt hai vạt áo choàng .

Thân mình lạnh, tim còn lạnh hơn, cô miễn cưỡng chống đỡ, một mình đi trên con đường núi âm u yên tĩnh, phía trước quanh co phóng tầm mắt mãi cũng không có điểm dừng.

Cô đi về phía trước, trong đầu nhớ tới một màn kia, đắng cay ngọt bùi, làm cô chột đau chột vui, tâm tình phập phồng không yên.

Cô vẫn cho là thời gian trôi qua, cô đã sớm phai nhạt từng chút một tình cảm đối với anh, đã sớm buông tha cho tình yêu buồn đau dai dẳng kia.

Nay đột nhiên gặp lại, cô mới giật mình phát hiện, trong lòng mình tình cảm kia vẫn quán quýt, thủy chung chưa từng mất đi.

Cô không ngờ vẫn để ý đến anh, anh vẫn có khả năng thần bí chi phối tâm tình của cô như cũ.

Một chiếc xe thể thao màu trắng bạc từ phía đối diện chạy tới, hướng cô bóp còi hai tiếng.

Cô ngưng thần, kính ngạc nhìn chiếc xe thể thao dừng lại bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt một người đàn ông tuấn tú sang sảng.

“Ngữ Đạt, may mà gặp được em trên đường, lên xe đi!”

Cô vừa mừng vừa sợ, mở cửa ngồi vào xe.”Duệ An, làm sao anh lại đến đây?”

“Anh đoán em nhất định sẽ làm việc đến khuya, không thể đón được xe bus, không ngờ em ngay cả tắc xi cũng không kêu, lại lựa chọn đi bộ xuống núi. Em cũng quá keo kiệt đi?” Anh cười hài hước.”Đã trễ thế này đi một mình rất nguy hiểm.”

“Em biết.” Cô than nhẹ. Cô cũng là bất đắc dĩ. Đối với cô mà nói, ở bên cạnh người đàn ông có thể dễ dàng tác động tới tình cảm cô, đôi lại càng nguy hiểm hơn.”Cám ơn anh đã tới đón em.”

“Nói cái gì mà cảm ơn thế? Bạn tốt thì dùng để làm gì?” Thái Duệ An vui vẻ nói, trong nháy mắt đã làm ấm trái tim lạnh như băng của Uông Ngữ Đạt.

Cô cảm kích mỉm cười với anh.

“Mau thắt dây an toàn vào, chúng ta xuống núi thôi.” Anh dặn dò.

“Vâng.” Cô nhu thuận gật đầu.

Xe một lần nữa khởi động, lướt êm qua những đoạn ngoằn ngoèo, cho đến tận khi đèn hậu của xe mất hẳn, một chiếc xe khác màu xanh đậm nảy giờ tắt đèn im lặng tránh ở bên đường mới quay đầu chậm rãi rời đi.

Trong xe, một người đàn ông với dáng người cứng nhắc đang ngồi, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm phía trước, hai tay nắm chặt tay lái, hai chiếc khuy áo thạch anh đen dưới bóng đèn thâm trầm khôn cùng âm thầm tỏa sáng—

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tập đoàn khách sạn quốc tế Xuân Duyệt.

Dưới trướng kinh doanh bao gồm rất nhiều chuỗi khách sạn cùng với khu nghỉ dưỡng trên đảo, từ lúc tiến nhập vào châu Âu hình thành mô hình đầu tư tài chính khổng lồ, mấy năm này phát triển mạnh mẽ, trừ đại bản doanh quản lý thiết lập tại Đài Loan ra, cứ điểm trải rộng toàn bộ châu Á.

Chủ tịch Lưu Triệu Bình, xuất thân là nhà buôn bán giàu có truyền thống tại Đài Loan, cũng là đại cổ đông của tập đoàn khách sạn này, ông chủ yếu phụ trách tổng quản lý nội vụ trong tập đoàn, về phần kinh doanh hằng ngày thì giao lại cho các tổng giám đốc phụ trách.

Trong đó, ở Đài Bắc, khách sạn Xuân Duyệt được xem như trung tâm của tập đoàn, tổng giám đốc đồng thời kiêm nhiệm phó chủ tịch tập đoàn, là người có quyền thế mạnh thứ nhì trong tập đoàn, tương lai vô cùng có khả năng thay thế chủ tịch.

Nghe nói, vị tân nhiệm tổng giám đốc này là do Lưu Triệu Bình tự mình cất nhắc, hơn nữa tuổi còn khá trẻ nên lúc vừa mới nhậm chức liền có đủ loại ánh mắt ghen tị ngờ vực, không ít quản lý các bộ phận đều chờ đợi xem xét, người đàn ông được mời về từ Luân Đôn nước Anh này có bao nhiêu phần nổi bật.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến cô.

Cô chẳng qua chỉ nhận một việc viết thuê nho nhỏ này, làm xong sẽ rời đi, cấp trên có cái gì lục đục với nhau về tiết mục người nổi nghiệp đều chẳng dính dáng gì đến cô.

Nhận việc, kiếm tiền, lại nhận việc, lại kiếm tiền, mục tiêu sống của cô chỉ đơn giản như vậy.

Trước kia còn từng muốn làm nên thành tựu trong sự nghiệp, nhưng hiện tại, quên đi, cô chỉ cần thời gian làm việc tự do, thù lao hậu đãi, tiền đến thật nhiều mà thôi.

Chỉ cần có thể kiếm được tiền là tốt rồi.

Uông Ngữ Đạt đi vào cổng khách sạn Xuân Duyệt, ngẩng mặt nhìn lên toà kiến trúc tổng thể cao vút như vươn đến tận mây xanh. Tầng cao nhất của khách sạn là một nhà hàng thủy tinh trong suốt xoay ba trăm sáu mươi độ nhìn xuống toàn cảnh Đài Bắc.

Thái Duệ An nói đợi tới sinh nhật cô thì muốn mời cô tới đó ăn đại tiệc, anh không biết, cô đã từng là khách quen của nhà hàng đó, lúc đó cha cô rất quen thân với đầu bếp trưởng.

Chẳng qua đó cũng đã là chuyện của quá khứ rồi, cô bây giờ chỉ lo lắng đề án của mình không thể được thuận lợi thông qua tại hội đồng xét duyệt của mấy ông quản lý này.

Vừa nghĩ tới đây, Uông Ngữ Đạt từ từ thở dài, lắc lắc đầu, dứt khoát bước vào đại sảnh lộng lẫy.

Cô không có dư thừa thời gian để cảm khái, kế hoạch hôm nay vẫn dày đặc giống như mọi ngày, buổi sáng tham gia hội nghị xét duyệt đề án, buổi chiều dẫn mẹ đi bệnh viện kiểm tra, buổi tối tới nhà học sinh dạy Piano.

Cô đi thang máy đến tầng bộ phận hành chính khách sạn tại tầng trệt, nhân viên bộ phận tiêu thụ dẫn cô đến một phòng họp nhỏ, mấy phút đồng hồ sau, phó phòng tiêu thụ đến, tươi cười với cô.

“Ông tiểu thư, tôi đang chờ cô đây. Hôm nay những người khác không tới sao?”

“Vâng, gần đây công ty của chúng tôi nghiệp vụ tương đối nhiều, tất cả mọi người đều bận rộn, cho nên hôm nay để tôi phụ trách giới thiệu.” Ông Ngữ Đạt thần nhiên cười lại, không chút nào chột dạ nói xong lời nói dối. Vì để dễ dàng nhận được việc lớn, cô cùng vài người khác kết hợp lại thành lập một phòng làm việc, thực hiện dự án nào đặc biệt thì lúc ấy mới cùng nhau tới họp, người đông thế mạnh, xây dựng cảm giác chuyện nghiệp, nhưng trên thực tế vẫn là đều tự phụ trách riêng việc của mình, chia thù lao dựa vào tỉ lệ góp vốn.

Trên cơ bản, việc này do cô phụ trách, cũng cơ hồ là do cô độc lập hoàn thành, nói cái gì mà đoàn đội hợp tác, chẳng qua là biểu hiện để lừa gạt khách hàng mà thôi.

“Vậy được rồi, tôi đã không chờ được để xem thành quả rồi, trình bày cho tôi xem đi!”

“Được !” Ông Ngữ Đạt mở notebook, mở máy chiếu, bắt đầu thuyết trình.

...

Rất rối rắm.

Viên Thiếu Tề khẽ nhíu mày, nhẫn nại nghe chủ quản trên bục dài dòng báo cáo nghiệp vụ, nhưng đôi phương càng lúc càng nói càng hăng, toàn bộ bài nói vẫn không đi vào những điểm quan trọng, vừa lãng phí thời gian lại vừa làm anh đau đầu.

Vừa mới nhậm chức được vài ngày, anh đã sơ lược hiểu rõ thái độ làm việc của mấy quản lý cấp trung, chỉ có ba chữ –

Không năng suất.

Nếu đây là tập quán quản lý chi nhánh khách sạn Xuân Duyệt của tập đoàn thì, khó trách Lưu chủ tịch cố ý mời anh về từ Luân Đôn, chờ mong anh chỉnh đốn tất cả một phen.

Anh hướng bục dùng tay ra hiệu. “Vương quản lý.”

“Vâng ?” Người đàn ông hói nửa đầu đang nói đến mức nước miếng tung bay thấy tổng giám đốc gọi, vội vàng nín bợ dừng lại.

“Ông có thể tóm tắt nội dung cần báo cáo trong vòng một phút, nêu rõ những nét chính của vấn đề một chút không?”

“Hả?” Ông hói đầu sừng sốt. “1 phút?”

“Có thể chứ?”

“Nhưng Trong báo cáo của tôi đây nội dung rất nhiều, 1 phút chỉ sợ.”

“Những người khác đâu?” Viên Thiếu Tề lười nghe ông ta giải thích, con mắt sáng quắc đảo qua từng gương mặt đang kinh ngạc trong phòng. “Ai có thể nói cho tôi những điểm quan trọng trong vòng một phút?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Vậy thì 3 phút vậy?” Anh nói rộng thời gian.

Vẫn không có người đáp lại, không khí trở nên xấu hổ.

Viên Thiếu Tề lạnh lùng mỉm cười một cái, đã sớm đoán được tình huống này, anh lạnh nhạt đứng dậy. “Tôi nghĩ mọi người đều mệt mỏi rồi, chúng ta tạm ngưng họp 20 phút, đợi các vị đầu óc tỉnh táo, uống ly cà phê, chúng ta lại tiếp tục.”

Anh ngữ khí bình thản, trong lời nói lại chứa đựng sự ám chỉ lạnh lùng, mệnh lệnh cho các quản lý đó trong vòng 20 phút sửa sang lại nội dung tài liệu trên tay, đừng lãng phí thời gian của nhau nữa.

Hai người trợ lý tiến vào đưa cà phê mới pha và điểm tâm mới làm phát cho mọi người, Viên Thiếu Tề bung lên một ly cà phê, đi thẳng ra khỏi phòng họp, rời xa lời xì xào bàn tán của đám quản lý.

Dù ông chủ có nghiêm khắc thế nào đi nữa, cũng phải cho nhân viên một chút không gian để mà oán giận, anh cố ý rời xa, để cho bọn họ có thể trút giận, phát tiết tức giận đầy ngập trong lòng.

Anh uống cà phê, dạo bước trong hành lang dài, một bóng hình mảnh khảnh xinh đẹp bỗng dung hiện lên trước mắt, tuy chỉ là thoáng nhìn, anh đã kịp phân tích ra một cái tên trong óc –

Là Ông Ngữ Đạt, vợ cũ của anh.

Làm sao cô có thể tới nơi này?

Anh sai bước đi về phía trước, ánh mắt truy đuổi theo bóng hình của cô. Cô mặc một bộ quần áo màu đen, đúng là trang phục của OL (office lady), trên cổ buộc một chiếc khăn quàng màu vàng nhạt, tăng thêm mấy phần mềm mại đáng yêu.

Anh nhìn theo bóng cô mang theo notebook nhẹ nhàng đi vào thang máy.

Hay là cô là đến bàn công chuyện? Với ai?

Đang tập trung suy nghĩ thì một tiếng gọi gấp gấp từ phía sau anh vang lên.

“Tổng giám đốc.”

Anh quay đầu, nhìn về hướng một phụ nữ mặc đồng phục quản lý của khách sạn, từ đồ hàng hiệu trên người cô, anh nhận ra cô là phó quản lý bộ phận tiêu thụ.

“Phó quản lý Trần, xin chào.” Anh cười nhẹ.

“Dạ, chào tổng giám đốc.” Phó quản lý Trần hình như không dự đoán được tổng giám đốc bề ngoài nhìn như nghiêm khắc và cẩn thận sẽ nói chuyện hòa nhã như thế, ngẩn người, một lát sau mới quay về dáng vẻ tươi cười.

Viên Thiếu Tề thấy trong lòng cô ôm một chồng văn kiện, tâm niệm vừa động. “Cái cô vừa mới ở đây là khách đến bàn luận công việc sao?”

“Không phải khách, là người khách sạn mời đến làm sô tay tuyên truyền.”

” Sô tay tuyên truyền?”

“Đúng, tổng giám đốc, mời xem, chính là cái này.” Phó quản lý Trần đưa ra một mẫu sô tay tuyên truyền. “Tôi cảm thấy rất được, hẳn là có thể chọn dùng.”

Viên Thiếu Tề tiếp nhận hàng mẫu, tùy tay lật xem, nhìn đến tên người kí tên trên đề án ở tờ cuối cùng.

Uông Ngữ Đạt, quả nhiên là cô.

Anh khẽ hừ lạnh. “Cái này không được.”

“Cái gì?” Phó quản lý Trần nghe thấy liền bối rối.

“Tôi nói, sô tay này bị lặp.” Về mặt anh lạnh lùng, đáy mắt lạnh lẽo hiện lên rõ sự ác ý. “Cô lập tức gọi người làm đề án này tới đây.”

Cái gì? Muốn cô ấy lập tức trở lại?

Uông Ngữ Đạt mới vừa đi ra khách sạn không bao lâu, liền nhận được điện thoại thúc giục. “Xin hỏi là đề án của tôi có vấn đề gì không?”

“Tôi thấy là không có vấn đề, có vấn đề là tổng giám đốc của chúng tôi.” Khẩu khí của phó quản lý Trần có vài phần áy náy, tựa hồ cũng hiểu được việc lật lọng như vậy không tốt lắm. “Anh ấy đối với đề án của cô. ai, không hài lòng lắm.”

Không hài lòng? Không hài lòng đến mức cô vừa mới rời đi, liền cho nhân viên gọi ngay điện thoại đến như muốn đòi mạng sao?

Uông Ngữ Đạt nhú mày, hỏi thử: “Nhưng tôi nghĩ rằng bản sô tay này là thuộc nghiệp vụ của bộ phận tiêu thụ?”

“Đúng là do bộ phận tiêu thụ chúng tôi quản lý, vốn chỉ cần quản lý tường trình vấn đề là được rồi, nhưng mà. tổng giám đốc của chúng tôi vừa nhậm chức có lẽ còn chưa quen với việc triển khai hoạt động của chi nhánh. Ngại quá, Uông tiểu thư mời cô tới một chuyến nữa ngay bây giờ được không?”

Cô có thể nói không sao?

Uông Ngữ Đạt cười khỏ, vốn tưởng rằng lần này nắm chắc rồi, giữa trưa còn muốn mang mẹ đi nhà hàng ăn một bữa thật ngon, cũng thuận tiện cổ vũ thường cho mình không ngờ sự tình lại biến chuyển.

Trở lại trước phòng họp, phó quản lý Trần đang chờ cô, vừa thấy mặt liền xin lỗi trước. “Thật có lỗi, tổng giám đốc chúng tôi đang họp, anh ấy mời Uông tiểu thư chờ một chút.”

Anh ta đang họp? Vậy còn vội vã triệu cô đến? Không thể lại hẹn vào một lần khác sao?

“Xin hỏi đại khái muốn tôi đợi bao lâu?” Cô vẫn giữ vững sự lễ phép.

“Việc này. Tôi cũng không xác định được.” Phó quản lý Trần có chút xấu hổ. “Anh ấy hiện tại đang trong cuộc họp hội đồng quản trị, vừa mới mời người đưa cơm vào, vừa ăn vừa thảo luận, cho nên. có thể còn phải một lúc nữa đi.”

Shit! Đây là đang cố tình chính cô sao?

Uông Ngữ Đạt rửa thềm dưới đáy lòng, mặt ngoài lại nở nụ cười hòa khí. "Không sao, tôi chờ ở chỗ này được rồi."

"Tôi mời người cũng đưa một phần com đến cho cô."

"Cám ơn."

Sau khi phó quản lý Trần rời đi, chỉ chốc lát sau, một người liền đưa tới một phần com hộp, chính là của nhà hàng Xuân Duyệt làm ra, hương vị đương nhiên không tệ, chỉ là Uông Ngữ Đạt ăn vào miệng cũng vẫn thấy buồn bực.

Cô không biết tổng giám đốc tân nhiệm của khách sạn này là thần thánh phương nào, nhưng cô đã bắt đầu thấy ghét anh ta. Anh ta chắc là một người rất khó tiếp xúc, soi mói, sắc bén, hà khắc.

Hơn nữa, anh ta còn tự cho là đúng, anh ta thấy thời gian của mình quý giá, chẳng lẽ của cô thì không quý giá sao? Không nói lời gì triệu cô trở về, kết quả mời cô ở trong này khổ sở chờ đợi?

Đáng giận!

Lúc kim đồng hồ dần dần chỉ hướng hai giờ chiều, Uông Ngữ Đạt quyết định mình chịu đủ rồi, cô tuy chỉ là một người làm thuê nho nhỏ nhưng cũng có tôn nghiêm, cho dù anh đường đường là tổng giám đốc thì sao? Cô không sợ!

Cô thu dọn xong notebook, đang muốn rời đi, một âm thanh lạnh lùng như cười như không làm cô cứng người.

"Sao vậy? Muốn đi sao?"

Cô giật mình, dự cảm bất tường chạy dọc sống lưng, giọng nói này. rất quen thuộc.

Cô bỗng nhiên quay đầu, đập vào ánh mắt quả nhiên là khuôn mặt của người đàn ông khiến cho lòng cô vừa chua xót lại vừa đau lòng.

"Là anh? Viên. Thiếu Tề."

"Thật bất ngờ sao?" Anh nhàn nhã nhếch miệng, ngồi xuống đối diện cô.

Cô cắn chặt răng, lời nói khó khăn lắm mới có thể theo cánh môi thốt ra. "Anh sẽ không phải. chính là tổng giám đốc khách sạn này?"

"Xin chỉ giáo nhiều." Anh đưa ra danh thiếp.

Cô chần chờ nhận lấy, ngón tay run lên, danh thiếp tinh xảo lại có chất lượng chỉ ra rõ ràng anh là tổng giám đốc khách sạn kiêm phó chủ tịch tập đoàn.

Trùng mắt nhìn những con chữ in trên danh thiếp giống như đang đùa cợt cô, cô bỗng nhiên đã hiểu mình vì sao phải không công chờ thêm hai giờ ở tại phòng họp nhỏ này.

"Anh cố ý đấy sao?" Giọng cô sắc bén chất vấn.

"Tôi không hiểu ý của Uông tiểu thư."

Giả ngu! Anh rõ ràng là cố ý chính cô!

Cô nhìn anh bằng ánh mắt mang hình viên đạn, anh ung dung tiếp nhận một cách vô thương vô phạt.

"Sao vẫn đứng vậy? Mời ngồi!" Anh cười giống như đang mang gà đi chúc tết chồn.

Cô cứng ngắc trở lại chỗ ngồi.

"Com ăn ngon không?" Anh chỉ cái hộp không trên bàn trà.

"Cũng tạm."

"Cà phê đâu? Muốn gọi người cho em thêm một ly không?"

"Em không phải đến đây để ăn hay uống cà phê." Cô thách thức nhướn mày.

Anh nhẹ giọng nở nụ cười, cười đến mức khiến cô như đứng đóng lửa, như ngồi đóng than, thấy không được tự nhiên.

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Thoải mái đi, Uông tiểu thư." Anh dừng cười, uống một hớp cà phê. "Em làm việc luôn khẩn trương gấp gáp như vậy sao?"

Là vì anh cô mới khăn trương, có được không? Vì cô biết rõ anh không có lòng tốt gì.

Uông Ngữ Đạt ném cho chồng cũ hai ánh mắt xem thường. "Em nghe nói, anh đối với sỏ tay tuyên truyền em làm có ý kiến?"

"Không sai, là có một chút." Trên tay anh cầm hàng mẫu, cười cười đùa nghịch một chút, bỗng nhiên vút xuống rơi đúng trước mặt cô. "Bị trùng lặp!"

"Cái gì?" Cô nhất thời sững sốt.

"Tôi nói phần này hoàn toàn thất bại, mời Uông tiểu thư làm lại đề án một lần nữa."

Làm lại đề án một lần nữa? Ý anh là chỉnh sửa lại toàn bộ? Anh định đem cô ra làm trò đùa giỡn ngu ngốc sao?

Cô căm tức nhìn anh. "Nhưng tôi xin thỉnh giáo Viên tiên sinh là chỗ nào thấy không hài lòng?"

"In ấn, hình ảnh, nội dung, tôi thấy tất cả đều không hài lòng." Anh trả lời rất đơn giản, ngắn gọn làm cho người khác học máu.

Cô nén giận. "Nhưng vừa mới rồi phó quản lý Trần nói với tôi, cô ấy thấy tuyệt đối OK."

Viên Thiếu Tề mỉm cười, dựa vào lưng ghế, hai tay khoanh trước ngực. "Nhớ không? Uông tiểu thư, vừa mới rồi tôi đã cho cô danh thiếp."

"Vậy thì sao?"

"Tôi là tổng giám đốc." Anh biểu thị công khai, một bộ tư thế vui mừng tự đắc.

Ý là việc của khách sạn này hết thảy đều do anh định đoạt!

Cô tức giận đến cơ hồ muốn sung huyết não. "Viên Thiếu Tề! Anh —"

Anh vươn một ngón tay, lắc lắc trước mặt cô. "Lúc đang bàn công việc, tôi hi vọng chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau, Uông tiểu thư."

Cô phất chốc tức run. "Tôi hiểu rồi, tổng giám đốc Viên từng trải quả là quá để ý." Mỗi câu chữ gần từng tiếng theo kẽ răng.

Cô sắp tức điên rồi, chắc anh cũng nhìn ra được, nhưng anh không hề thể hiện một chút dấu hiệu đồng tình nào.

"Vậy Uông tiểu thư khi nào thì có thể làm lại đề án giao cho tôi?" Anh lạnh lạnh hỏi.

Quả thực khinh người quá đáng!

Uông Ngữ Đạt thầm nắm chặt lòng bàn tay. "Ít nhất cũng xin tổng giám đốc Viên cho tôi một phương hướng, nếu không tôi làm sao mà biết sửa từ đâu?"

Anh nhún vai. "Nếu tôi mà biết sửa lại như thế nào cho tốt hơn, thì rõ ràng đã tự mình làm rồi, cần gì đem việc này cho người khác làm?"

Cô muốn giết người! "Anh là tổng giám đốc, chẳng lẽ đối với việc tuyên truyền hình tượng của khách sạn không có một chút ý tưởng nào sao?"

"Có một chút, nhưng trong khoảng thời gian ngắn rất khó thuyết minh cụ thể."

"Vậy lúc nào anh có thời gian để thuyết minh cụ thể thì gọi điện thoại cho tôi, hoặc là viết E-mail cũng được."

"Tôi ưa mặt đối mặt trao đổi trực tiếp, như vậy để không có hiểu lầm." Thể hiện rõ là muốn làm cô mất thời gian.

"Ngoài anh ra tôi còn có rất nhiều dự án khác." Cô cũng không muốn hao phí thời gian mà tiếp chuyện với anh.

"Nếu Uông tiểu thư bề bộn nhiều việc, chúng tôi cũng không làm khó dễ cô, tôi bảo phó quản lý Trần tìm người khác tới làm vụ này là được rồi."

Đáng chết, cô phải kiểm số tiền kia! "Không cần, tôi sẽ làm. Tôi sẽ. Nhất định sẽ hết sức đưa ra một bản đề án khiến cho tổng giám đốc vừa lòng."

"Một tuần kịp không?"

"Được, một tuần."

"Vậy đã định rồi, một tuần sau, xin Uông tiểu thư đưa ra ba bản kế hoạch khác nhau để tôi tham khảo."

Ba bản!

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh. Anh chẳng những bỏ đi thành quả tâm huyết hao phí gần hai tháng của cô, còn muốn cô trong một tuần ngắn ngủi đưa ra ba bản kế hoạch mới, đáng ghê tởm hơn là, ngay cả chút phương hướng đề nghị cũng không cho cô, muốn cô thầy bói mù sờ voi, anh quả thực rất có

khả năng soi mói.

Nếu cô thông minh mà nói... nên buông tha vụ này, tiếp tục dây dưa cùng anh chỉ khiến bản thân càng lâm vào cảnh tiến thoái không xong.

Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng con vịt đã được luộc chín lại bay đi mất (kiểu như thức ăn đến mồm rồi mà còn trôi mất), lại càng không cam lòng để anh dùng một loại ánh mắt hèn mọn khinh thường khiêu khích cô, như thể không tin cô có năng lực hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó.

Liều thôi!

Vì để chứng minh mình không còn là vị đại tiểu thư nhõng nhẽo trong mắt anh, cô liều chết cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi này, cô nhất định phải làm cho anh tâm phục khẩu phục, ngoài miệng không nói được một câu ghét bỏ.

“Một tuần sau gặp lại!”

Cô nói cụt lùn, đứng dậy bỏ chạy lấy người, phong thái cao ngạo, tư thế mạnh mẽ.

Viên Thiếu Tề nhìn theo bóng dáng cô, ánh mắt trầm xuống.

Anh biết mình thực nhàm chán, thái độ rất máy móc, không giống một nam tử hán hào phóng quang minh chính đại.

Nhưng anh không nhận được, chỉ vì không muốn để cho cô đi mất, không muốn dễ dàng buông tha cô.

Ai bảo cô giữa đêm mưa gió tại cái nơi hoang vu đó lại bốc đồng nhảy xuống xe như vậy, hại anh lo lắng ảo não, sau đó, trở mắt nhìn cô lên xe của một người đàn ông khác.

Vừa nghĩ tới đây, khóe miệng Viên Thiếu Tề nhếch lên mĩa mai.

Một tuần, ba bản kế hoạch khác nhau.

Anh rất xấu xa, anh biết.

Nhưng anh cũng rất ngạc nhiên, đến phút cuối cùng cô sẽ ứng biến như thế nào đây?

...

“Đạt Đạt, con còn chưa ngủ à?”

Đã đêm khuya nhưng Uông Ngữ Đạt vẫn còn mở đèn đánh máy trước máy tính, phía sau truyền đến một tiếng nói ngái ngủ.

Cô ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười với ánh mắt lo lắng của mẹ.

“Mẹ, sao mẹ tỉnh dậy làm gì?”

“Mẹ dậy đi toilet.” Bà Uông nói nhỏ, ngáp dài, ngồi ở mép giường. “Con làm sao vậy? Đang bận gì thế? Trễ như vậy còn chưa ngủ?”

“Dạ, con viết một vài thứ.”

“Viết cái gì mới được chứ? Mẹ thấy con cả ngày hôm nay đều chỉ biết viết viết.”

“Một bản kế hoạch ạ.” Uông Ngữ Đạt không biết nên giải thích như thế nào, đành phải đứng dậy, ôm thân mình mẹ gầy yếu. “Mẹ, không phải con đã nói nửa đêm rời giường phải nhớ mặc áo khoác sao? Mẹ như vậy cảm lạnh thì sao.”

“Không đâu, mẹ nóng quá.” Bà Uông vừa mới cất mạnh nói, lập tức hắt hơi một cái. “Hắt xì!”

“Mẹ thấy chưa.” Uông Ngữ Đạt thở dài bất đắc dĩ, lấy áo choàng của mình ra, khẹp vạt áo lại trên vai mẹ, sau đó đỡ mẹ đứng dậy. “Con đưa mẹ về phòng ngủ.”

“Vậy còn con?”

“Con à, chờ làm xong con sẽ đi ngủ.”

“Vậy còn bao lâu nữa?”

“Sắp xong rồi.” Uông Ngữ Đạt gạt mẹ, biết rõ đêm nay mình còn phải thức đến sáng, sợ là vậy vẫn không nộp kịp. Cô cắn răng thở dài hối tiếc, bắt buộc bản thân lấy lại tinh thần. “Được rồi, mẹ nằm xuống đi.” Cô giúp mẹ lên giường. “Chăn phải đắp kín, không cho phép mẹ lại đá văng.”

“Cũng rất nóng chứ sao.” Giọng bà Uông ủy khuất. “Cũng không được bật quạt?”

“Không được.” Cô mỉm cười.

“Được rồi.” Bà Ưông thờ dài, nhắm mắt lại, mơ hồ nói. “Vậy con viết xong đề án, cũng phải ngoan ngoãn ngủ nha. . .”

“Con biết rồi.” Ưông Ngữ Đạt đứng trước giường mẹ nhìn một lát, một cảm giác ngọt ngào xen lẫn chua xót, suy nghĩ trong lòng rối rắm, đến tận khi xác định mẹ ngủ say rồi, cô mới lặng lẽ rời khỏi phòng.

Liếc đồng hồ báo thức, đã qua hơn hai giờ khuya rồi, mà tiến độ ba bản kế hoạch khác nhau của cô còn chưa đến 20%.

Viên Thiếu Tề hẹn cô buổi sáng mười giờ họp, còn không biết sẽ soi mói kế hoạch thế nào đây của cô.

Thật ghê tởm, thật sự rất ghê tởm—

Cô lấy hai tay che mặt, dùng sức cắn răng.

Nhưng cô sẽ không nhận thua, tuyệt đối không thể thua, cô nhất định phải khiến anh nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Cô phải làm anh bất ngờ.

Buổi sáng mười giờ, Ưông Ngữ Đạt đúng giờ có mặt ở văn phòng riêng của anh, bày ra một khuôn mặt nghiêm túc giải quyết việc chung, đưa cho anh ba bản kế hoạch khác nhau.

Tạm thời không nói nội dung kế hoạch có ưu khuyết gì, ít nhất là tốc độ hoàn thành cực cao, mỗi một phần đều là dụng tâm viết, không hề qua loa đại khái.

Không ngờ mười ngón tay cả ngày không dính nước năm đó, ngay cả rửa cái bát cũng đánh vỡ, là đại tiểu thư hàng ngày chỉ biết đi dạo phố mua sắm, lại biết dùng thái độ nghiêm túc như thế đối với công việc — thật không thể tin nổi!

“Sao? Ba bản kế hoạch tổng giám đốc Viên có hài lòng không?” Cô lạnh lùng hỏi, khẩu khí thật là lạnh, nhưng anh nhìn thấy ánh mắt cô không chớp, phát giác ra cô không giấu được sự hồi hộp.

Xem ra cô rất sợ bị anh đá kích.

Viên Thiếu Tề thâm cười lạnh, xem ba bản kế hoạch, sau đó khép lại, bất động thanh sắc nhìn cô chằm chằm.

Cô bị anh nhìn hết sức không được tự nhiên, nhưng vẫn quật cường nhìn thẳng vào mắt anh. “Rốt cuộc thế nào? Xin tổng giám đốc nói thẳng cho tôi biết.”

“Còn có thể sửa nữa.” Anh thân nhiên nói một câu.

Cô sững sốt, sau một lúc lâu, thật cẩn thận lên tiếng. “Là sao, còn có thể sửa nữa?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Cho nên?”

“Cứ sửa tiếp đi, cuối tuần chúng ta lại thảo luận.”

“A?” Cô choáng váng. Đúng là gặp quỷ, đến tận cùng anh tính làm cái gì đây!” Anh không nói cho tôi biết, phần kế hoạch nào còn chưa tốt sao? Ít nhất để tôi còn có phương hướng nếu không muốn tôi sửa chữa thế nào?”

“Ba kế hoạch đều đạt tầm sáu bảy phần, cô muốn tôi chọn cái nào đây? Ít nhất phải chỉnh sửa đến khi được chín mười phần, chúng tôi sẽ ra quyết định.”

Cô bóp nắm tay. “Vậy tôi phải sửa ba phần?”

“Đúng vậy.” Anh mỉm cười.

Cô oán hận trừng anh, thật muốn đập bẹp anh, đang muốn lên tiếng, di động bỗng rung vang lên một âm điệu chói tai, cô nghe thấy tiếng chuông, liền vội vàng mở túi, lấy di động ra.

“Dạ, di Báo ạ? Có chuyện gì ạ?” Một giọng nói dồn dập ở đầu kia, cô nghe xong, khuôn mặt đột nhiên biến sắc.

“Đã biết ạ, con lập tức trở về!” Gác điện thoại xong, cô lập tức đứng dậy.

Viên Thiếu Tề nhíu mày. “Cô đi đâu vậy?”

“Tôi có việc gấp, phải đi ngay.”

“Có chuyện gì quan trọng sao?” Anh chất vấn. “Cô quên chúng ta còn đang họp sao?”

“Không phải anh muốn tôi tiếp tục sửa chữa kế hoạch sao? Tôi sẽ sửa, như vậy còn chưa đủ sao? Còn có cái gì mà phải thảo luận?” Cô hiển nhiên không có kiên nhẫn nhiều lời cùng anh.

“Ông Ngữ Đạt, cô –”

“Anh bảo thư ký gọi điện thoại hẹn thời gian đi!” Dứt lời, cô cũng không đợi anh đáp lại, đi thẳng.

Viên Thiếu Tề nhìn thần sắc cô vội vàng, lửa giận ở ngực chột trào lên, một lát sau, anh rút cục không nhịn được, ném bút về phía tường đối diện cho hả giận.

Anh sai rồi, cô một chút cũng không thay đổi, vẫn là thiên kim tiểu thư ngang ngược trước kia, không chút nào tôn trọng, cũng không đem anh, khách hàng lớn này để vào mắt.

Tốt, rất tốt.

Viên Thiếu Tề hừ lạnh, mắt trầm xuống như biển băng Bắc Cực, hàn khí bức người.

Cô dám can đảm khinh thường anh, cũng đừng trách anh xuống tay vô tình!

Viên Thiếu kiên quyết một lòng toan tính, đáng tiếc cô vợ cũ sắp bị anh đối xử tàn khốc vẫn chưa cảm nhận được sự phẫn nộ của anh, cô chỉ mãi thấp thỏm với cuộc điện thoại mới nhận vừa rồi.

Di Bảo nói cho cô biết, mẹ cô một mình ra khỏi nhà, không thấy bóng dáng!

Cô lo lắng, vội một chiếc tắc xi, về thẳng đến nhà, gặp di Bảo, phân công nhau tìm kiếm ở khu phụ cận.

Nửa giờ sau, cô mới tìm được mẹ cô trốn trong một cái ngõ tối, mẹ cô ngất ngốc ngồi dưới đất, biểu tình mờ mịt.

Cô ôm mẹ. “Mẹ, sao mẹ một mình chạy đến đây? Mẹ đừng làm con sợ!”

“Đạt Đạt, anh trai con đâu?” Bà Ông không cảm nhận được con gái đang kích động, chỉ ngờ ngạc hỏi. “Mẹ muốn tìm nó nhưng lại không tìm thấy.”

Ông Ngữ Đạt nghe vậy, trái tim nhói một cái, gương mặt nhìn mẹ, “Mẹ ra ngoài. . . . là vì anh Hoa?”

“Đúng vậy, anh con sao không ở nhà?” Bà Ông nghi hoặc. “Có phải lại ra ngoài lêu lổng cùng bạn học không?”

“Không phải, mẹ, không phải.” Cô nâng khuôn mặt gầy yếu của mẹ lên, cố mỉm cười. “Mẹ quên rồi sao? Anh con xuất ngoại rồi mà.”

“Xuất ngoại? Vì sao?”

“Anh đi. . . . đi du học mà! Vì mẹ nói đám bạn học hư hỏng làm hư anh con, nên muốn cho anh Mi học, mẹ quên rồi sao?”

“Nước Mi? Đó không phải là nơi xa tí mù tắp mới đến được sao?”

“Phải, phải, phải ngồi máy bay mười tiếng.”

“Vậy Đạt Đạt, con dẫn mẹ đi đi, đã lâu không nhìn thấy anh trai con rồi, mẹ muốn nhìn thấy nó!” Bà Ông níu một góc ống tay áo con gái, tính trẻ con nổi dậy nũng nịu.

Ông Ngữ Đạt gạt đầu, nụ cười càng tươi sáng. “Con biết rồi, con cũng vậy. . . . Con cũng muốn gặp anh, chờ con rảnh dẫn mẹ đi được không?” Cô trấn an mẹ, giương cánh tay nâng mẹ dậy.

“Tốt, cả nhà chúng ta cùng đi thăm anh trai con.” Bà Ông vui vẻ, đi theo con gái từng bước một hướng về nhà, nghiêng đầu nghĩ ngợi, lại hỏi: “Đúng rồi, Đạt Đạt, ba con đâu? Mấy ngày nay không thấy, ba lại ở công ty làm thêm giờ đúng không? Ba con chỉ quan tâm đến công ty, cũng không quan tâm đến mẹ con chúng ta.”

“Đúng vậy, ba, ba. . . . rất quá đáng.” Ông Ngữ Đạt hòa theo mẹ oán giận, suy nghĩ trong lòng lại lặng lẽ tràn ra sự chua xót. “Nhưng ba vẫn tốt, ba muốn con chăm sóc mẹ cho tốt, ba vẫn rất quan tâm đến mẹ.”

“Đưa ngực này! Tại sao lại là con chăm sóc mẹ? Đương nhiên là mẹ đây phải chăm con rồi!” Bà Ông xoa xoa tay của con gái, cười thoải mái. “Đạt Đạt, mẹ dẫn con đi tắm rửa.”

“Được, chúng ta cùng nhau tắm.”

Sau khi về đến nhà, Ông Ngữ Đạt dần xếp tốt cho mẹ, đầu tiên gọi điện thoại cho di Bảo, nói cho di biết người đã tìm được rồi, muốn đi không cần phải lo lắng, sau đó vội vàng mở nước ấm trong bồn tắm lớn.

“Mẹ giúp con cởi quần áo.” Bà Uông kéo cô lại, tay chân vụng về thay cô mở cúc áo.

Cô nở nụ cười, thành thạo thăm hồ trợ, làm bà Uông tưởng chính mình cởi, tiếp theo cô cũng đưa tay ra. “Đến lượt con giúp mẹ cởi nha.”

“Được.” Bà Uông giờ cao hai tay, giống như đứa trẻ ngoan ngoãn chờ đợi.

Cởi quần áo xong, hai mẹ con đều tự cầm lấy khăn mặt, bông tắm, lau người giúp nhau, chơi đùa vui vẻ, làm miếng bọt biển chỉ toàn xà phòng.

Uông Ngữ Đạt cầm lấy vòi hoa sen, phun vào mẹ, bà Uông cười thét chói tai.

“Đứa con hư này! Sao có thể làm vậy với mẹ?”

Một trận vui đùa ầm ĩ qua đi, hai mẹ con ngồi vào bồn tắm lớn, bà Uông đưa lưng về phía con gái, vui vẻ ngâm nga ca hát.

Uông Ngữ Đạt kì lưng cho mẹ, dịu dàng lấy khăn mặt lau, nhìn thân mình mẹ ngày càng gầy yếu, lòng căng thẳng, đôi mắt lâm râm nóng lên.

Cô ôm mẹ từ phía sau, hai má dán trên làn vai trần của bà. “Mẹ, mẹ phải hứa với con, về sau không được không nói một tiếng đã đi ra ngoài. Mẹ muốn đi đâu, bảo với đi. Bảo dẫn mẹ đi, bằng không con tìm không thấy mẹ, sẽ rất tức giận, rất tức giận đó.”

“Mẹ biết rồi, mẹ hứa sẽ ở nhà với con, không để khi con tan học về không tìm thấy mẹ, được không?” Bà Uông không nhận ra sự thương tâm trong lời nói của con gái, chỉ ngây ngô cười.

“Mẹ, con yêu mẹ.” Uông Ngữ Đạt nhỏ giọng nói, tựa như những lần làm nũng với mẹ trước đây, thật vui vẻ.

Bà Uông tiếp tục ngâm nga.

“Con cũng yêu ba.”

“.....”

“Còn cả anh trai nữa.” Giọng Uông Ngữ Đạt khẽ run. “Con mong anh nhanh trở về.”

“Anh con nếu không trở lại, chúng ta phải đi tìm nó!” Bà Uông cuối cùng cũng có phản ứng, cười đáp lời.

“Đúng vậy, chúng ta. đi tìm anh.” Uông Ngữ Đạt nháy mắt mấy cái, cũng không biết có phải hơi trong phòng tắm quá nồng hay không, cô cảm giác trước mắt mình một mảng hơi nước mờ mờ. “Mẹ.”

“Hình như có tiếng điện thoại.” Bà Uông ngắt lời cô, làm bộ kéo dài lỗ tai lắng nghe.

“Đúng.” Cô cũng nghe thấy. “Con đi nghe.”

Uông Ngữ Đạt nhẹ đứng dậy, lấy khăn tắm bao quanh mình, quay về phòng ngủ tiếp đi động.

“Là Uông tiểu thư sao?” Tiếng nói lưu loát. “Tôi là thư ký của tổng giám đốc Viên của Xuân Duyệt, tổng giám đốc chúng tôi muốn cùng cô hẹn vào hai giờ chiều thứ tư hợp, có thể chứ?”

Thứ tư, Uông Ngữ Đạt nhìn lịch làm việc phía trên bàn sách, thậm chí tính toán, cô chỉ có thời gian sáu ngày để có thể sửa chữa bản kế hoạch, hơn nữa còn có hai kế hoạch của hai vụ khác cũng gần tới kỳ hạn nộp bản thảo.

Huyệt thái dương phút chốc truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Mệt mỏi quá, cuộc sống như ngọn nến hai đầu cùng đốt, đến tận cùng khi nào mới có thể chấm dứt đây?

“Có vấn đề sao? Uông tiểu thư.” Đối phương thấy cô thật lâu không lên tiếng, nghi ngờ truy vấn.

Cô nhắm mắt, khóe môi nhếch lên kiên nghị. “Mời cô chuyển lời đến anh Viên, tôi sẽ đến đúng giờ.”

Muốn chiến cứ chiến đi! Cô sẵn sàng phụng bồi.

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cảm giác mọi chuyện xảy ra giống một cuộc giao tranh, không đúng, không phải giao tranh, trong trận chiến này, chỉ có một mình cô phải đơn phương chống lại, anh ác ý khi dễ, mà cô không thể phản kích, đành phải bị động nghênh chiến.

Đối với đề án cô đưa ra, anh luôn có ý kiến, luôn không hài lòng, một tháng nay liên tục giằng co mà vẫn chẳng thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Mệt mỏi, nhiều lúc thật sự muốn hô to, bỏ đi, cô nhận thua....

Anh thật sự làm cô cảm thấy thống khổ.

Nhưng anh là một người thông minh, cứ vào thời điểm cuối cùng lúc cô sắp tuyệt vọng lại cho cô một chút hi vọng. Cô như con thú nhỏ trong bàn tay anh, tưởng sẽ bị bóp nghẹt, giãy dụa mà không thể nào thoát ra được. Anh đang vì lý tưởng mà không buông tha cho cô sao?

“Trông em có vẻ mệt mỏi”. Giọng nói quan tâm ấy chọt vọng về bên tai Ưông Ngữ Đạt. Tính anh vốn không phải là một người lạnh lùng....

Cô thờ dài, nhận lấy ly cà phê nóng. Nhấp một ngụm, hương cà phê tràn vào khứu giác, sự mệt mỏi, căng thẳng trầm xuống, đầu óc tỉnh táo trở lại.

Ai, thật đau đầu...

“Lại làm việc suốt đêm sao? Không phải vẫn khách sạn Xuân Duyệt kia chứ?”

“Còn chuyện gì nữa đâu!” Ưông Ngữ Đạt xoa xoa mặt mày một cách mệt mỏi “Thiếu Tề.... À... Tổng giám đốc Viên dường như phải làm em cực khổ chết mới thấy vui vẻ.”

“Nếu vậy thì còn kiên trì làm gì”. Thái Duệ An nhìn cô, không buông tha. “Em rõ ràng có thể bỏ công việc này mà.”

“Không được, em không thể bỏ dở giữa chừng.”

“Vì sao? Biết rõ đối phương có ý phá rồi, sao phải miễn cưỡng làm khổ chính mình?”

Tại sao ư.... Bởi vì cô không nuốt trôi cơn tức này....

Ưông Ngữ Đạt thầm cắn môi, không biết phải nói ra như thế nào. Cô và chồng cũ yêu hận khúc mắc, rất phức tạp

“Em xem đi, mỗi đêm, mỗi ngày đều lao lực làm việc, sớm hay muộn, thế nào cũng có ngày thân thể không chịu đựng nổi!” Thái Duệ An nhíu mày, giọng điệu không thể che hết sự đau lòng. “Vì một công việc như vậy có đáng giá không? Xuân Duyệt dù cấp thù lao hậu đãi, nhưng em làm vài vụ khác cũng có thể kiếm đủ số đó, thật sự không cần cùng loại người này hao tổn sức lực.”

“Đừng nói nữa.” Ưông Ngữ Đạt lắc đầu, cảm kích bạn tốt đã quan tâm “Em biết là anh muốn tốt cho em, nhưng thôi, để yên đi, lần này là lần cuối cùng, nếu anh ta thật sự không thông qua đề án của em, em sẽ buông tay”.

“Vậy là tốt rồi”. Thái Duệ An thoáng an tâm, đặt lên bàn một hộp cơm, đưa cho cô. “Ăn một chút đi”

“Không muốn ăn”. Lúc này cô thật sự không còn tâm trí, khẩu vị, chỉ cảm thấy hơi buồn nôn... “Chúng ta đi xem ảnh anh chụp đi.”

“Được.” Thái Duệ An đưa ảnh chụp của mình cho Ưông Ngữ Đạt xem. Anh là nhiếp ảnh gia, thường ngày chụp ảnh thuê, nhưng lần trở lại này, anh muốn xuất bản một quyển sách ảnh nên mời Ưông Ngữ Đạt viết cảm nhận - một bài thơ ngắn hoặc vài dòng cho mỗi bức.

Xem qua một vài bức, nhân vật, cảnh sắc thật sự chân thật, sống động....

“Có cảm xúc rồi sao?” Thái Duệ An hỏi.

“Anh chụp ảnh tốt như vậy, làm sao có thể không có cảm xúc”. Cô mỉm cười, “Cho em một ít thời gian, em nhất định viết bài giúp anh.”

“Đã định như vậy rồi nhé.” Thái Duệ An bình thường trầm tĩnh, vậy mà vuron ngón út hướng cô “Không cho phép đổi ý.”

Cô nở nụ cười, cùng anh ngoắc tay, ưng thuận ước định “Hừm, đến lúc đó không được trách người ta viết không tốt nhé.”

“Wow, em nghĩ rằng anh giống tên họ Viên kia sao? Anh đường đường là một nam tử hán, làm sao có thể làm khó một cô gái yếu đuối như em?” Thái Duệ An nói đùa, lại không ngờ câu chuyện đùa ấy lại vô tâm như một lưỡi dao, đâm thẳng vào tim Ngữ Đạt.

Đau nhói....

Nén xuống sự đau lòng, vài giây sau, cô mới mở miệng cười “Là anh ta không tốt, chỉ có anh là quân tử thôi, haiz, lúc nào cũng đứng đắn ân cần...”

“Em biết là tốt rồi.” Thái Duệ An đắc ý nở nụ cười, không ngờ anh bề ngoài cao lớn đẹp trai nhưng bên trong lại giống một đứa trẻ, thích tranh công,

thích được khen ngợi.

Có phải tất cả mọi đàn ông đều có một mặt ngây thơ như vậy không?

Uông Ngữ Đạt nhất thời ngo ngáy, nhớ tới bản thân mình trước kia, mỗi lần ngẫu nhiên khen ngợi Thiếu Tề thì anh cũng sẽ lộ ra vẻ kiêu ngạo, tự đắc như thế. Anh sẽ ôm cô trong vòng tay, đòi cô phần thưởng...

Anh cũng từng..... làm nũng với cô.

“Đang nghĩ gì mà thất thần vậy?”

“Không có gì”. Cô rùng mình, kiểm chế lại những suy nghĩ mê ly, liếc mắt nhìn đồng hồ “Cũng không còn nhiều thời gian lắm, em phải sang họp bên Xuân Duyệt.”

“Ừ, anh đưa em đi.” Thái Duệ An ân cần đề nghị.

“Được rồi, cảm ơn anh.”

...

“Cảm ơn chú.”

“Đừng khách khí.” Viên Thiếu Tề ngồi xổm người xuống, xoa đầu cậu bé.

Cậu là khách trường kỳ ở khách sạn này, tính nghịch, quý quái nhưng biết nói lời ngon tiếng ngọt nên được nhân viên khách sạn từ trên xuống dưới đều rất yêu thích, chiều chuộng. Có nghịch ngợm, gây sự cũng đều được nhắm mắt bỏ qua.

Tỷ như bây giờ, thấy cậu đá banh trong sảnh, một nữ lao công vội vàng chạy tới ngăn mà không kịp, bóng đã hướng về bình hoa bày chính giữa bàn trà. May mà Viên Thiếu Tề đi qua, phản ứng kịp thời đỡ lấy, mới không gây thành tai nạn. Nữ lao công sợ tới mức vội vàng xin lỗi tổng giám đốc, tự trách mình giám sát không cẩn thận. Anh chỉ cười, nhặt bóng lên, trả lại cho cậu bé.

Cậu ôm quả bóng, mặt mày thanh tú, khuôn mặt nhỏ lấp lánh nụ cười đáng yêu.

Viên Thiếu Tề không nhịn được, cũng cười với cậu. “Cháu là Tiểu Kiệt hả? Không được đá banh ở đây, rất nguy hiểm.”

“Dạ, cháu xin lỗi”. Tiểu Kiệt biết mình thiếu chút nữa đã gặp rắc rối, bưng bình lên lườm. “Nhưng sao chú lại biết tên cháu?”

“Chú là tổng giám đốc khách sạn này, chuyện gì cũng biết.” Viên Thiếu Tề thần bí nháy mắt mấy cái.

“Thật vậy sao?” Tiểu Kiệt không tin. “Vậy chú biết mẹ cháu là ai không?”

“Mẹ con là nghệ sĩ piano, đúng không?”

“Đúng! Mẹ cháu đàn rất hay nha. Toàn bộ mọi người trên thế giới đều muốn mời mẹ biểu diễn.” Tiểu Kiệt đắc ý khoe khoang, dùng một chút, tiếp tục đặt ra câu hỏi “Vậy chú có biết cháu thích nhất cầu thủ nào không?”

“CR (Christiano Ronaldo).”

“Đúng vậy, anh ấy đó! Anh ấy vốn ở Man United, nhưng bây giờ lại——”

“Chuyển đến Real Madrid.” Viên thiếu Tề tiếp lời. “Cho nên cháu rất buồn?”

“Đúng vậy, cháu ghét đội bóng đó! Vì sao CR không ở lại Man chứ?” Tiểu Kiệt chu miệng lên, oán hận, oán giận, uể oải một lát, lại cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần. “Thật sự chú cái gì cũng biết nha, chú nè, vậy chú có biết lớn lên cháu cũng muốn trở thành cầu thủ không?”

Không phải cháu đã tự mình nói ra sao?

Viên Thiếu Tề bật cười, lại lấy tay xoa xoa đầu cậu. “Chú biết. Nhưng mà con cũng không thể lấy đại sảnh khách sạn làm bãi bóng, trong cửa hàng ăn có một gian chơi giành riêng cho trẻ em, nên tới đó chứ nhỉ?”

“Cháu biết, nhưng cháu không thích chơi với mấy đứa ở đó.” Tiểu Kiệt hoa chân múa tay thanh minh.

“Bọn họ đều tốt, rất ngây thơ nha!”

Chẳng phải cháu cũng thế sao? Viên Thiếu Tề không khỏi mỉm cười.

“Chú, chú chơi đá banh với cháu được không?” Tiểu Kiệt chân thành đưa ra lời mời.

Viên Thiếu Tề ngăn người, đang muốn nói chuyện, nữ lao công khách sạn đứng bên đã giành mở miệng trước: “Tiểu Kiệt, không thể, tổng giám đốc rất bận rộn, dì Tú chơi với cháu được không?”

“Cháu không muốn.” Tiểu Kiệt rất không nể tình cự tuyệt, chu cái miệng nhỏ. “Cháu muốn chú này chơi với cháu.”

“Nhưng”

“Không sao.” Viên Thiếu Tề ngăn nữ lao công lại, cười nhẹ. “Đúng lúc chú có 20 phút rảnh rỗi. Như vậy đi, Tiểu Kiệt, chúng ta đến công viên đối diện chơi được không?”

“Dạ!” Tiểu Kiệt vui vẻ đáp.

Viên Thiếu Tề nắm tay dẫn Tiểu Kiệt qua đường sang công viên đối diện làm một đám nhân viên kinh ngạc.

Công viên có diện tích không lớn, nhưng cũng đủ để rong chơi, làm người ta sảng khoái tinh thần. Viên Thiếu Tề chơi đá banh với thằng bé, kẻ tiến người lùi, thập phần hăng say.

Lúc còn làm phục vụ trong một khách sạn ở Anh, cũng có một đứa trẻ rất thích anh, luôn dán lấy anh. Lúc ấy, anh vừa ly hôn được hai năm, không hề nỡ nụ cười với một ai trừ những lúc phục vụ khách, chỉ có đứa trẻ đó mới có thể làm cho anh cười thật lòng.

Anh thích trẻ con, chỉ có nụ cười trẻ thơ mới có thể khiến anh thực tâm vui sướng, anh biết, không phải vì chúng ngây thơ, mà cũng chỉ bởi vì anh muốn kiểm tìm bong bóng đáng người con đã mất của mình trên những đứa trẻ đó.

Anh và Uông Ngữ Đạt từng có một đứa con, một sinh linh chưa kịp ra đời. Khi cuộc hôn nhân của hai người dần đến giai đoạn rạn nứt, một tiểu thiên sứ bỗng từ trên trời giáng xuống.

Lúc ấy anh đã nghĩ, đứa con này chính là ông trời từ bi ban ân, khởi từ hồi sinh cuộc hôn nhân của bọn họ, đi vào một thời kỳ mới.

Bọn họ sẽ không còn tranh cãi âm ỉ nữa, sẽ không còn vì khoảng cách gia thế mà kích động giằng co, bọn họ sẽ học được cách làm cha làm mẹ, học cách nhẫn nhịn trong hôn nhân, học cách gánh lấy trách nhiệm ngọt ngào này.

Anh đã nghĩ, tất cả sẽ thay đổi.

Cho đến ngày đó, anh bay đến Đài Loan muốn dỗ cô trở về từ nhà mẹ đẻ, cô lại vô tình quăng cho anh một câu —— Chúng ta ly hôn đi!

Anh không thể tin được, không muốn thừa nhận cuộc hôn nhân của hai người đã đi đến hồi kết, anh không thể thừa nhận thái độ lạnh lùng của cô khiến trái tim anh bỗng trở thành một cánh đồng tuyết hoang vu.

“Em điên rồi!” Anh như đã thú mất đi phương hướng, hoảng hốt rít gào. “Chúng ta sao có thể ly hôn? Em đã quên trong bụng mình còn có con của chúng ta sao?”

“Đã không còn nữa.”

“Em nói cái gì?”

“Em nói, con đã không còn. Chảy mất rồi.”

Cô gằn từng tiếng, ngoan tuyệt khoét cắt tim anh.

“Uông Ngữ Đạt! Em đang nói đùa sao? Sao em có thể từ bỏ con của chúng ta? Em có biết anh mong chờ nó sinh ra đến thế nào không? Em có thể nhẫn tâm như vậy sao? Sao có thể ——”

Anh hận cô!

Đến nay khi anh nhớ lại ngày hai người chia tay, cảm giác đó vẫn khắc sâu trong ngực, quặn thắt, không thể thở nổi.

Anh chưa bao giờ hận ai sâu tận tim như vậy, chỉ có cô, người phụ nữ anh từng thề phải bảo vệ bằng cả tính mạng.

Anh thật sự, thật sự rất hận cô.

Quả bóng xẹt qua không trung, rơi trúng hông anh, Tiểu Kiệt cười vui vẻ.

“Chú đang mãi nghĩ gì thế? Sao không tiếp cầu?”

Anh run môi, thoáng chật vật nhặt bóng lên “Được rồi, Tiểu Kiệt, chú phải trở về hộp rồi, lần sau lại chơi cùng con.”

“Hả? Nhanh vậy sao?” Tiểu Kiệt chu miệng, không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. “Vây cũng được, sau này chú phải chơi với cháu nha!”

“Được.” Viên Thiếu Tề mỉm cười đồng ý, đá bong trả lại cho cậu.

Một lớn một nhỏ dắt tay ra khỏi công viên, lúc băng qua đường cái, Viên Thiếu Tề thoáng nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại trước cửa khách sạn.

Lòng anh vừa động, nhớ ra hình như mình đã từng bắt gặp kiểu dáng chiếc xe phía trước, ánh mắt trầm xuống.

Một người đàn ông anh tuấn nhảy xuống xe, đi sang phía bên kia, rất lịch sự mở cửa xe cho bạn gái.

Bóng hình thướt tha xinh đẹp vừa lọt vào đáy mắt Viên Thiếu Tề, lập tức níu chặt tâm tư anh.

Là Ưông Ngữ Đạt. Cô cười với người đàn ông kia, tiếp theo cũng không biết là cố ý hay vô tâm, thân thể mềm mại mềm nhũn, người đàn ông vội vàng giương cánh tay đỡ lấy, kéo cô ôm trong ngực.

Viên Thiếu Tề tro mắt nhìn hai người có những động tác thân mật với nhau, ánh càn mắt tối——

“Em có khỏe không? Ngữ Đạt.”

Thái Duệ An ôm Ưông Ngữ Đạt yếu đuối trong ngực, lo lắng chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

Cô lắc đầu, lại đứng vững thân mình. “Em không sao, chỉ hơi choáng váng thôi.”

“Anh thấy sắc mặt em thật sự không được tốt, hôm nay còn muốn đi họp sao?”

“Đương nhiên, thật vất vả em mới hoàn thành bản kế hoạch, ít nhất cũng phải cho Thiếu —— cho tổng giám đốc Viên thấy được sự cố gắng của em.”

“Em đó, lớn thế này rồi vẫn cậy mạnh.” Thái Duệ An thấy lòng đau nhói.

Ưông Ngữ Đạt lui ra, mỉm cười với anh. “Cảm ơn anh đã chở em tới đây, em vào đây.”

“Ừ.” Thái Duệ An lưu luyến nhìn cô không rời.

Ưông Ngữ Đạt hít sâu, chờ cho con vầng đầu biển mất, mới bước vào đại sảnh khách sạn.

Đang chờ thang máy, phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói trầm trầm mạnh mẽ.

“Bạn trai đưa em tới?”

“Cái gì?” Ưông Ngữ Đạt sững sốt, ngoái đầu nhìn lại, ngay đó là khuôn mặt thâm trầm của Viên Thiếu Tề.

Anh lạnh lùng mỉm cười một cái, đi trước vào thang máy, cô đi theo vào, thang máy đóng cửa, khóa hai người lại trong không gian chật hẹp.

Anh bấm số tầng thượng: “Người đàn ông mới rồi là bạn trai em?”

Anh nói Duệ An?

Ưông Ngữ Đạt nhăn mày, không thích khẩu khí gần như chất vấn của anh, mạnh miệng đáp lời. “Đúng thì sao?”

Anh nghe vậy, cằm dưới run rẩy.

Cô không để ý tới anh.

Hai người đứng trong thang máy, mỗi người một góc, ai cũng không nhìn ai, bầu không khí đọng lại.

Con số điện tử nhảy qua từng tầng, từng tầng một, rốt cục cũng tới nơi, Viên Thiếu Tề lại lần nữa bước trước dẫn đầu, Ưông Ngữ Đạt bất đắc dĩ theo phía sau anh.

Bước vào văn phòng tổng giám đốc, cô lập tức mở notebook, lấy ra mấy phân văn kiện.

“Đây là kế hoạch đã sửa chữa, mời tổng giám đốc xem qua.”

Anh không tiếp văn kiện, ngồi chễm chệ trên ghế làm việc, lưng từ từ ngả ra phía sau, bày ra tư thế cao cao tại thượng.

Mà cô, dường như chỉ có thể giống một cô vợ nhỏ, ngoan ngoãn đứng trước bàn làm việc của anh, chờ anh xử trí.

Ưông Ngữ Đạt trầm bĩu môi, cô chẳng ưa gì cái cung cách này.

“Mời tổng giám đốc Viên xem qua.” Cô đặt văn kiện lên bàn công tác, để trước mặt anh.

Anh tùy tay cầm lấy một phần trong đó, uể oải lật xem.

Cô đứng thẳng bất động tại chỗ, nhìn anh khinh thường, trong lòng bất giác bùng lên lửa giận. Sớm biết anh căn bản cố ý làm khó dễ, nhưng thật sự cô không cam lòng, hơn nữa cô cũng rất tin với đề án lần này, tuyệt đối là phương án xuất sắc nhất.

Vì bị anh dùng mọi cách soi mói, cô không thể không dồn toàn lực, kích động các vốn kỹ năng. Ngay cả chính bản thân cô cũng không hiểu được tại sao mình có thể có được tinh thần cố gắng này.

Cô thật sự đã rất tận lực, anh không nhìn ra được sao?

Cũng không thể cho cô được một lời khẳng định, cho dù chỉ là một câu nhẹ nhàng bằng quơ cũng được. Cô cần sự tán thành của anh.

Uông Ngữ Đạt run sợ chờ đợi, lòng bất an không yên, cô cảm thấy mình thật là ngu ngốc, lại hy vọng xa vời người đàn ông lạnh lùng này thương cho mình một câu ca ngợi, cô thật sự là. hết thuốc chữa rồi!

Anh rút cục cũng xem xong ba phần kế hoạch của đề án, vẫn giữ im lặng.

Vì sao không nói một lời nào? Chẳng lẽ lần này vẫn không được sao? Luôn luôn có một phần của kế hoạch là không được ổn ư? Ít nhất. Uông Ngữ Đạt cắn chặt răng, nhin xuống cảm xúc mãnh liệt trong ngực, một khoảnh khắc đó, cô đã yếu đuối suýt nữa mở miệng cầu xin tha thứ, cầu xin anh buông tha cô, đừng tra tấn thân kinh yếu ớt của cô như vậy.

Cô thật sự không thể thừa nhận việc đề án lại bị bác bỏ một lần nữa, lần này cô đã dốc hết tâm huyết, như thể mọi sức lực toàn thân đều dùng hết rồi, cô đã không còn đứng khí.

“Anh không thể nói gì sao?” Rõ ràng là muốn giữ gìn hoà bình hợp tác, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không che dấu được sự oán giận.

Anh lấy sự im lặng tiếp tục giày vò cô.

“Nói đi!” Cô sắp không chịu nổi nữa rồi.”Nếu anh vẫn. không hài lòng, thì nói cho tôi biết.”

Anh lãnh đạm nhìn cô, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng cất tiếng nói.”Thật sự tôi vẫn không hài lòng.”

Vẫn không được?Lòng cô trầm xuống, như rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

“Đầu tiên là phần này——” Anh đang muốn giải thích, cánh cửa bỗng nhiên truyền đến vài tiếng vang, cũng không đợi anh đáp lại, một phụ nữ suồng sã xông vào.

“Thiếu Tề, anh thực quá đáng nha! Sao đem qua anh cho người ta leo cây?”

Là Lư Hiểu Tuyên. Cô vừa vào cửa liền tỏ ra hờn dỗi, không nhận thấy bên trong phòng làm việc còn có một người khác.

Viên Thiếu Tề nhìn thấy cô, ánh mắt chợt lóe, đứng dậy nghênh đón, khoe miệng gọi lên nụ cười nhạt.”Hiểu Tuyên, sao em lại tới đây?”

“Em tới hỏi anh, rốt cuộc khi nào thì mới chịu hẹn hò với người ta?” Lư Hiểu Tuyên chớp chớp ánh mắt trong trẻo, chủ động dán bên người anh, cánh tay loạng choạng làm nũng.

“Em đừng tức giận, đem qua anh thật sự tạm thời có việc.” Giọng anh dịu dàng.

“Cho nên em không trách anh, em chỉ hỏi anh khi nào thì bồi thường cho người ta đây?”

“Ừm, vậy tới nay thế nào?”

“Được, quyết định như vậy, nhưng không được lại lỡ hẹn với người ta nha.”

“Không đâu.”

Uông Ngữ Đạt bàng quan nhìn hai người đang vô cùng thân thiết với nhau, nhất thời cảm thấy mình giống một cái bóng đèn sáng cả nghìn woat, đứng giữa phòng nền chiếu sáng lên một đôi tình nhân đang tình tứ.

Một cảm giác buồn nôn ghê tởm thoáng chốc dâng lên cổ họng, cô cố nén.”Tổng giám đốc, hai người cứ tán gẫu đi, tôi đi ra ngoài trước”.

“Cô đi đâu vậy?” Quảng tầm mắt sắc bén, Lư Hiểu Tuyên lúc này mới để ý đến cô.

Cô dùng sức cắn răng, đôi mắt khế đảo “. Toilet.”

Vội vàng bỏ lại một câu, cô liền hoảng sợ xoay người rời đi, tay che miệng, bước chân lảo đảo, đến phòng WC cuối hành lang, hai tay chống ở bồn rửa, vội nôn khan một trận.

Nôn không ra gì, vậy mà dạ dày lại đang co rút kịch liệt. Cảm giác ghê tởm mãnh liệt, nhưng lại không cách nào tống đồ ăn chưa tiêu hóa hết trong dạ dày ra.

Cô thở dốc thật mạnh, mồ hôi lạnh bên tóc mai chảy ròng ròng, giương mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt trong gương, tâm trí đột nhiên rơi vào giữa dòng nước lũ thời gian, trở lại bảy năm trước ——

...

“Ngữ Đạt, con yêu của mẹ, sao vẫn nôn vậy? Khó chịu lắm à?”

“Mẹ, mẹ bảo con nên làm gì bây giờ?” Cô nhìn thấy mẹ, như người chết đuối giữa biển rộng vớ được cọc, ôm chặt lấy bà. “Con không dám quay về Thượng Hải nữa, con sợ Thiếu Tề tức giận, anh ấy nhất định sẽ trách con, đều là do con tùy hứng, đứa con mới có thể chảy máu.”

“Đây đâu phải là lỗi của con? Con cũng không biết ngồi máy bay sẽ nguy hiểm như vậy.”

“Nhưng con đã biết rõ thời kì mới mang thai rất dễ gặp nguy hiểm, con lại vì cãi nhau với thiếu Tề mà chạy về Đài Loan. Con sai rồi! Mẹ, thật sự con không ngờ sẽ sinh non. Thiếu Tề rất thích trẻ con, anh ấy rất mong chờ đứa con này, nếu anh ấy biết con đã hại chết nó, nhất định sẽ rất tức giận.”

“Không đâu, còn có thể sinh đứa khác được mà, con đừng kích động như vậy.”

“Không phải, mẹ, mẹ không hiểu đâu, chúng con từ sau khi kết hôn vẫn hay cãi nhau, thật vất vả con mới mang thai, có một đứa con —— mẹ có biết không? Thiếu Tề chiều nào về nhà cũng đều dán tai trên bụng con, nói muốn nghe tim con đập, rõ ràng không nghe được gì, anh ấy vẫn thích làm vậy. . . . Anh ấy sẽ không tha thứ cho con, nhất định không.”

Lần sóng ghê tởm lại xông tới, cô buông mẹ ra, vịn lấy bồn rửa tay cạnh đó, không ngừng nôn khan.

“Ngữ Đạt, con đừng dọa mẹ.” Mẹ vội vã đỡ cô “Chúng ta đi gặp bác sĩ, mẹ dẫn con đi, cứ thế này không phải cách tốt.”

“Đúng vậy, chúng ta đi bệnh viện.” Cô chợt tỉnh ra, run rẩy mỉm cười với mẹ. “Nói không chừng bác sĩ làm rồi, đúng không? Nói không chừng con vẫn còn trong bụng con, bằng không sao con lại buồn nôn như vậy? Rất giống nôn nghén. Bác sĩ làm rồi, nhất định là quá trình kiểm tra có vấn đề. . . .” Cô bắt lấy cánh tay của mẹ, như thể bắt lấy chiếc đèn chỉ dẫn duy nhất giữa biển đêm mờ mịt. “Mẹ, chúng ta đi bệnh viện, con sẽ đi ngay bây giờ!”

“Ngữ Đạt.” Mẹ khóc, nước mắt rơi như mưa, nhìn ánh mắt của cô, đau tận trong tâm khảm.

“Vì sao con cứ mãi u mê như vậy? Con hãy trở về đi! Mẹ đã nói rồi, thằng nhóc đó không xứng với con, con đi theo nó là sẽ chịu khổ, vì sao vẫn cứ miễn cưỡng bản thân? Về nhà đi! Về lại bên mẹ được không? Ba con thật ra cũng rất đau lòng, ông ấy chỉ là mạnh miệng. Con trở về đi! Con gái ngoan, mẹ van con.”

Mẹ đau lòng gọi, từng tiếng đánh vào màng tai Ưng Ngữ Đạt, cô hoảng hốt nghe, nước mắt tràn mi.

Chỉ tại cô không ngoan, cô không phải một người con hiếu thuận, nếu không năm đó cũng sẽ không vì tình yêu mà phản bội tình thân, cô thực có lỗi với cha mẹ, không đáng được bọn họ che chở chiều chuộng từ nhỏ.

Cô rất không hiếu thuận.

Khi mất đi đứa con chưa chào đời, cô mới giật mình tỉnh ngộ nỗi đau khi mất đi con gái của cha mẹ mình là như thế nào. Dứt bỏ một khối thịt, vết thương vĩnh viễn không thể khép lại được.

Cảm giác ghê tởm lại trào lên, lúc này, cuối cùng Ưng Ngữ Đạt cũng nôn ra được đồ ăn còn sót lại trong dạ dày, cô trừng mắt nhìn đồng chất lỏng bài tiết, đột nhiên run giọng nở nụ cười.

Xoay mở vòi nước, dòng nước ào ào cuốn trôi đồng cặn bã, nhưng nơi trái tim cô vẫn tràn đầy chua xót.

Vì sao chồng cũ của cô lại hận cô như vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ bảy năm sau khi ly hôn, cuộc sống của cô trôi qua rất tốt sao? Anh nghĩ cô chưa từng hối hận hay tiếc nuối sao?

Cô chỉ không có nhiều thời gian để hối hận, gặm nhấm nỗi tiếc nuối, vì gánh nặng gia đình đang đặt trên vai, khiến cô cơ hồ không ngẩng đầu lên nổi.

Cô mệt mỏi quá rồi. Thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Vừa nghĩ tới đây, Ưng Ngữ Đạt bỗng dừng quỳ gối, trán rú xuống, nước mắt rí ra.

Cô khóc, mới đầu chỉ lặng thầm khóc, sau đó không ngăn được tiếng nấc nghẹn ngào, nghẹn cả suy nghĩ trong lòng. Sự chua xót cứ thế tuôn rơi, tiếng khóc chấn động cả không gian im lặng xung quanh.

“Anh không thể. tha thứ cho em sao? Thiếu Tề, Thiếu Tề.

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Có người đang gọi anh!

Viên Thiếu Tề sợ hãi sửng lại, một trận phong ba sóng biển đột nhiên nổi lên trong lòng anh, anh không rõ tại sao lại cảm thấy tay chân luống cuống.

Ngữ Đạt đâu?

Cô nói đi toilet, sao đến giờ còn chưa trở lại?

Viên Thiếu Tề nhìn đồng hồ, im lặng tính toán thời gian, đã qua 15 phút rồi, cho dù phụ nữ rửa mặt chải đầu trang điểm có trau chuốt bao nhiêu, hay là cô thuận tiện đứng đó nói năng hùng hồn đầy lý lẽ quở trách anh một chút, đáng lẽ cũng đã nên trở về tiếp tục họp.

“Thiếu Tề, sao vậy?” Luru Hiểu Tuyên đang ngồi trên sofa uống cà phê nhướn mày, kỳ quái nhìn về mặt anh đang căng thẳng.

“Hiểu Tuyên, anh còn có việc, em về trước đi.” Anh lịch sự hạ lệnh tiễn khách.

“Được rồi.” Luru Hiểu Tuyên không tình nguyện đứng dậy, vớt cho anh ánh mắt quỵn rừ. “Vậy anh đừng quên cuộc hẹn tối nay với em nha.”

“Biết rồi.” Anh mỉm cười đưa cô ra khỏi văn phòng, nhìn cô đi vào thang máy xong mới quay đầu đi đến phòng WC.

Đi tới cửa, anh dừng lại một lát, xác định bốn bề vắng lặng, mới nghiêng đầu vào bên trong nhìn xung quanh thăm dò.

Mới đầu, anh cái gì cũng không thấy, sau đó, khước mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người ——

Không đúng, đây không phải là người nào khác, là cô!

“Ngữ Đạt?” Anh kinh hãi kêu lên, sải bước đi vào, ngồi xổm người xuống giường cánh tay nâng cô dậy, “Ngữ Đạt, em sao rồi?”

Cô không nói chuyện, mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt như tuyết, anh tự tay vuốt ve trán cô, sức nóng xuyên thấu lòng bàn tay của anh, anh vừa nhìn, lại phát hiện bên má cô là nước mắt chưa khô, khước miệng có vài giọt dịch, như là vừa mới nôn ra.

Cô sinh bệnh rồi, mà anh lại sợ ý không sớm phát hiện cô không khỏe!

“Ngữ Đạt, em tỉnh lại đi, em có sao không?” Anh lo lắng vỗ nhẹ hai má cô, cô chỉ ậm ừ kêu nhỏ, thần trí u mê.

Trong lòng anh căng thẳng, ôm ngang cả người cô đứng dậy, vội vàng bước nhanh hết hành lang, quẹt thẻ vào một gian phòng.

Anh vừa về nước, nhất thời chưa tìm được nhà mới, gian phòng xa hoa này là khách sạn đặc biệt giữ lại cho anh, gồm một phòng ngủ, một phòng khách, còn có quầy bar, phòng bếp, cùng với ban công nhìn ra bên ngoài.

Anh ôm vợ cũ vào phòng ngủ, vô cùng cẩn thận đặt cô nằm trên giường, đắp chăn lại, tiếp đó vào phòng tắm thả nước nóng vào khăn mặt, lau sạch mặt giúp cô.

Cô cảm giác được cử động của anh, thấp giọng lầm bầm như kháng nghị, lại vẫn không thể tỉnh lại, lạc trong cơn mê say.

Anh nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt của cô, không biết tại sao, tìm theo đó cũng đập nhanh từng đợt.

Anh tìm được thuốc hạ sốt, đút cho cô uống, lại làm một túi chườm nước đá đơn giản đặt lên cái trán nóng rẫy của cô.

Anh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng lau cái trán đầy mồ hôi của cô, bỗng nhiên nhớ lại hai năm trước tại Thượng Hải, sau khi bọn họ kết hôn, cô cũng từng có một lần phát sốt nghiêm trọng như vậy——

...

Ngày đó, anh vừa chấm dứt chuyến đi công tác, liên tục vài ngày đi làm việc tại các thành phố lớn của Trung Quốc, rơi vào tình trạng kiệt sức, sau khi về đến nhà, nhìn thấy phòng khách bữa bọn, bồn rửa trong bếp còn đầy chén bát chưa rửa, trong lòng không khỏi sinh ra một nỗi phiền chán, hừng hực

bốc hỏa.

Anh thích sạch sẽ, ngày thường luôn giữ cho nhà cửa vô cùng sạch sẽ, không ngờ mới đi công tác vài ngày, trong nhà lại biến thành đồng rác.

Anh tức giận chạy vào trong phòng, dự định trách cứ, nhưng cô vợ đáng thương của anh lại đang ốm yếu nằm trên giường, vừa mờ mắt, mông lung nhìn anh.

“Thiếu Tề, anh đã trở về.”

“Trong nhà sao lại thế này? Anh không phải đã nói với em, cho dù em lười quét tước, cũng phải nhớ dùng xong thì cất đi sao? Bát chén cũng không rửa, em không sợ gọi gián đến sao?”

“Không phải em không rửa, em tưởng Em vốn muốn làm cho anh món bánh trứng anh thích ăn” Cô khàn giọng giải thích.

“Em cũng không biết nấu cơm, làm gì phải miễn cưỡng bản thân?” Đầu anh chột đau, nhớ tới lúc cô cao hứng phấn chấn muốn nấu ăn, kết quả tạo ra một hồi tai nạn thế kỷ ở phòng bếp. “Anh không phải đã nói, về sau em không cần nấu cơm sao?”

“Nhưng mà em nghĩ, anh mấy ngày rồi không ở nhà, em muốn chúc mừng anh trở về.”

“Anh chỉ muốn em giữ gìn nhà cửa sạch sẽ, đó chính là cách chúc mừng tốt nhất rồi!” Anh to tiếng.

Hốc mắt cô phỉếm đỏ, chột bắt đầu rơi lệ. “Thực xin lỗi, Thiếu Tề, anh đừng tức giận Em không phải cố ý làm loạn trong nhà, anh vì sao. tức giận như vậy?”

Cô nhẹ giọng nói, nước mắt rờn rờn, khóc đến mức khiến anh tâm phiền ý loạn. “Được rồi, đừng khóc nữa, anh không tức giận.”

“Anh rõ ràng đang tức giận.” Cô lên án, đột nhiên gào khóc. “Anh nghĩ rằng em cố ý làm loạn trong nhà đấy sao? Anh nghĩ rằng em không định trước khi anh về nhà quét dọn sạch sẽ sao? Em em đang sinh bệnh! Hai ngày nay em luôn phát sốt, vốn định làm bánh trứng cho anh ăn, nhưng”

“Em phát sốt rồi?” Anh kinh hãi, lúc này mới tỉnh ngộ mình đã hiểu lầm cô, vội vàng chạy tới trước giường, vuốt ve cái trán đang nóng lên của cô. “Sao không nói sớm với anh? Sao không gọi điện cho anh?”

“Bởi vì anh từng nói, lúc anh đang bàn chuyện làm ăn cùng khách hàng không thể bị làm phiền, em sợ. em lại hại anh bỏ việc bàn hợp đồng, cho nên, cho nên.” Cô khóc thút thít.

Cho nên cô không dám quấy nhiễu anh, cho nên cô cố gắng cố nén, cho nên một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé như cô phải học cách một mình chịu khổ sở.

...

Viên Thiếu Tề thu hồi suy nghĩ, trong lòng nổi lên sự chua xót, đầu ngón tay mềm nhẹ mon trón hai má lạnh lẽo của vợ cũ, thấy cô run rẩy, thân mình càng rúc vào trong chăn, không khỏi sinh lòng tự trách.

Lần này cô lâm bệnh, tám phần là bị anh áp bức đấy? Vì khoảng thời gian này anh vẫn làm khó cô, luôn soi mói đề án của cô, cô nhất định không phục, thà rằng mỗi ngày làm đêm, cũng muốn làm ra thành quả khiến anh vừa lòng.

Thật ra cô. đã làm rất tốt, lần đầu tiên cô đưa tới sở tay tuyên truyền hàng mẫu, đã vượt ra ngoài dự liệu của anh, sau mỗi một lần sửa chữa đề án kế hoạch, càng làm anh phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Cô luôn luôn tiến bộ, đề án gần như hoàn mỹ, anh chỉ là không muốn thừa nhận, không chịu dễ dàng buông tha cô.

Anh là một thằng đàn ông hẹp hòi, vừa khắc nghiệt lại vừa ấu trĩ, cô nhất định rất hận anh?

“Thực xin lỗi, Ngữ Đạt.” Anh cúi người, thì thầm nói xin lỗi.

Là anh không tốt, mới ép cô lâm vào khó khăn như thế, là anh quá vô tình.

“Không có việc gì nữa rồi, em không cần lo lắng, nghỉ ngơi cho thật tốt.” Anh cúi đầu, môi nhẹ nhàng hôn chóp mũi cô, chột nhìn thấy ánh mắt của cô, vội giấu đi sự dịu dàng ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

“Em ngoan chút đi, nằm nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Không, người ta đã nằm trên giường cả ngày, chán muốn chết.” Cô hờn dỗi.

“Nhưng em vừa mới hết sốt, còn phải tĩnh dưỡng nhiều mới được.” Chồng cô bưng tới một đĩa trái cây cắt sẵn, thực yêu thương thực đau lòng nhìn cô. “Này, em ngoan ngoan ngồi lên, anh đút em ăn một chút.”

“Em không muốn ăn cái này.”

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

“Bánh bao, phải nóng hằm hập, cắn một miếng nước thịt thực thơm ngon sẽ chảy ra.”

“Anh biết, em nói cái sạp hàng gần trường em học trước kia?”

“Đúng vậy, em rất muốn ăn.”

“Ở đây cũng có bán bánh bao, anh đi mua cho em.”

“Không cần, người ta chỉ muốn ăn bánh bao của chỗ đó, mua ở đây ăn cũng không ngon.”

“Ngũ Đạt, đừng tùy hứng.” Anh bắt đắc dĩ xoa xoa đầu cô. “Chẳng lẽ em muốn bây giờ anh mua vé máy bay quay về Đài Loan mua cho em ăn sao?”

“Nếu em không thể không ăn, vậy anh sẽ làm gì?” Cô cố ý làm khó anh.

“Anh đây liền.” Anh đột nhiên nhếch miệng, cúi người mút cắn đôi môi thơm mềm của cô. “Cho em ăn cái này.”

“Em không thèm, anh tránh ra !” Cô cười duyên né tránh, “Người ta cảm mạo sẽ lây bệnh cho anh.”

“Anh không sợ, anh mạn phép muốn đút cho em ăn bánh bao thịt của anh, em cắn thử xem, xem có nước thịt thơm ngon chảy ra hay không?”

“Không! Anh đúng là, lờ em cần anh chảy máu thì sao?”

“Đó cũng là do anh cam tâm tình nguyện. Ông Ngũ Đạt, toàn thân anh trên dưới đều là của em, em tận lực ăn đi.”

“Em không ăn, anh hư quá đi, đừng làm rộn người ta !”

“Ăn đi mà!”

“Không muốn không muốn.”

...

Ông Ngũ Đạt lặng lẽ, chậm rãi tỉnh lại từ trong giấc mộng ngọt ngào.

Cô mở mắt ra, mù mịt nhìn chăm chăm trần nhà, nhất thời ngơ ngẩn, qua một lát, mới giật mình nhận ra bản thân đang nằm trên một chiếc giường xa lạ.

Đây là nơi nào?

Cô hoảng sợ, vội vàng giãy dụa đứng dậy, túi chườm nước đá trên trán theo đó rơi xuống.

“Em đã tỉnh?” Một giọng nói ôn nhuận cất lên.

Cô quay đầu, nhìn về phía Viên thiếu Tề, anh ngồi thoải mái một mình trên sofa, trên gối để một chồng văn kiện, đang đọc được một phần.

“Đây là nơi nào?”

“Là phòng khách sạn cấp cho tôi.” Anh giải thích, đi tới, bàn tay đặt lên trán cô “Hình như chưa hoàn toàn hạ sốt.”

Hạ sốt?

Cô mờ mịt. “Em phát sốt?”

“Chính em cũng không biết sao?” Anh nhìn cô cô, nơi đáy mắt ngấm dao động một tia sáng nào đó cô khó có thể lý giải.

“Em chỉ nhớ, em khô sở nôn mửa.” Cô bỗng dưng dừng lời, lo sợ không yên nhìn anh.

“Lúc đó em đang ở toilet, là tôi ôm em tới nơi này.” Anh nhìn ra nghi vấn của cô.

“Thật không?” Tưởng tượng lúc ấy mình chặt vật thể nào, cô không khỏi quần bách, lời nói thực khó phát ra khỏi miệng.

“Cám. Cám ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Anh nhìn cô thật sâu.

Cô bắt giác chớp mắt, tránh đi ánh nhìn của anh. “Hiện tại là mấy giờ rồi? Em đã ngủ bao lâu?”

“Hơn chín giờ.”

“Chín giờ? Là chín giờ tối sao?” Cô kinh ngạc “Điện thoại của em đâu? Có ai gọi điện thoại tìm em không?”

Anh hơi nhú mày, khó hiểu cô vì sao kích động như thế. “Em đang chờ điện thoại của ai sao?”

“Là mẹ em, em không nói với mẹ hôm nay sẽ về trễ.”

“Đã hơn ba mươi tuổi rồi, còn giới hạn thời gian sao?” Anh vừa nói vừa mở túi lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô.

Cô không để ý tới vẻ trào phúng của anh, tiếp nhận di động, lập tức bấm số điện thoại. “Alo, dì Bảo ạ? Con là Ngữ Đạt. Đúng ạ, con xin lỗi, tối nay con sẽ trở về. A, dạ được, đã làm phiền dì.”

Cô gác điện thoại, ngẩng đầu thấy anh vẫn nhìn mình chăm chăm, giật nảy mình.

“Em. Em phải đi.”

“Đừng nhúc nhích!” Anh ngăn cô.

“Em muốn về nhà.”

“Không phải em đã xin phép người nhà rồi sao? Gấp gấp cái gì?” Anh không để cô rời đi, bưng tới một ly nước ấm, lấy ánh mắt ý bảo cô uống xong đã.”Đã đói bụng chưa? Muốn ăn khuya gì không?”

“Không cần, em không. không muốn ăn.” Lời nói chưa dứt, dạ dày trống rỗng chợt phát ra một tiếng cầu cứu thô lỗ.

Cô nghe thấy được, thực xấu hổ, anh cũng nghe thấy rồi, chỉ thản nhiên nhếch khóe miệng.”Tôi gọi phục vụ phòng.”

“Thật sự không cần đâu!” Cô cự tuyệt, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.”Em về nhà ăn là được rồi.”

“Muốn ăn bánh bao không?” Anh bỗng hỏi.

Cô sùng sốt, “Cái gì?”

“Điểm tâm của đầu bếp chúng tôi làm là món bánh bao rất tuyệt, rất nhiều khách nhớ mãi không quên. Em thử ăn thử xem, cam đoan thơm ngon nhiều nước thịt.”

Bánh bao thơm ngon nhiều nước thịt, cô kinh ngạc nghe, hình ảnh mới rồi trong mộng hiện lên trong đầu, anh cũng còn nhớ sao? Cho nên mới mời cô ăn bánh bao?

Cô lặng lẽ cắn môi, ánh mắt len lén nhìn anh, thần sắc anh bình thản, chỉ có ánh mắt khác thường loang loáng, mơ hồ tiết lộ một tia tình cảm.

Tâm dậy sóng, bên tai cô có cảm giác như đang bị ai đó gõ gõ, Viên Thiếu Tề thấy cô không lên tiếng, đi thẳng hướng phòng khách, bấm điện thoại gọi phục vụ.

“Bánh bao mua được chưa?” Anh khẽ thấp tiếng nói.”. Tốt, vậy hãy đưa đến đây, thêm một chén cá muối cháo, mấy món ăn sáng, thanh đạm một chút, ít dầu muối, làm một ly nước nho ép, và một mâm hoa quả, cứ như vậy.”

Anh dặn dò xong, vừa gác máy, di động truyền đến tiếng chuông ngắn gọn, anh chạm vào hình ảnh tin nhắn, là Lưu Hiểu Tuyên gửi đến hình mặt quỷ, oán giận anh đêm nay lại lỡ hẹn.

“Có người tìm anh sao?” Đúng lúc này Uông Ngữ Đạt bước ra từ phòng ngủ, nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Anh lắc đầu, khóa di động, tùy tiện đặt trên bàn trà. “Sao em lại đi ra đây? Sao không nằm trên giường nghỉ ngơi thêm?”

“Em đã không sao rồi, em muốn nói với anh, không cần gọi com giúp em, đã trễ như vậy, em phải đi ——”

“Ai nói em có thể đi?” Anh ngắt lời cô.

Cô sùng sốt.

“Em quên chúng ta còn chưa họp xong sao?” Anh nhắc nhở.

“Họp?”

“Chờ em dùng com xong, chúng ta tiếp tục thảo luận về kế hoạch của em”

Cô đã bệnh thành như vậy, anh còn tính tra tấn cô sao?

Thấy anh thần thái lạnh lùng, Ưông Ngữ Đạt bất giác tức giận, đầu hình như lại bắt đầu đau đốn, cô sớm nên nghĩ đến, anh lưu cô lại không phải do thương tiếc, chỉ là vì trêu cợt cô.

Cô cầm giận ngồi trên sô pha, hai tay vòng trước ngực. “Được, tổng giám đốc Viên mời nói, anh đối với đề án lần này của tôi, có ý kiến ‘quý giá’ gì?”

Anh mặt mày bất động, “Tôi nói rồi, chờ em com nước xong nói sau.”

“Hiện giờ đã có thể nói.”

“Tôi không muốn cùng một người đang bệnh sốt nói gà nói vịt.” Anh vừa nói vừa nhếch khế khoe môi. “Bằng với thần trí của em bây giờ, tám phần chỉ lãng phí thời gian của tôi.”

“Nếu vậy, xin anh thả tôi về nhà!” Cô tức giận cao giọng. “Lần khác chúng ta lại họp.”

“Em nghĩ rằng tôi rảnh rồi mỗi ngày chờ họp với em sao?” Anh ngữ khí chanh chua.

“Viên Thiếu Tề! Anh ——”

“Nín.”

“Anh nói cái gì?”

“Em có biết giọng em bây giờ rất khó nghe không? Như vịt kêu, tôi không muốn ngược đãi lỗ tai mình.”

Thật quá đáng!

Ưông Ngữ Đạt rất hận nắm chặt tay, anh nghĩ cô muốn như vậy sao? Cô là vì phát sốt, yết hầu đau, tiếng nói mới có thể trở nên thô ách.

Viên Thiếu Tề không màng sự oán giận của cô, lệnh cho cô ngồi đừng nhúc nhích, đợi nhân viên phục vụ đưa thức ăn vào, anh mới mời cô qua bàn ăn.

Bàn ăn bằng gỗ đặt gần ban công, cửa sổ nửa mở nửa khép, trên ban công đặt rất nhiều chậu cây xanh, không khí trong lành, một mùi thơm theo gió đêm mơ hồ bay tới.

Cô hít hà không khí, vui vẻ thoải mái.

“Ăn chút cháo trước.” Ngữ khí của anh như không muốn bị phản kháng.

Cô tròn trắng mắt, cảm thía lên, tâm không cam tình không nguyện ăn com, anh ngồi ở phía đối diện cô, vừa uống cà phê, vừa phê duyệt công văn.

Cháo cá muối rất ngon, làm ẩm dạ dày của cô, rau xanh ăn cũng rất được, tươi mát ngon miệng.

Cô ăn một phần ba bát cháo, vươn tay lấy bánh bao, cắn một cái, nước thịt thơm ngon nhảy mắt tràn đầy trong miệng, cô kinh ngạc không thôi.

“Mùi vị này. Thật giống của sạp làm bánh bao gần trường em học khi đó?” Cô nhướng mắt nhìn anh. “Là anh phái người đi mua?”

“Làm sao có thể?” Anh không thừa nhận, hơi cười lạnh. “Tôi không phải đã nói rồi sao, đây là điểm tâm của đầu bếp khách sạn chỗ chúng tôi làm.”

“Thật sao?” Cô bán tín bán nghi, lại cắn một cái, mỹ vị tuyệt diệu làm tâm thần cô rung động, nhin không được cảm thán.

“Thật là ngon!”

Anh mỉm cười nhìn cô, bất gặp ánh mắt cô ngược lên ngênh đón thì nhanh chóng ra vẻ nghiêm túc. “Tôi còn tưởng rằng người bị cảm, miệng căn bản không có vị giác.”

Anh nói chuyện, nhất định phải làm người ta thấy ghét như vậy sao?

Ưông Ngữ Đạt hừ nhẹ không vui, ăn xong hết cái bánh bao, lại uống nửa ly nước nho ép, đã khá no rồi.

“Ăn thêm chút hoa quả đi.” Anh tiếp tục bảo cô ăn thêm.

Cô lắc đầu, “Ăn không vô.”

“Sức ăn của em khi nào thì trở nên nhỏ như vậy?” Anh nhiu mi.

Người bệnh vốn dĩ ăn ít mà, cô trừng mắt nhìn anh, lấy khăn ăn ưu nhã lau miệng.

“Cám ơn tổng giám đốc Viên chiều đãi, giờ đầu tôi đã không còn hôn mê, thần trí rất rõ ràng, anh có thể phát biểu cao kiến.”

Anh không lập tức tiếp lời, thâm trầm chăm chú nhìn cô.

Cô bị anh nhìn thấy rất không thoải mái, lại lo lắng anh vẫn không hài lòng với đề án của cô, mắt chớp động không ngừng, không thể che hết sự lo lắng trong lòng.

Qua một lát sau, anh mới cất tiếng nói khàn khàn. “Cái số 1.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên, nhất thời không thể lĩnh hội ý tứ trong lời anh nói.

Anh cười như không cười nhếch môi, đưa bản kế hoạch cho cô, “Chọn dùng đề án này đi.”

Cô nháy mắt mấy cái, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn bản kế hoạch anh đưa qua, đúng là bản cô tự cho là hoàn mỹ nhất. “Thật sự có thể chứ? Không cần lại sửa đổi?”

“Không cần.”

“Thật sự không cần?”

“Uông Ngữ Đạt, em muốn tôi nói lại mấy lần?”

Vì cô. không thể tin được, một tháng qua đau khổ giao chiến, lúc nào cũng bị trả lại văn kiện, cô thấy rất nhọc nhằn, nhưng cũng càng kiên trì mong đạt được sự tán thành của anh, nay anh cuối cùng đã đồng ý đề án của cô, nhất thời cô lại không cảm thấy được chút vui sướng nào, chỉ có sự sợ hãi.

“Anh không phải đang gạt em chứ? Viên Thiếu Tề, anh. anh đang chơi đùa em sao?” Tiếng cô phát run.

Cô không biết, khi anh nghe được lời này cô, nhìn gương mặt cô mê loạn khó tin, tim anh thất lại, một nỗi đau không tên, đau đến mức cơ hồ làm anh không thể hít thở.

“Tôi nói có thể, em nghe không hiểu sao?”

“Em nghe đã hiểu.” Cô dờ dẩn đáp lời, ngây ngốc nhìn anh. “Nhưng anh giữ em lại, cũng chỉ để nói với em anh thông qua đề án của em sao?”

“Đúng thì sao?”

Trời ạ, chỉ đơn giản một câu như vậy, anh cần gì phải đợi cho cô com nước xong mới chịu nói? Cô vốn tưởng rằng mình sẽ phải nghe một hồi dài dòng những lời soi mói, không ngờ lại thoải mái qua cửa.

“Cứ chiếu theo đề án của em mà làm, em không có vấn đề gì chứ?” Anh trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên không có vấn đề.” Cô kinh ngạc đáp.

“Nếu vậy, tôi lái xe đưa em về.”

“Không cần, em có thể tự ngồi xe buýt ——”

“Tôi đưa em về!” Anh như tức giận lớn tiếng, không để cô phản trần.

Chiếc xe hơi màu xanh đậm như một chiếc đuôi cá, nhẹ nhàng uốn quanh các khúc cua trên đường.

Uông Ngữ Đạt ngóng nhìn ngoài cửa sổ, nhiều ánh đèn đỏ như sao băng xẹt qua cực nhanh, như những tia chớp loé trong mắt cô.

Xe đi vào khu vực gần một công viên nhỏ, cô bất an, tâm càng thêm không yên. “Tí nữa đến đầu đường cho em xuống xe là được rồi.”

“Không phải tôi đã nói, nhất định phải đưa em đến tận cửa nhà sao?” Anh lại cự tuyệt thỉnh cầu của cô, áo nã liếc cô một cái, “Em dọn nhà từ lúc nào? Tôi nhớ nhà em trước kia không phải ở đây.”

Cô im lặng mấy giây, “Cũng đã lâu rồi.”

“Ở đây có khu nhà cao cấp sao?” Anh đánh giá chung quanh, thấy thế nào cũng giống một khu tập thể lụp xụp, không có vẻ sẽ bắt chợt hiện lên một tòa nhà thanh lịch đứng sừng sững.

Khu nhà cao cấp? Cô tự giễu khẽ môi, không lên tiếng.

“Tiếp đầu nữa? Đi như thế nào?”

“Phía trước quẹo trái, đến hẻm thứ nhất là đến nơi.”

Anh theo lời chạy nhanh đến đầu ngõ, lúc này mới phát hiện một con hẻm nhỏ, căn bản không đủ chỗ để lái xe đi vào. “Nhà em ở đây?”

“Đúng.” Cô nhẹ giọng một tiếng, mở cửa xuống xe.

Anh bước theo xuống xe, đi theo cô bước vào trong ngõ nhỏ, phía trước chỉ có một ngôi nhà cũ kỹ năm tầng, cửa lớn sơn loang lổ, sân trước trồng một gốc cây hoa anh đào.

“Nhà em đâu?” Anh nhìn bốn phía xung quanh.

“Phía trước kia, lầu 5.” Cô chỉ hướng một cửa sổ leo lét ánh đèn.

Anh trông theo hướng tay cô chỉ, phút chốc thở hốc ra vì kinh ngạc. “Em ở chỗ đó?”

“Phải”

“Ồ cùng với người nhà em?”

“Đúng.”

Làm sao có thể? Anh giận dữ, không tin cô.

“Uông Ngữ Đạt, em đang đùa giỡn tôi sao? Cũng bởi vì em không muốn để tôi đưa về nhà, cho nên cứ đùa dai như vậy.”

“Em không đùa, đây đúng là nhà của em.” Cô mỗi một nói, toàn thân rã rời, “Phòng 2 lầu 5 hẻm 17.”

Anh kinh nghi nhìn cô, đi lên trước xác nhận địa chỉ, quả thật giống với cô nói, cô không phải thuận miệng nói đại.

Lòng anh trĩu nặng. “Em không gạt tôi? Em hiện giờ thật sự ở loại chung cư cũ nát này?”

“Anh muốn em nói mấy lần?” Cô mất kiên nhẫn. “Em có cần đùa kiểu này với anh không?”

“Vì sao?” Ánh mắt anh âm trầm, nhất thời thất thần.

Vì sao? Điều này còn phải hỏi sao?

Uông Ngữ Đạt bật cười, tiếng cười lãnh đạm bén nhọn, giống như một cây đao, tự cửa vào tâm não của chính mình, nhắm nháp mùi máu.

“Bởi vì công ty cha em phá sản rồi, nhà của chúng em bị niêm phong, chỉ có thể chuyển nhà.”

“Công ty ba em phá sản?” Anh rung động. “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sau khi ly hôn với anh nửa năm.”

“Tại sao em không nói với tôi?”

“Tại sao phải nói với anh? Chúng ta đã ly hôn rồi, đã không còn là vợ chồng.”

Cho nên em lựa chọn một mình nuốt tất cả đau khổ, một mình đối mặt với biến cố trời sụp đất nứt này?

“Em không phải chỉ có một mình.” Cô nhìn thấu suy nghĩ của anh, ngẩng đầu thẳng lưng, kiêu ngạo mà đáp lại. “Em còn có người nhà, ba, mẹ, còn cả. . . . anh trai.”

Nhưng cô vẫn sống không được tốt.

Cho dù cô không phải chỉ có một mình, cho dù cô còn có người nhà chống đỡ cùng, nhưng một đại tiểu thư từng được ăn ngon mặc đẹp, tùy ý tiêu xài như cô, có thể nào chịu đựng được loại đã kích từ thiên đường ngã xuống địa ngục này?

Trách không được cô phải tự đi làm, trách không được cô lại liều mạng làm việc, trách không được cô lại loay hoay khiến thân thể chịu không nổi, phát sốt sinh bệnh.

Viên Thiếu Tề đứng lặng tại chỗ, như một pho tượng, một cơn gió lạnh không báo trước thổi tới, cơn mưa hoa đào vung rơi đầy trời.

Cũng có một cơn gió lớn mùa xuân, thổi qua cõi lòng không yên của anh. Anh vốn tưởng rằng năm đó cô rời đi, tất nhiên là trở về với cuộc sống kim chi ngọc diệp, anh không thể tưởng được, nghênh đón cô lại là một hồi vận mệnh đau khổ.

Sớm biết như thế, anh đã anh đã.

Đã như thế nào?

Bọn họ tự vấn lòng, lại lung tung không tìm ra đáp án, thẹn thùng, phẫn nộ, phiền muộn, đau thương. những cảm xúc phức tạp trong lòng anh theo cơn gió lớn nổi lên.

“Ông Ngừ Đạt!” Anh bỗng dừng bắt lấy đầu vai mảnh khảnh của cô, gần như oán hận nhìn cô, “Năm đó em đã muốn vứt bỏ tôi, vì sao không để cho mình sống tốt một chút? Tại sao lại biến thành như bây giờ để cho tôi áy náy?”

So với sự cuồng loạn của anh, cô lại có vẻ bình tĩnh dị thường, ngao ngễ ngược gương mặt tái nhợt lên. “Em không cần sự thương hại của anh.”

Cô đẩy anh ra, nhanh nhẹn xoay người.

Anh phút chốc giữ chặt cổ tay cô, không để cô cứ bỏ đi như vậy.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cô dùng giọng sắc bén chất vấn anh.

Anh hít sâu, khẽ gồng mình, thật vất vả kiềm chế thân hình đang run rẩy. “Em nghĩ tôi thương hại em sao? Em đã quên rồi sao? Tôi đã nói rồi tôi sẽ không tha thứ cho em.”

Cô nghe vậy, đột nhiên sợ hãi nín thở.

“Ông Ngừ Đạt, hôm nay em bước ra khỏi cánh cửa này, về sau đừng mơ tưởng lại trở lại bên cạnh anh!”

Năm đó, khi cô đề nghị ly hôn, anh đã quẳng xuống câu nói ngoan tuyệt này.

Anh còn nhớ rõ, cô cũng không quên, cô biết anh sẽ không tha thứ cho cô, lúc trước sau khi quyết tuyệt chia tay, số mệnh đã định bọn họ sau này chỉ có thể đường ai nấy đi.

Cô cúi đầu khép mí, lẳng lặng che giấu một màn nước mắt.

Anh dùng đôi mắt đen thăm nhìn cô, ánh mắt lúc sáng lúc tối, rồi, như thể đã trải qua quãng thời gian cả trăm năm, anh mới không cam lòng buông tay cô ra ——

“Em tự lo cho tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Làn Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Cậu thật sự đã nói như vậy?”

“Nói cái gì?”

“Nói cậu sẽ hận cô ấy cả đời.”

“Cái gì mà hận cả đời? Mình đâu có bị kịch hóa nó lên như vậy? Mình chỉ nói là mình sẽ không tha thứ cho cô ấy.”

“Nói vậy thì ý tứ cũng đâu có gì khác biệt?”

“Cậu không thấy là nó nhẹ nhàng hơn rất nhiều à?”

Viên Thiếu Tề tự biện minh cho mình, nhưng không biết tại sao lại có chút chột dạ, tiếng nói bắt đầu khàn khàn rồi, rượu vừa uống vào liền đốt cháy cổ họng.

Bên cạnh anh, một người đàn ông tuần tú cười cười nhìn anh, đội một chiếc mũ trang nhã, đeo kính đen, con mắt phía sau cặp kính hơi nhú lại hữu thần, chẳng khác gì một con chim ưng đang rình mồi.

Kiều Khôn, thuộc số bạn tốt có thể đếm được trên đầu ngón tay của Viên Thiếu Tề, hai người khi còn trẻ từng học chung ở Học viện Nam sinh Toàn quốc, từng có mấy tháng chung phòng chung giường, sau khi ra trường vẫn qua lại, tuy rằng mỗi người một lý tưởng tung trời đập đất khác nhau, nhưng

vẫn chơi thân, cho dù mấy năm nay Viên Thiếu Tề công tác ở nước ngoài, vẫn dùng email liên hệ.

Viên Thiếu Tề rất quý trọng người bạn này, chuyện yêu hận với vợ cũ anh không thể kể cho một ai, chỉ tâm sự cùng Kiều Khôn.

Vì thế giữa lúc nửa đêm, hai người đàn ông cùng ngồi bên cửa sổ quán bar khách sạn, nhìn xuống dưới, thành phố về đêm sáng đèn như một ngôi sao chói lấp lánh đủ màu.

“Vây giờ cậu đối với cô ấy đến tột cùng là cảm giác gì?” Kiều Khôn nói thẳng.

Viên Thiếu Tề mỉm môi chưa xốt, giọng bình lên, rót rượu. “Đương nhiên mình... vẫn không thể tha thứ cho cô ấy.”

“Điều này cậu vừa mới nói rồi.” Kiều Khôn cười mà như không cười.

Viên Thiếu Tề biết Kiều Khôn đang chế nhạo mình, quay sang lườm anh một cái. “Cảm giác của mình rất phức tạp, nói thực, biết cô ấy hiện tại sống không tốt, mình cảm thấy...” Anh ngưng ngắt dừng lại, không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

“Cậu cảm thấy thương tiếc cho cô ấy?” Kiều Khôn tiếp lời.

“Có một chút.”

“Nhưng lại cảm thấy là do cô ấy tự chuốc lấy?”

“.....”

“Năm đó cô ấy không thể chịu nổi những ngày tháng quá khổ với cậu, nên mới kiên trì ly hôn, ai ngờ không bao lâu, nhà mình cũng phá sản...ngẫm lại, cũng là báo ứng của cô ấy.”

Báo ứng?

Viên Thiếu Tề nghe vậy rung mình, quay đầu nhìn bạn tốt chằm chằm. “Đừng nói như vậy!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Kiều Khôn lắc lắc chén rượu. “Năm đó cả nhà bọn họ đều coi thường cậu, nói cậu là thằng nghèo kiết xác không xứng với cô ấy, kết quả bây giờ tình thế nghịch chuyển, cậu là tổng giám đốc một khách sạn quốc tế, cô ấy là một tiểu thư mặt vận không thể không ra ngoài làm việc kiếm tiền...cậu không thấy khoái cảm trả thù sao?”

Khoái cảm trả thù?

Ngực Viên Thiếu Tề chấn động, tuy lời này của bạn tốt thực châm chọc, nhưng anh không thể không thừa nhận, trong lòng mình mơ hồ có vài phần vui sướng, cho dù không phải nhằm vào vợ cũ, cũng là đối với thế lực người nhà cô ấy, nhất là những kẻ đã từng hung hăng dùng gậy gộc với anh.

Anh bất giác xoa lên vết sẹo nơi thái dương, cho tới hôm nay, chỗ đó vẫn gợi nhớ đến nỗi khuất nhục và đau xốt của ngày ấy.

Anh hơi cắn răng, bàn tay to siết chặt chén rượu. “Thật ra ly hôn với Ngữ Đạt trong mấy năm nay, mình thường nghĩ, nếu có một ngày gặp lại cô ấy, gặp lại cha mẹ và anh trai của cô ấy, mình nhất định phải cho bọn họ thấy rõ, mình Viên Thiếu Tề đã không còn là tên nghèo hai bàn tay trắng năm đó, hiện tại mình hoàn toàn có thể mang lại cho Ngữ Đạt cuộc sống cô ấy muốn.”

Bảy năm ròng, anh cứ kiên trì cố gắng từng bước một đi lên như vậy, anh muốn chứng minh cho cả gia đình đó thấy, năm đó bọn họ đã đánh giá sai khả năng của anh.

“Nếu cậu muốn, có thể mời cả nhà bọn họ đến khách sạn nghỉ phép.” Kiều Khôn nhắc nhở.

“Để làm gì? Thị uy sao?” Viên Thiếu Tề không đồng ý nhú mày. “Mình đâu có trẻ con như vậy?”

“Hầu hết đàn ông vốn đều rất trẻ con.” Kiều Khôn cảm thán.

“Lời này là ai nói?” Viên Thiếu Tề hừ lạnh. “Lại là bà chằn kia sao?”

“Cậu nói Tranh Tranh?”

“Còn phải hỏi sao? Có thể khiến cậu tôn sùng những lời này như chân lý, ngoài Triệu Tranh Tranh ra còn có thể là ai?”

Triệu Tranh Tranh, năm đó nổi tiếng khắp Học viện Nam sinh Toàn quốc là một cô gái thông minh lanh lợi, nhưng cũng rất biết cách mê hoặc người khác, từ nhỏ đã hiểu được việc dựa vào dung mạo hơn người cướp mất trái tim bao nam sinh, sau khi lớn lên lại càng không cần phải nói, đàn ông trên cơ bản đều bị cô coi như làm đồ chơi, lợi dụng bọn họ thành lập thế giới thuộc về mình.

Nay, cô là bà chủ vài khách sạn, mạnh vì gạo bạo vì tiền, vô số chính khách, thương nhân, người nổi tiếng quỳ gối dưới váy cô.

“Mình đã quên cô ấy rất nghe lời cậu.” Kiều Khôn uống một ngụm rượu, tự giễu nói. “Có lúc mình cũng hận cô ấy.”

“Cậu hận cô ấy, vậy mà lại không màng nguy hiểm xông vào đám cháy cứu cô ấy?” Viên Thiếu Tề cười cợt cầm lấy chén rượu. Tin tức đến từ mấy ngày trước đó vẫn làm anh kinh sợ, một quán ăn đêm bị cháy lớn, may mắn lúc ấy là ban ngày, trong quán không có khách, một cô gái may mắn chạy ra được khóc còn bà chủ bị mắc kẹt trong đám cháy, đúng lúc Kiều Khôn đi ngang qua, nhanh chóng xông vào cứu người, cứu thoát thuận lợi một cô gái xinh đẹp.

Các phóng viên truyền thông kích động đem hành động ‘Tình cờ qua đường’ viết thành ‘Công dân gương mẫu gan dạ’, chỉ có Viên Thiếu Tề biết việc này hoàn toàn là xuất phát từ tình cảm riêng.

“May mà cậu không bị làm sao, cô họng chỉ hơi bị thương, nếu khuôn mặt đẹp trai này hủy đi, vậy cái ghế bí thư tỉnh ủy phải bỏ trống rồi.”

“Không làm bí thư tỉnh ủy thì thôi, mình làm thị trưởng cũng được.” Kiều Khôn cười hì hì, hiển nhiên không để ý đến việc mình đã cứu Triệu Tranh Tranh.

Viên Thiếu Tề thấy Kiều Khôn không thèm để ý, cũng chỉ có thể thờ dài. “Cậu thật đúng là một bước lên mây! Có một cô vợ thuộc dòng họ quyền thế, quả nhiên không đơn giản.”

“Đúng là Linh Linh rất ủng hộ mình.” Nhắc đến người vợ dịu hiền, thông tuệ của mình, Kiều Khôn bất giác cười khẽ rồi lại trở nên nghiêm túc. “Mình thực may mắn khi lấy được cô ấy.”

“Vậy trái tim cậu còn đặt vào Triệu Tranh Tranh không?” Viên Thiếu Tề nghe ra được hàm ý trong lời nói của Kiều Khôn.

Kiều Khôn cười nhẹ. “Lòng của một con người, có đôi khi đến chính bản thân cũng không thể khống chế được. Nếu không hẳn cậu cũng sẽ không hận cô vợ cũ, đúng không?”

“ Sai rồi.”

“Sao lại sai?”

Anh có thể không hận cô.

Nhưng cũng không có nghĩa anh sẽ tha thứ cho cô, càng không nói tới việc trái tim anh hướng về cô, tình cảm của anh, nhất định phải do chính anh tự làm chủ.

Anh không giống Kiều Khôn, vì một người phụ nữ từng phản bội mình mà không tiếc vào sinh ra tử, điều đó thật ngu ngốc, gần như mất trí.

Viên Thiếu Tề trầm ngâm suy nghĩ, lòng bàn tay nắm hai quả cầu bi sắt va chạm vào nhau gây ra tiếng vang.

Mỗi một âm thanh đều khiến anh không an tĩnh, nội tâm như có từng đợt sóng xô xôn xao.

Có người khẽ gõ cửa.

Anh thoáng trấn định lại, uy nghiêm nói. “Vào đi.”

Bước vào văn phòng là phó lý Trần[A1], cô mang bản kế hoạch tiêu thụ đến. “Tổng giám đốc, đây là kế hoạch của Uông tiểu thư, mấy ngày trước ngài đã thông qua, về thiết kế trang báo, cô ấy muốn có sự thay đổi nho nhỏ ở chỗ này, cho nên tôi tới xin ý kiến tổng giám đốc.”

“Cô cảm thấy thế nào?” Viên Thiếu Tề không đáp mà hỏi lại.

“Tôi?” Phó lý Trần ngẩn người, một lát sau, mới thật cẩn thận trả lời. “Tôi cảm thấy thay đổi như vậy cũng không tồi.”

“Nếu vậy, cứ theo ý của mọi người đi!” Viên Thiếu Tề nói. “Về sau cũng không cần tôi hỏi tôi, những việc như thế này phòng tiêu thụ có thể toàn quyền xử lý.”

Phó phòng Trần nháy mắt mấy cái, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Ban đầu là tổng giám đốc muốn phòng tiêu thụ không can thiệp vào kế hoạch này, không phải sao? Thậm chí còn yêu cầu Uông tiểu thư khi hoàn thành trực tiếp báo cáo đề án với anh, sao bỗng nhiên lại quyết định buông tay? “Như vậy kế hoạch này chúng tôi cứ tiếp tục tiến hành, không cần quấy rầy tổng giám đốc nữa?”

“Phải.” Viên Thiếu Tề vuốt cằm, dừng một chút, lại hạ chỉ thị. “Đúng rồi, Khản Đình bên phòng tin tức cũng có đôi chút hiểu biết về kế hoạch tiêu thụ đợt này, cô có thể đề cử Uông tiểu thư cho bọn họ.”

“Khản Đình bên phòng tin tức sao?” Phó lý Trần có chút khó hiểu. Trước đây, tổng giám đốc và Uông tiểu thư tranh cãi lâu như vậy mới thông qua đề án, cô vốn chỉ sợ về sau chưa chắc có cơ hội cùng Uông tiểu thư hợp tác, không ngờ...

“Làm vậy có được không? Tôi còn tưởng tổng giám đốc không thích Uông tiểu thư.”

“Ai nói tôi không thích cô ấy?” Viên Thiếu Tề phản bác ngay lập tức.

Phó phòng Trần ngẩn ra.

Viên Thiếu Tề cảm thấy ý tứ trong lời nói của mình bị hiểu nhầm, vội vàng giải thích. "Là tôi nói, tôi đối với cá nhân cô ấy có ấn tượng không tốt nhưng không ảnh hưởng tới đánh giá công việc, Ông tiểu thư thực sự có tài năng, cũng rất cố gắng làm theo yêu cầu của chúng ta, cho nên tôi mới muốn cho cô ấy cơ hội."

"Dạ vâng, tôi đã hiểu." Phó lý Trần mỉm cười, cô thật cao hứng. Tổng giám đốc cũng có cùng quan điểm với mình, vừa lòng với hiệu quả làm việc của Ông Ngừ Đạt, cô vẫn cảm thấy Ông Ngừ Đạt là một cô gái thực sự có tài. "Vậy tôi xin phép cáo lui." Nói xong, cô nhẹ nhàng xoay người.

"Khoan đã!" Viên Thiếu Tề gọi cô lại.

"Dạ vâng, tổng giám đốc còn việc gì phân phó?"

"Về phía Khản Đình, cô đừng nói với Ông tiểu thư là tôi đề cử."

"Vì sao?" Phó lý Trần khó hiểu.

Bởi vì anh không muốn khiến cô nghĩ rằng anh vẫn quan tâm đến cô, hơn nữa anh có dự cảm, cô gái kia chẳng những sẽ không bởi vậy mà cảm kích anh, ngược lại sẽ trách anh xen vào việc của người khác.

Vừa nghĩ tới đây, Viên Thiếu Tề mỉm cười một cái, khoe miệng gọi lên về lạnh lùng tự giễu.

...

"Anh ta nói không có ý kiến?"

"Phải, tổng giám đốc nói từ nay chúng ta toàn quyền quyết định."

Thật là tốt!

Ông Ngừ Đạt trào phúng giễu cợt, không phải anh thích nhất là việc soi mói đi soi mói lại cô hay sao? Bỗng nhiên trở nên tốt như vậy, chuyện này là như thế nào? Trời nắng bỗng có bão sao?

Phó phòng Trần nhìn cô bày ra sắc mặt khinh thường, không nhịn được muốn nói tốt cho ông chủ. "Ông tiểu thư, kỳ thật cô cũng đừng trách tổng giám đốc của chúng tôi yêu cầu khó khăn, anh ấy không phải là người xấu tính, bình thường đối xử với nhân viên khách sạn rất tốt, hơn nữa cũng là anh ấy đề cử..." Cô kịp thời dừng lại, giật mình thiếu chút nữa lỡ miệng.

"Sao cơ?" Ông Ngừ Đạt tò mò truy vấn.

Cô lắc đầu. "Tóm lại, công việc sau này làm phiền cô."

"Tôi biết." Ông Ngừ Đạt thân nhiên cười, đối với vị phó quản lý hơn cô mấy tuổi này, cô rất có thiện cảm.

"Cám ơn chị."

"Cô không cần cảm tạ tôi, cố gắng hoàn thành tốt kế hoạch lần này là được rồi." Phó phòng Trần quay lại cười với cô.

"Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Ông Ngừ Đạt hứa hẹn.

Đừng nói cô không thể phụ lòng phó phòng Trần, mà cho dù chỉ vì muốn để cho người đàn ông kia xem, cô cũng phải hoàn thành kế hoạch này một cách thật hoàn mỹ.

Cô dành thời gian cả ngày ở trong nhà hàng quan sát, xem xét hoạt động, ý kiến của khách hàng. Tất cả cô đều ghi lại lưu ở trong laptop.

Đến giờ quán ăn sắp đóng cửa cô mới nhận ra mình từ trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì. Đến giờ dạ dày cô mới bắt đầu thấy đau đau, bụng kháng nghị ầm ĩ.

"Cố gắng đợi chút!" Cô nhẹ nhàng ần ần vào dạ dày, nửa vui nửa đùa trấn an nó. "Đợi lát nữa về nhà cho người ăn cơm."

"Em đang làm gì ở đây?" Một giọng nói lãnh đạm bỗng dung vang lên làm cô giật mình.

Cô ngạc nhiên quay đầu, nhìn về hướng gương mặt không có cảm xúc gì của Viên Thiếu Tề.

Sao lại là anh ta? Thật là xui xẻo!

Cô thầm cảm thấy ảo não, cố gắng khắc chế trái tim bỗng dung đập loạn. "Chào buổi tối, tổng giám đốc Viên." Cô khách khí chào hỏi.

Anh lại không khách khí giễu cợt. "Đã trễ thế này em còn chưa về? Em không phải có người quản lý giờ giấc đi về sao?"

"Cám tạ tổng giám đốc Viên quan tâm, tôi đã báo lại với người nhà rồi." Cô muốn cười mà không cười nổi, mím chặt môi, quyết định làm người vẫn

minh, không so đo với tên đàn ông trước mặt.

Nhưng anh lại cố tình muốn chọc tức cô.”Vậy em tính ở lại khách sạn chúng tôi đi dạo tới khi nào?”

“Đi tới khi nào không đi được nữa thì thôi.” Cô gần từng tiếng trong hàm răng.”Em đang muốn chụp vài tấm ảnh khách sạn về đêm.”

“Nếu vậy, em nên lên nhà hàng xoay tròn trên lầu cao nhất, nơi đó chụp ảnh sẽ cho cảnh đẹp nhất.”

“Em cũng đang tính như vậy đây.”

“Nếu vậy thì đi thôi.”

“Hả?” Cô sùng sốt.”Đi đâu?”

Anh đi qua cô liếc mắt một cái, giống như ngại cô phản ứng quá chậm chạp.”Theo tôi lên nhà hàng xoay tròn.”

...

Trước đây, cha từng nói cho cô biết, mỗi đứa trẻ đều là một thiên sứ nhỏ được Thượng Đế phái tới nhân gian, vì sợ bọn họ ở nhân gian gặp nguy nan, Thượng Đế ban cho mỗi đứa trẻ một ngôi sao bảo hộ.

“Vậy ngôi sao bảo hộ của con thì sao?” Cô hưng phấn truy vấn.

“Con nhìn lên bầu trời đi, chính là ngôi sao kia.”

“Thì ra là ngôi sao này!”

“Đúng. Vì sao kia vẫn luôn bảo vệ con, mãi cho đến khi con lớn lên, đến lúc kết hôn cùng một vương tử, ngôi sao sẽ đem nhiệm vụ bảo vệ con giao cho anh ta.”

“Vậy chờ khi con lớn lên, sẽ là vị vương tử đó bảo vệ con sao?”

“Đúng vậy. Nhưng...trước đó, anh ta phải thông qua khảo nghiệm của cha mới được.”

“Vì sao?” Cô đột nhiên nhìn vào vẻ mặt không được tự nhiên của cha.

“Bởi vì Đạt Đạt là bảo bối của cha, làm sao có thể tùy tiện để cho một tên ngốc cướp đi?”

“Vậy thì Đạt Đạt sẽ mãi ở bên ba, vậy là được rồi, con không cần vương tử nữa, ba làm ngôi sao bảo hộ của con đi!”

“Ha ha, con gái ngốc của cha...”

Tiếng cười sang sảng trong tâm trí chẳng biết lúc nào nhỏ dần. Bầu trời đêm cũng chẳng còn mấy vì sao sáng, chỉ còn lại thành phố rực rỡ ánh đèn.

Uông Ngữ Đạt giờ máy ảnh lên, chụp cảnh bên trong nhà hàng xoay tròn, qua lớp cửa sổ thủy tinh chụp khung cảnh phía dưới, ánh đèn đêm sáng lung linh lấp lánh như những viên ngọc, mấy góc kính của máy ảnh khóa chặt ánh mắt của cô, nhưng không giữ được thần trí cô.

Tay nắm máy ảnh bắt đầu run nhẹ phập phồng theo nhịp đập phiền muộn của con tim.

Cô cắn môi, buông máy ảnh xuống, quay đầu lại, miễn cưỡng mở đôi môi anh đào hồng nhạt.”Kỹ thuật chụp ảnh của em không tốt lắm, đầu tiên cứ thử chụp vài tấm đã, sau đó em sẽ nhờ Duệ An giúp.”

“Duệ An?” Viên Thiếu Tề từ đầu đến cuối vẫn yên lặng quan sát Ngữ Đạt, đến khi nghe cô nhắc tới cái tên xa lạ này, lông mày anh chau lại.

“Thái Duệ An là một người bạn của em.” Cô cười giải thích.”Anh ấy là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

Trí óc anh chợt lóe, ánh mắt khẽ run rẩy.”Chính là cái người bạn trai đi xe thể thao màu trắng bạc đưa đón em?”

Bạn trai? Uông Ngữ Đạt kinh ngạc, vài giây sau, mới giật mình nhớ lại hình như bản thân từng thuận miệng giải thích cho có lệ về anh ấy như vậy. Nhưng cô cũng không định đính chính lại, cho anh hiểu lầm cũng tốt, miễn cho anh nghĩ cô bây giờ không có ai theo đuổi. Cô lặng lẽ tự ‘nâng giá’ mình một chút.

“Em nói anh ta là nhiếp ảnh gia?” Viên Thiếu Tề như có ý truy vấn.

“Đúng vậy.”

“Tôi chưa bao giờ nghe qua tên của anh ta.”

Có ý gì? Anh muốn châm chọc Duệ An không có danh tiếng gì sao?

Uông Ngữ Đạt bỗng cảm thấy một chút khó chịu trong lòng, vội vã biện giải cho thỏa đáng.”Anh ấy chụp rất tốt, hai tháng tới [A2] sẽ xuất bản một tập ảnh.”

“Vậy sao?” Viên Thiệu Tề hừ nhẹ.”Có vẻ như em rất coi trọng tài năng của anh ta.”

“Anh ấy thật sự rất có tài!” Cô kéo cao giọng lên.

“Biết rồi.” Anh thu lại tầm nhìn, ánh mắt càng âm trầm.”Em không cần hết lời biện hộ cho bạn trai mình như vậy.”

“Anh ấy không phải là...”

“Là cái gì?”

“Quên đi.” Cô buồn bã nói.

Anh chăm chú nhìn cô lộ ra khuôn mặt hơi lãnh đạm, trong lòng nổi lên một cảm xúc kỳ lạ.”Bây giờ em đã chụp xong chưa?”

Nói vậy là có ý đuổi cô đi sao? Cô cười lạnh.”Chụp xong rồi.”

“Vậy thì ở lại đây ăn thử đi.” Anh thỉnh thoảng nắm tay cô.

Cô giật mình.”Anh làm gì vậy?”

Anh không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cô, cứ thế nắm tay cô đi tới bàn ăn gần cửa sổ đang mở, nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống.”Khách sạn ra mắt thực đơn mới cho mùa xuân, tôi vừa bảo nhà bếp làm một phần, em ăn thử xem thế nào.”

“Tại sao lại muốn em ăn thử?” Cô kinh ngạc nhìn người phục vụ bung tới một bàn ăn muôn màu rực rỡ.”Khách sạn có nhiều nhân viên có thể giúp thử món mà...”

Anh ngắt lời cô.”Không phải em phải giúp chúng tôi viết sô tay tuyên truyền sao? Chẳng lẽ bộ phận ẩm thực không cần giới thiệu? Tôi không muốn làm ra một bản quảng cáo dối trá, tự mình thưởng thức tay nghề của bếp trưởng chúng tôi mới có thể viết được một bài chân thực động lòng người, không phải sao?”

Cô không còn lời nào để nói, Uông Ngữ Đạt cười khỏ. Tài ăn nói của người đàn ông này thật sự quá giáo hoạt, cô không thể tranh cãi với anh.

“Hiểu rồi, em sẽ ăn thử, vậy được chưa?” Cô tròn mắt, bề ngoài có vẻ không muốn ăn nhưng kỳ thật trong lòng lại thấy âm thầm vui sướng.

Vừa vặn lúc cô đang đói bụng, có cơ hội ăn thử món ăn mới do bếp trưởng làm có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nếu không phải người ngồi trước mặt này vẫn hiện lên sắc mặt coi thường, cô thậm chí sẽ cho rằng anh lo lắng cô bận làm việc không để ý đến việc ăn uống, cho nên mới cố ý an bài một bữa này.

Nhưng đương nhiên, không có khả năng anh đối xử ân cần với cô như thế.

Uông Ngữ Đạt mỉm cười, đầu tiên cảm lấy máy ảnh, cẩn thận chụp từng món ăn trên bàn, ngắm nhìn tay nghề tuyệt diệu của bếp trưởng rồi mới cầm dao nĩa lên bắt đầu tấn công các món ăn.

Món khai vị là mấy đồ tinh xảo nho nhỏ, người làm cố ý lấy nước sốt ép từ hoa anh đào, hương vị thanh nhẹ, lại phong phú bài bản.

Uông Ngữ Đạt dùng hết món khai vị, lại uống một chén canh, cảm thấy bớt đói bụng, tế bào toàn thân đều giãn ra, một cảm xúc hạnh phúc dào dạt nổi lên trong lòng.

Cô không khỏi nhớ lại ngày trước.

“Trước kia ba em...” Cô dừng một chút, sửa miệng.”Là em nói, lúc nhà em còn chưa phá sản, ba em thường dẫn cả nhà tới đây ăn cơm.”

Tiểu thư nhà giàu, quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Chắc mỗi ngày em đều ăn đồ cao cấp đến phát ngán?”

Viên Thiệu Tề khẽ hừ lạnh, phục vụ mang tới một ấm trà Ô Long, anh rót ra chén, nhẹ nhàng thưởng thức hương trà.

“Quan trọng không phải ăn gì mà là cảm giác người một nhà đoàn tụ quây quần bên nhau.” Cô nghe ra sự phật ý trong lời nói của anh, lạnh mắt nhìn.

“Vậy sao?” Anh vẫn dùng khẩu khí đáng ghét đó.

Cô trừng mắt nhìn anh, bắt đầu trêu chọc anh hai câu, nhưng nhớ lại từ nhỏ anh đã mất đi tình thương của mẹ, cha anh lại không quan tâm nhiều tới anh,

bắt gác ngực nhói một cơn đau, cô cất tiếng nói. "Chắc anh sẽ không thể nào lý giải được, nhưng tình thân thật sự rất đáng quý, tình cảm ấy là vô giá."

Anh nhíu mày. "Em không cần khoe khoang với tôi về điều đó."

"Không phải em khoe với anh mà là..." Cô bỗng dừng nghẹn lại, đôi mắt có giọt lệ như muốn trào ra. "Em chỉ hi vọng cả nhà có thể thường xuyên cùng nhau ăn cơm như trước kia."

"Nếu em muốn như vậy, tôi có đưa em về chiều dài." Anh không hiểu sự tiếc nuối của cô, lãnh đạm đề nghị. "Em có thể mời người nhà cùng đi ăn."

"Không cần." Cô khéo léo từ chối, bây giờ có muốn cũng đã quá muộn. "Hơn nữa vì sao anh lại đối với em tốt như vậy?"

Anh nghe cô nói, đột nhiên sùng sốt, hơi có vẻ hốt hoảng về mặt đường như có vài phần quẩn bách. "Đây không phải là tôi đối tốt với em, mà là một loại trả thù."

"Trả thù?" Cô nhíu mày.

Anh nâng chén uống trà Ô Long, làm như mượn chén trà trấn định dòng suy nghĩ của mình, sau đó giương mắt lên. "Tôi rất muốn cho người nhà em thấy, tôi bây giờ có thừa khả năng cung cấp cho em một cuộc sống giàu có."

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, cô nhìn anh lúc này giống như một tảng băng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. Hóa ra cho tới hôm nay, anh vẫn nghĩ rằng lúc trước cô không chịu được khó khăn nên mới quyết định ly hôn.

Cô để dao nĩa xuống, hai tay giấu ở dưới bàn, nín chặt làn váy. "Cái em muốn không phải là một cuộc sống giàu sang."

"Không phải sao? Vậy năm đó vì sao em lại rời bỏ tôi?" Lời nói lạnh thấu xương cũng như ánh mắt sắc bén của anh đâm mạnh vào lòng cô.

Cô cảm thấy lạnh buốt, cả thể xác và tinh thần đều mỗi mảy. "Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được. Không còn quan trọng nữa rồi."

Anh không thích cô luôn lãnh đạm với mình, cô cứ kiên trì đặt một ranh giới giữa hai người như vậy hay sao?

"Uông Ngữ Đạt, em hãy nói cho rõ ràng!" Anh sẵn giọng.

"Sao anh không tự sử dụng đầu óc của mình mà thử suy nghĩ cho rõ ràng một chút?" Cô cũng tức giận.

"Em nói vậy là có ý gì?"

"Vẫn còn chưa hiểu sao? Anh đúng là kẻ ngốc!"

Thật là sáng khoái!

Từ sau khi gặp lại anh, cô luôn ở vào thế bị động, thật vất vả cuối cùng cũng có một lần chiếm thượng phong khi tranh cãi với anh, vậy cũng coi như hãnh diện.

Nhớ lại lúc Viên Thiếu Tề tức giận, gân xanh nổi lên, lại nhất thời á khẩu không nói được câu gì, Uông Ngữ Đạt không khỏi buồn cười, sáng khoái cất lên một khúc hát đang thịnh hành lúc bấy giờ.

"Em đang hát cái gì đấy?" Ngồi ở ghế lái, một đôi mắt trầm tĩnh nhảy bén chiếu sang cô.

"Không có gì, tùy hứng lắm nhảm thôi." Cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đường màu lam, sau đó một màu xanh thăm khắp nơi nhuộm đắm mắt cô. "A, biển kìa!"

"Đúng vậy." Thái Duệ An hướng theo ánh mắt của cô nhìn sang. "Hôm nay thời tiết rất đẹp."

"Phải, biển ngập một màu xanh." Cô cười vuốt cằm, tâm tình bay cao, sáng khoái hít sâu, cảm thấy trí óc mình cũng như đại dương kia tràn trải mệnh mang.

"Xem ra tâm trạng em rất tốt!" Thái Duệ An cười.

"Đúng vậy." Uông Ngữ Đạt chớp chớp mắt. "Khách sạn năm sao chu cấp cho em đi nghỉ mát mà!"

"Chẳng phải em nói là đi công tác sao?"

"Vừa nghỉ ngơi vừa công tác, như vậy không phải là hay nhất sao?"

"Nhưng anh thì chẳng được như vậy, lần này đi cùng Khản Đình, chỉ có thể nghỉ ngơi một buổi tối, ngày mai sẽ phải bắt đầu hành trình chụp hình ba ngày liên tục." Thái Duệ An bày ra một giọng điệu ai oán.

"Làm ơn đi, em cũng đâu có nhàn rồi, sáng sớm ngày mai em cũng phải họp cùng quản lý khách sạn mà?"

Cô không thể đồng tình với người ta một chút sao.

“Có hợp nhiều lắm cũng chỉ mất một buổi sáng là cùng chứ gì?”

“Ai nói chỉ một buổi sáng? Kể đó em còn phải đi xem xét nghe ngóng hết cả khách sạn từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài. Không trực tiếp tự mình tìm hiểu làm sao có thể đưa ra kế hoạch tốt nhất? Hơn nữa lần này không có những người khác đi theo làm lộ tung tích, em có thể một mình một ngựa tung hoành thiên hạ.”

“Cho dù có người khác đi thay, em vẫn sẽ có việc khác để làm?”

“Vậy cho nên mới nói em thật là vất vả mà!”

“Hai chúng ta đang so đo với nhau xem ai có vẻ đáng thương hơn sao?”

“Một nam tử hán lại cùng với một người phụ nữ so xem ai đáng thương hơn, anh không thấy bản thân rất không có phong độ sao?” Ông Ngữ Đạt cười, nụ cười tươi như hoa nở rộ, khẽ lay động lòng người.

Tim Thái Duệ An đang bình yên bỗng loạn một nhịp, nhìn vào mắt cô, lại thêm vài phần ý không muốn rời xa.

Đáng tiếc Ông Ngữ Đạt không phát hiện thấy, vẫn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình. Cô đã rất lâu, rất lâu rồi chưa từng được nghỉ ngơi, khoảng thời gian này công việc quá bận, tuy rằng để mẹ ở nhà một mình có chút áy náy, nhưng cô thật sự cần thay đổi không khí, thả lỏng hệ thần kinh bấy lâu nay vẫn căng như sợi dây đàn này một chút.

Cũng nhờ đi Bảo tận tình giúp cô chăm sóc mẹ, cô mới có thể bớt lo âu một chút.

Hai giờ sau, một chiếc xe thể thao màu trắng bạc dừng lại trước cửa nhà Khản Đình, Ông Ngữ Đạt nhẹ nhàng xuống xe. Vừa nhìn cô đã thấy yêu thích nơi này. Đại sảnh trang hoàng theo phong cách Đông Á, có thể thấy cây xanh được trồng ở khắp nơi, trong không khí thoang thoảng một mùi thơm của hoa cỏ.

Cô hít sâu một hơi, cảm thấy trong lòng thật thư thái.

“Là Ông tiểu thư sao?” Quản lý tự mình xuống đại sảnh đón tiếp cô. “Hoan nghênh cô cất công từ Đài Bắc tới đây, chắc hẳn là cô cũng mệt rồi? Tổng giám đốc chúng tôi nói trước hết mọi người cứ nghỉ ngơi đi đã.”

“Xin hỏi tổng quản lý Lâm hiện đang ở đâu? Trước tiên tôi muốn gặp anh ấy.” Cô khách khí hỏi, cảm thấy kỳ lạ không hiểu vì sao đối phương lại tận tình với mình như vậy, chẳng lẽ thực sự vui mừng vì mình từ Đài Bắc tới đây làm tuyên truyền sao?

“Thật xin lỗi, anh ấy đang họp với phó tổng giám đốc.”

“Phó tổng giám đốc?” Một cảm giác bất an bỗng dâng lên trong lòng Ông Ngữ Đạt. “Người anh nói không phải là tổng giám đốc Viên ở Đài Bắc đấy chứ?” Cô nhớ rõ tên anh trên danh thiếp cũng đi kèm với chức vụ phó tổng giám đốc tập đoàn.

“Đúng là anh ấy.” Quản lý cười xác nhận nghi ngờ của cô. “Ông tiểu thư đã từng gặp phó tổng giám đốc Viên sao?”

Đâu chỉ là từng gặp? Bọn họ còn từng có một đoạn nghiệt duyên dây dưa mãi mà chưa thể cắt bỏ.

Ông Ngữ Đạt sàu sảo, cắn môi. “Sao lại khéo như vậy, Viên tiên sinh cũng tới đây?” Vốn là muốn thả lỏng tâm tình một chút, thật không ngờ lại gặp phải oan gia.

“Buổi tối có vũ hội hóa trang, anh ấy sẽ cùng với thiên kim tiểu thư của chủ tịch tới tham gia. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tổng quản lý Lâm của chúng tôi mời cô ở lại đây đêm nay, anh Lâm hi vọng vũ hội lần này có thể đem đến cho cô một linh cảm nào đó để sáng tác.”

Bạn đang đọc truyện *Lần Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đây là một vũ hội hóa trang, mọi người đeo những chiếc mặt nạ rực rỡ, che dấu khuôn mặt và nội tâm của mình.

Những ánh mắt mê ly, trắng trợn dưới ánh đèn, trai thanh gái lịch tự do tán tỉnh, không còn để ý đến những định kiến xã hội.

Uông Ngữ Đạt mặc quần áo do khách sạn chuẩn bị cho, chiếc mặt nạ màu trắng che lấp khuôn mặt thanh tú, những đường viền hoa lệ hoa đi kèm với cặp lông chim xoà tung, che mất nửa khuôn mặt, lộ ra một đôi mắt đen thâm thúy linh động, như một vì sao rơi làm xúng thế gian, tươi cười động lòng người, lại ẩn chứa khí chất ưu thương khó có thể hình dung.

Cô đứng yên lặng một mình trong góc, cự tuyệt những người đàn ông nhiệt tình mời khiêu vũ, ánh mắt nhìn chăm chú xung quanh.

Vũ hội hóa trang do bộ phận văn hoá của công ty chủ sự, khách mời đến đều là những nhân vật cấp cao quan trọng của giới giải trí, đương nhiên cũng không thiếu các ngôi sao, người người tỉ mỉ giả trang, ganh đua sắc đẹp.

Bất kể là âm nhạc, ẩm thực, tiết mục biểu diễn, khắp nơi đều tràn đầy không khí điên cuồng, mọi người bùng ly rượu trên tay, hoặc nói cười độc uống hoặc ôm ấp lấy nhau, nhảy theo nhịp điệu mãnh liệt, gọi cảm.

Vừa đến nơi, Thái Duệ An đã bị lây nhiễm bầu không khí cuồng hoan, anh là người rất thích những buổi party náo nhiệt, nghe thấy tiếng nhạc cuồng dã, té bảo vũ đạo toàn thân đều hưng phấn mà kêu gào.

“Em không khiêu vũ sao?” Anh lại mời Uông Ngữ Đạt.

Cô lắc đầu. “Không được, em nói với anh rồi, em phải quan sát để làm việc.”

“Vừa chơi đùa vừa làm việc cũng được mà, làm gì cố chấp vậy?”

“Không sao, anh cứ đi đi. Nơi này có không ít mỹ nữ mà, bản năng háo sắc của anh chắc đã được đánh thức hả?”

“Xem em nói anh thành công tử phong lưu kia (Play Boy).” Anh làm bộ không vui nhún mày. “Anh không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao? Không phải anh phong lưu, mà là ——”

“Trời sinh đã khiến người ta thích, không làm khác được.” Cô hài hước tiếp lời, nở nụ cười. “Em biết anh mị lực siêu quần, anh không cần nhắc lại, OK?”

“Nếu vậy, sao em không yêu anh?” Uống vào tí rượu, Thái Duệ An bạo dạn lên, một tay nâng cằm cô, nửa thật nửa giả hỏi.

Cô tưởng anh hay nói giỡn, cười chải tóc. “Anh đừng đùa!”

“Anh không đùa, anh nói thật.” Anh lên giọng.

“Anh đi khiêu vũ đi! Bên kia có một mỹ nữ vẫn vụng trộm nhìn anh kia.”

Anh thờ dài, sửa sang lại mặt nạ. “À?”

“Hường 10 giờ, cô gái mặc lễ phục đỏ, mặt nạ cấm lông chim màu đen, thấy không?”

“Thấy.” Một tiếng huyết sáo tán thưởng. “Dáng người thoát nhìn rất chuẩn.”

“Cháy nước miếng hả?” Cô thúc giục. “Còn không mau qua đó mời người ta khiêu vũ?”

“Vậy còn em?” Thái Duệ An quan tâm hỏi.

“Em không sao.” Cô ngọt ngào giương môi. “Em ở đây uống sâm banh, quan sát cuộc sống muôn màu.”

“Vậy chúc em tìm thấy linh cảm!” Thái Duệ An cũng không miễn cưỡng cô, tự thân tìm thú vui.

Uông Ngữ Đạt nhìn theo anh, lại thấy bồi bàn mang mâm tới, lấy một ly sâm banh, hé miệng uống, ánh mắt lưu chuyển.

Uống hết ly, cô mới bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra mình đang tìm một người, nghe nói đêm nay cũng sẽ xuất hiện.

Viên Thiếu Tề.

Anh ở đâu?

Cô hận bản thân chú ý tới anh, lại không thể ngăn cản cứ hoài tìm kiếm, nếu quả thật như vị quản lý kia nói, anh sẽ cùng với thiên kim của chủ tịch tập đoàn Xuân Duyệt đi cùng nhau, vậy cô muốn nhìn một chút, hai người bọn họ đứng chung một chỗ sẽ có quần anh tụ hội đến cỡ nào.

“Ngươi là đồ ngốc sao? Uông Ngữ Đạt, cũng không phải ngươi chưa từng nhìn thấy——” Cô thì thào quả trách bản thân.

Gặp lại chồng cũ là tại bữa tiệc sinh nhật Lưu Hiểu Tuyên, sau cũng từng ở văn phòng anh đụng độ vị kiều nữ danh giá đó, cô sao phải tự làm khổ mình lại một lần nữa?

“Nghe được tin gì chưa? Tân nhậm phó tổng giám đốc tập đoàn Xuân Duyệt còn rất trẻ tuổi, hơn nữa ngoại hình khá tốt.” Bên cạnh bỗng nhiên truyền

đến một giọng nữ nũng nịu giòn rã.

“Ừ, tôi biết rồi, lần trước ở Xuân Duyệt bên Đài Bắc có nhìn thấy anh ấy.” Một người phụ nữ khác trả lời.

“Cô nhìn thấy rồi? Anh ta thế nào? Rất tuần tú à?”

“Tuần tú, chẳng qua.”

“Làm sao?”

“Người ta đang cùng thiên kim của chủ tịch kết giao, có tuần tú thì cũng làm thế nào được? Không thể tiếp cận!”

“Chậc, tiếc quá.”

”Đàn ông vừa tài hoa vừa tuần tú như vậy, không thể lãng phí thời gian kết giao với những người phụ nữ bình thường, bạn tôi bảo, chủ tịch Lưu đề bạt anh ta làm phó tổng giám đốc, là có ý bồi dưỡng anh ta làm người nối nghiệp tương lai, dù sao cũng là con rể tương lai thôi!”

“Nói như vậy bọn họ sẽ kết hôn?”

“Hẳn là vậy.”

“Oa.”

Hai cô gái sau lưng còn buồn những chuyện gì, Uông Ngữ Đạt đã vô tâm nghe, suy nghĩ của cô lung tung, như một cuộn len rối loạn.

Thiếu Tề sẽ kết hôn cùng Lưu Hiểu Tuyên.

Cô không biết vì sao mình lại cảm thấy bất ngờ, đây không phải là điều đương nhiên sao? Chồng cũ của cô không phải là loại đàn ông hay đùa bỡn tình cảm, kết giao với một cô gái, dĩ nhiên là có dụng ý tiến tới hôn nhân cùng đối phương.

Hướng chi điều kiện của đối phương rất tốt, các phương diện đều xuất sắc.

Cô nên chúc phúc cho anh. Uông Ngữ Đạt cô đơn nghĩ, nhẹ nhàng xoay người, hướng cửa sổ sát đất đi đến. Ngoài cửa sổ là một mòm đá phiến sạch sẽ dẫn đến bờ cát bạc, cô nhìn ánh trăng trên biển, nghe tiếng sóng như khóc như tỏ lòng.

Ngay lúc sắp bước ra bên ngoài, một cánh tay hữu lực thỉnh thoảng bắt lấy cổ tay trắng nõn của cô từ phía sau.

Cô ngạc nhiên ngoái đầu lại nhìn, là một người đàn ông cao ngất.

Anh mang một chiếc mặt nạ với hoa văn đơn giản, viền quanh một đôi mắt thâm thúy thần bí sâu thẳm, sống mũi rất cao, trên môi là một nụ cười như có như không.

Anh phong độ đứng trước cô, chỉ dùng một ánh mắt đã khiêu khích trái tim cô không ổn định.

“Tiểu thư, có thể mời cô khiêu vũ không?” Anh mở miệng mời, giọng nói thoáng khàn khàn, bao hàm ý vị dụ dỗ.

Tâm thần cô mê loạn.”Tôi. không muốn khiêu vũ.”

“Cô sẽ muốn.” Anh ung dung cười, cánh tay đưa thẳng, chuẩn xác ôm cô vào lồng ngực của mình, khoá chặt ánh nhìn của cô, anh khí mà mạnh mẽ.

Cô phát hiện mình rất khó phát ra tiếng kháng nghị, mời anh đào thoát mở.”Tôi nói là không muốn.”

“Đây là vũ hội hàng năm.” Anh cúi đầu, trêu chọc bên tai cô.”Ít nhất cũng nên khiêu vũ với tôi một bài chứ?”

Giọng nói như lời ma chú dụ dỗ uyển chuyển lại ngọt ngào, khiến cô toàn thân sợ run, thân thể mềm mại mềm yếu, cô không tự chủ trương môi.

“. Được.”

Anh biết cô là ai.

Anh cũng biết, cô đã nhận ra mình.

Bọn họ đeo mặt nạ, che dấu thân phận thật, vì có mặt nạ, bọn họ có thể làm bộ không nhận ra nhau, bước vào một trò chơi nguy hiểm giữa nam và nữ.

Âm nhạc chậm chậm vang lên, DJ đổi sang một bài khiêu vũ điệu nhẹ.

Anh nhẹ nhàng ôm eo nhỏ của cô, ánh mắt sâu thẳm vẫn dừng lại trên mặt cô, chưa từng rời đi.

”Bạn trai của cô đâu? Sao lại để cô cô đơn một mình?” Anh thấp giọng hỏi.

“VẬY CÒN ANH?” Cô không đáp hồi lại. “Sao lại bỏ bạn gái?”

“Cô ấy đi khiêu vũ với bạn.”

“Của tôi cũng thế.”

“Khác chứ. Bạn gái tôi thích làm đóa hoa, hưởng thụ cảm giác sao vây quanh trắng, cho nên tôi để cô ấy khiêu vũ với người khác, bạn trai cô lại đi chơi đùa, bỏ cô vắng vẻ một bên.”

“Hình như. anh đang phê phán bạn trai tôi.”

“Chẳng lẽ cô không oán giận anh ta sao?”

“Không biết, anh ấy vui vẻ là được rồi.”

Ngữ khí bình thản của cô chọc giận anh, cánh tay phút chốc kèm chặt, để cô càng dựa sát trong ngực mình. “Cô dung túng cho anh ta như vậy càng khiến anh ta không để ý đến cô.”

Cô không bắt mắt mỉm cười.

“Anh ta không thích hợp với cô.” Ánh mắt bức người.

Cô rùng mình, bướng bỉnh xoay mình, không biết vô tình hay cố ý mà nụ cười càng nở rộ trên miệng. “Mắc mớ gì tới anh? Tiên sinh.”

Anh xuất thần nhìn cô chân thành cười, suy nghĩ trong lòng cuộn cuộn xúc động, cơ hồ muốn gọi tên cô, nhưng một khi đó, vở kịch này sẽ trở về hiện thực.

Anh luyến tiếc.

Từ lần chia tay không vui trước ở nhà hàng xoay tròn, đã một thời gian anh không thấy cô, vì không không chế nổi khát vọng trong lòng, anh mới ám chỉ cho quản lý Lâm cũng mời cô tới tham gia vũ hội hóa trang này, anh hi vọng nhìn thấy cô, chỉ cần nhìn từ xa cũng được.

Nhưng ước muốn lại không chỉ có thế, một khi thấy bóng hình xinh đẹp của cô, anh lại mong được cùng cô nói chuyện, cùng cô khiêu vũ, anh mong có thể ôm chặt cô trong lòng, không cho cô rời đi.

Anh điên rồi.

Rõ ràng nên cách xa cô một chút Khúc khiêu vũ hoàn thành, cô thoáng lui về phía sau, chừa ra một khoảng cách giữa hai người. “Anh nên trở về với bạn gái.”

“Khiêu vũ với tôi một bài nữa.” Anh cường ngạnh yêu cầu.

“Hình như vậy không tốt lắm?” Cô trào phúng mím môi. “Tôi không muốn gánh vác tội danh giành bạn trai của người khác.”

Anh nhìn cô, ngón cái khiêu khích mon trón cánh môi mềm mại. “Cô mở mồm ra nhất định phải nói mấy lời này sao?”

Tìm cô chột ngừng, chờ một lát, mới tìm thấy tiếng nói. “Tôi cũng chỉ muốn tốt thôi. Nhanh đi đỡ cô ấy đi, nếu không cô ấy lại tưởng anh không coi trọng mình.”

Anh nghe ra vị chua trong lời nói của cô, mày kiếm giương lên. “Cô ghen?”

“Cái gì?” Cô lỏng lên.

Anh ôm eo cô, lại một lần nữa ghì cô trong ngực. “Cô không thích cô gái khác làm nũng với tôi?”

Câu hỏi ý vị thâm trường, đổi lấy lại là một sự im lặng, cô không cho anh một đáp án minh bạch, thời gian càng lâu càng khiến lòng anh gấp gáp như bị lắng trì.

Làm ơn, hãy thừa nhận đi! Anh muốn nghe một tiếng Ừ của cô, chỉ cần cô nhẹ nhàng gật đầu, anh có thể, anh có thể. có thể làm sao?

Anh đột nhiên ngơ ngẩn, ngay cả suy nghĩ phức tạp của mình như thế nào cũng không rõ.

“Tiên sinh, không phải anh đang quá tự đề cao sao?” Cuối cùng cô cũng mở miệng, lại không lưu tình chút nào đâm đau anh. “Chúng ta chỉ là hai người xa lạ bèo nước gặp nhau, không có liên quan ——”

Đừng nói nữa!

Anh dùng miệng mình, ngăn chặn cặp môi son của cô, đầu lưỡi tự nhấm nháp nỗi hoang mang lo sợ, trừng phạt cô, cũng trừng phạt chính mình.

Anh mãnh mẽ hôn nàng, môi cô mỗi lúc một át đi, anh hôn cô đến độ đầu vầng mắt hoa, thờ gấp.

“Anh. điên rồi sao?” Hồi lâu, lý trí của cô mới miễn cưỡng trở lại, tìm thấy khoảng trống giữa những chiếc hôn, chỉ trích anh.”Anh không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

“Không ai chú ý tới chúng ta.” Anh ngẩng mặt lên, cô nghĩ chắc anh muốn chấm dứt nụ hôn này rồi, một chút mát mát kỳ dị thoáng chốc chiếm cứ suy nghĩ trong lòng.

Nhưng anh lại nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu không lường được, không che dấu được ngọn lửa ham muốn, sau đó, anh nắm chặt cổ tay cô, kéo cô ra ngoài cửa sổ, ẩn sau một thân cây, bàn tay nâng mặt cô, hôn cô.

Cô giấy dựa trong lòng anh, muốn giằng ra, nhưng lại càng như là khiêu khích, da thịt trơn bóng chạm vào anh nóng bùng.

Anh cảm giác được dục vọng trong cơ thể như con sóng triều, cuộn cuộc lên làm anh không còn lý trí, anh in lên người cô hàng loạt dấu hôn, đầu lưỡi linh hoạt liềm vành tai mẫn cảm của cô, mút mút trên cổ cô.

Cô hoảng hốt, một luồng sóng điện tràn qua cơ thể, con khoái cảm yêu đương trộm khiến cô quên mất mình đang ở nơi nào.

Cô bắt giác càng thêm gần anh, cặp đùi mềm mại đáng yêu cọ xát vào anh.

Hơi thở của anh thoáng dồn dập, run rẩy.

“Đồ yêu tinh.” Anh hít thở khó khăn, cắn cắn vành tai mượt mà của cô.

Cô bị ngứa phì cười.

Tiếng cười thanh thúy vô tội càng mê hoặc anh, nhìn không được động tình, dắt tay cô, theo đường mòn hoa lệ, vòng qua sân, theo cầu thang đi lên, dưới ánh trăng ngu muội choáng váng hiện ra một toà nhà bằng gỗ.

Anh vừa hôn cô, vừa dẫn cô vào trong một gian nhà, quét thè vào cửa, hướng phòng ngủ đi đến.

Anh cởi đai an toàn lễ phục của cô xuống, môi vùi vào bộ ngực rất tròn, tha hồ khám phá, cô run rẩy không chịu nổi, ngón tay ngọc không cam lòng yếu thế dò vào vật áo anh, phủ lên tâm ngực cứng rắn, tiếp theo uốn lượn đi xuống vùng bằng phẳng rắn chắc của anh.

“Đồ yêu tinh.” Anh cảm nhận mình không còn khống chế được dục vọng, như mê như say, tay phải xoa khuôn mặt cô, ý đồ muốn tháo mặt nạ xuống.

“Không được.” Cô lui về phía sau, kháng cự sự nóng nảy của anh.

“Vì sao?” Anh khó hiểu.

Cô vuốt ve khuôn mặt kiên nghị của anh.”Tôi nay chúng ta ở đây, chỉ là hai người xa lạ.”

Bọn họ chưa từng quen biết, không hỏi tên nhau, cô không phải vợ cũ của anh, anh cũng không biết cô trước kia, bọn họ không có tương lai, không có quá khứ, chỉ có hiện tại.

Chỉ có lần này, để mặc tâm trí lạc trong thế giới đêm tối mờ ảo.

Tôi nay, cô muốn phóng túng bản thân, không phải là anh muốn cô, càng không nói đến tình yêu, hai người họ chỉ là vì bị lây nhiễm bầu không khí quanh mình, nóng bỏng, phóng đảng, khiến người ta thần hồn điên đảo.

Cô không yêu anh, không hề.

Cô chỉ là muốn làm mấy chuyện xấu, giống một cô gái hư hỏng.

“Được chứ?” Cô khản cầu nói nhỏ, ánh mắt mê ly cát lên tìm anh đau đớn.

“.....”

“Không thể sao?” Cô lui về sau, như con thỏ bỗng nhiên khiếp đảm, ánh mắt phát ra ý nghĩ muốn thoát khỏi anh.

Lòng anh vừa động, giương cánh tay kéo cô trở về, rốt cuộc không thể dùng lời nói, chỉ có thể dùng một cái hôn đáp lại.

Bình minh.

Màn trời vẫn ôm lấy ánh trăng khê cong chưa tắt, phía chân trời là tầng tầng mây mù màu lam, mặt biển trong như gương, trên bờ biển nổi bật một khối

đá lớn nứt vỡ.

Không khí thanh nhàn thoáng lạnh, trong đó còn ẩn hiện ngửi được mùi hoa hương cỏ, cùng với vị mặn. Ưông Ngữ Đạt mặc áo ngủ màu trắng, lặng lẽ đẩy cửa sổ, đi ra ban công, tựa vào rào chắn, ngắm nhìn bình minh trên biển rộng và mây mù tĩnh lặng đang ngủ say phía trước.

Biển ngủ, người đàn ông trong phòng cũng ngủ.

Cô thanh tỉnh sau một giấc ngủ trần trọc bất an, không thể an lòng ngủ lại, đành phải đứng dậy mặc quần áo.

Có lẽ cô nên đi. Thừa dịp anh còn chưa tỉnh, thừa dịp dư âm cuồng hoan đêm qua vẫn chưa kịp tiêu tán, nên thoải mái rời đi, coi như một đêm này chỉ là một trăng mộng xuân, tỉnh lại rồi, không nên để lại dấu vết.

Đi thôi!

Quyết định xong, cô lẳng lặng trở lại trong phòng, ánh nhìn quyến luyến quét lên người đàn ông tỉnh trẻ con đang ngủ trên giường, cô nhìn một hồi lâu, mới nhặt lễ phục lên, cùng với đôi giày cao gót nằm nghiêng ở chân giường.

Cạnh đó là một chiếc mặt nạ màu trắng sang trọng, đặt trên giường, cặp lông chim vì ân ái mãnh liệt mà rối tung.

Mặt nạ đã bị hủy.

Không thể đeo lại. Cô kinh ngạc nhìn, nơi cổ họng dao động một nỗi chua xót, một lát sau, cô lắc lắc đầu, mang giày cao gót lên chân ngọc trần, dứt khoát đi qua cửa sổ, bước xuống cầu thang, đi xuống phiên đá thấm lạnh.

Cô đột nhiên xuất thân đi tới bờ cát, nghe biển hát du dương, nhìn những cánh hoa khiêu vũ qua lại.

Sắc trời tờ mờ sáng, ánh trăng trên trời ưu nhã ẩn lui.

Khoảnh khắc mặt trời mọc đã tới chưa?

Cô ngẩng mặt, tìm kiếm trên những tầng mây, đột nhiên, một vòng tay đàn ông từ phía sau vây quanh cô.

“Em muốn trốn sao?” Người đàn ông nhẹ giọng hỏi, hơi thở quen thuộc xôn xao bên tai cô.

Lòng cô cũng xôn xao.

Cô bắt mình phải bình tĩnh, lãnh đạm đáp lại.”Vũ hội đã kết thúc.”

Bây giờ cô đã tháo mặt nạ xuống, không thể còn giả bộ mình là một người khác.

“Nhưng anh vẫn muốn cùng em khiêu vũ.” Đôi môi vô cùng thân thiết lướt nhẹ vành tai cô.

“Không thể.” Cô né tránh đôi môi anh, không tự chủ được run rẩy.”Anh đã quên rồi sao? Chúng ta chỉ là ‘người xa lạ’, bèo nước gặp nhau, đã đến giờ nói tạm biệt.”

Anh trầm mặc.”Đã như vậy rồi, chúng ta còn có thể ‘Tạm biệt’ sao?”

Không tạm biệt thì thế nào? Cô buồn bã thờ dãi.”Lúc này, chúng ta cũng không nên nghĩ hôm qua là chính bản thân mình.”

Anh và cô, đều phải khôi phục thân phận ban đầu, trở lại mối quan hệ đối lập.

“Cứ như vậy sao?” Tiếng nói khàn khàn tựa hồ đang cố đè nén điều gì.”Em tính cứ bỏ anh đi. . . như vậy?”

“. Tạm biệt.” Cô vô tình nói lời từ biệt.

Lời này lại chọc giận anh.”Anh không để em đi!”

Anh lớn tiếng rít gào, hai tay càng vòng chặt quanh cô, giống một đứa bé, không chịu buông tay khỏi món đồ chơi thuộc về mình.

Cô không gãy ra được, cũng không có nữa, tìm bất lực đập kinh hoàng.”Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Em yêu anh ta sao?” Anh bỗng chất vấn.

‘Anh ta’ là chi Duệ An sao? Cô im lặng không nói gì.

“Anh ta không tốt, em không nên ở bên anh ta.” Anh ngạo mạn công bố.

Cô hơi nhăn mày.”Sao anh biết anh ấy không tốt?”

“Anh ta bỏ mặc em ở vũ hội! Anh nhìn thấy, anh ta theo đuổi hết người này đến người khác, đúng là hạng phong lưu.”

“Anh lo em bị lừa sao?”

“Em rất có giá trị.”

Cô á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu, mới nói: “Sao em có thể đáng giá thế được? Trước kia có một người từng nói với em, ai cưới phải một tiểu thư nhà giàu như em, là người đó xui xẻo.”

Đây là lời anh từng nói, chắc anh cũng không thể quên?

“Nghe xong em rất đau sao?” Anh lặng lẽ hỏi.

“Sao có thể không đau?” Cô tự giễu. “Nhưng anh ta nói cũng không phải không có đạo lý.”

Anh không lên tiếng, hồi lâu, mới như là thực miễn cưỡng phát ra tiếng nói: “Bây giờ em không phải là tiểu thư nhà giàu.”

“Nhưng vẫn rất tùy hứng?”

“Không đâu.”

“Sao anh biết là không?” Cô sắc bén hỏi lại.

“Anh cảm thấy được.” Ngữ điệu anh dịu dàng.

Trái tim cô tan băng, như đón phải luồng gió xuân ấm áp. Không được, cô phải khống chế tình cảm của mình, không thể lại phạm sai lầm.

Cô cắn chặt khớp hàm: “Vũ hội đã kết thúc.”

“Có ý gì?” Anh không hiểu.

“Chúng ta đã nói rồi, ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng mà thôi, tỉnh lại rồi nên xem như không tồn tại.”

“Đó không phải là mộng.”

Đó là mộng, phải! Anh còn không hiểu sao?

Một lớp sóng triều uy khuất đánh lên mắt cô: “Buông ra.”

“Em nhìn anh đi đã!” Anh không nể tình xoay cô lại, hai tay bắt lấy bả vai mảnh khảnh. “Nhìn anh, Uông Ngữ Đạt, anh là Viên Thiếu Tề.”

Khi anh nói ra tên mình, lớp bọt biển huyền ảo giữa hai người nháy mắt tiêu tan, cô không thể không trở lại hiện thực tàn khốc.

Cô oán hận trừng anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Viên Thiếu Tề bất động, nhất thời hốt hòng, tim chỉ đập mạnh và loạn nhịp nhìn cô.

“Nói đi! Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô ảo não chất vấn.

Anh không biết!

Anh chỉ biết là, mới vừa rồi tỉnh lại, tìm quanh giường không thấy thân ảnh của cô, trong lòng anh rất kinh hoàng, anh không thể thừa nhận.

Điều đó làm anh nhớ tới ngày cô nói muốn ly hôn với anh.

Ngày đó, cô để lại đơn ly hôn đã ký tên, kiên quyết rời khỏi cuộc sống của anh.

Ngày đó, cô đã phản bội lời thề hôn nhân, cho nên anh quyết định cả đời này sẽ không tha thứ cho cô.

“Không phải anh hận em sao? Không phải anh ghét em sao? Không phải anh đã nói, em ly hôn xong, vĩnh viễn cũng đừng mong trở lại bên cạnh anh sao? Viên Thiếu Tề là loại đàn ông nói hai lời sao? Sẽ bị ai như vậy sao?”

Từng câu từng chữ của cô quất roi vào tim anh, anh đau đớn đến chảy máu: “Uông Ngữ Đạt ! Em——”

“Anh vẫn ghét em, đúng không?” Cô chất vấn, đôi mắt thản nhiên toát ra một mảng hơi nước.

Anh không tin đó là nước mắt, người phụ nữ vô tình vô nghĩa này, sao hiểu được thế nào là rơi lệ?

“Đúng, anh ghét em.”

“Anh hận em?”

“Đúng vậy!”

“Nếu vậy, anh còn muốn nói với em cái gì? Lưu em lại để làm gì?”

Đúng thế, anh có thể làm gì, có thể còn vấn hồi được sao!

Anh đúng là ngu xuẩn đến mức nên chết đi, không trách được lại bị cô gái này cười nhạo!

“Em đi đi!” Anh đột nhiên đẩy cô. “Đi mau!”

Anh hung ác rít gào, khẩu khí thô bạo làm Uông Ngữ Đạt giật mình, cô lui về phía sau hai bước, nhất thời chân tay luống cuống, sau đó mới giật mình tỉnh ngộ anh đang muốn mình rời đi.

Cô hoảng sợ xoay người, bước chân lảo đảo, vội vàng bỏ đi.

Một lát sau, hình ảnh của cô hần biến mất trong tầm nhìn, chỉ có dấu chân in xuống trên bờ cát, đôi chân từng khiến anh ý loạn tình mê.

Viên Thiếu Tề ngửa đầu, nhìn về phía bầu trời bao la, chùm mây hé mở vàng mặt trời đỏ lấp ló muôn vàng tia sáng mỹ lệ chiếu khắp thế gian.

Anh nhìn, lòng u buồn, ánh sáng mờ mờ chiếu trên gương mặt.

Mặt nạ đã gỡ xuống đêm qua, nhưng sự thật ——

Vẫn bị che dấu như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Lần Câu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vừa trở lại khách sạn, Uông Ngữ Đạt liền nghe thấy một loạt tiếng chuông dồn dập, chứng tỏ đối phương đang vô cùng lo lắng.

Cô ngăn người, nhìn quanh trái phải, tìm được điện thoại trên bàn trang điểm. “Alo.”

“Ngữ Đạt, cuối cùng em cũng nghe điện thoại.” Thái Duệ An nôn nóng nói. “Tôi qua em đi đâu? Anh gọi điện cho em không được, em không mang đi động bên người sao?”

“A, em quên mất.” Cô vội đáp.

“Em đó!” Thái Duệ An thở phào. “Em đã đi đâu vậy? Tôi qua anh tìm khắp các phòng không thấy.”

“Em” Cô suy nghĩ tìm một cái cớ. “Một mình đến bãi biển đi dạo một chút, bên đó có một quán bar, có ca sĩ hát, em ngồi nghe một lúc.”

“Em đi nghe nhạc cũng nên nói với anh một tiếng chứ, anh còn tưởng em đã xảy ra chuyện gì!” Thái Duệ An thở dài thật mạnh.

“Xin lỗi.”

“Quên đi, em không có việc gì là tốt rồi. Sao hả? Đã rời giường rửa mặt chải đầu chưa? Cùng ăn sáng không?”

“A, được.”

“Anh chờ em ở nhà ăn.”

“Được.” Uông Ngữ Đạt cúp máy, hoảng hốt đi vào phòng tắm, trơ mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, giữa hai hàng lông mày ẩn một nét ưu sầu.

Không được, tỉnh lại đi!

Cô vỗ vỗ hai gò má, bức mình nâng cao tinh thần, đợi lát nữa ăn sáng, cô sẽ phải họp với chủ quản khách sạn, vì muốn đối phương có ấn tượng tốt, cô nhất định phải giữ vững thần thái tỉnh táo.

Cô nhanh chóng tắm gội, rửa mặt chải đầu thay quần áo, mái tóc dài gọn gàng vấn lên, kết bằng một cái trâm cài tóc kiểu dáng thanh lịch, một bộ trang phục nhã nhặn quần quanh thân hình mảnh khảnh, gây dựng một ấn tượng trẻ trung dễ gần.

Trở lại phòng ngủ, cô kiểm tra tài liệu dùng trong cuộc họp buổi sáng, cất laptop vào trong túi, tiếp theo cầm lấy di động, kiểm tra điện thoại.

Tổng cộng có hơn mười cuộc gọi nhớ, tất cả hẳn đều là của Duệ An?

Cô lú lẫm, nhất thờ bấm nút, trong đó có mấy cuộc là của Di Bảo gọi tới, cô rùng mình, đang muốn gọi về, phát hiện còn có một tin nhắn.

Ngữ Đạt, không thấy mẹ cháu!

Cô kinh hãi, không rảnh suy tư, vội vàng gọi điện.

Di Bảo lập tức nhận điện thoại.”Alo , là Ngữ Đạt sao? Thật tốt quá, cuối cùng cháu cũng gọi tới rồi!”

“Sao lại thế này? Di Bảo, mẹ cháu lại lạc đường sao? Bà đang ở đâu? Tìm được chưa ạ?” Cô liên tiếp truy vấn.

“Thực xin lỗi, Ngữ Đạt, là di không tốt, không để mất kĩ. Đêm qua di đang ở phòng bếp nấu cơm, bà ấy liền thừa cơ mở cửa đi ra ngoài, di đi tìm cả đêm, cũng chưa tìm được.”

Vậy hiện mẹ vẫn đang mất tích?

Lòng Ông Ngữ Đạt trầm xuống.”Cảnh sát đâu? Di đi báo chưa?”

“Đi đã báo án, bọn họ nói phải qua hai mươi tư giờ mới có thể coi là mất tích.”

Hai mươi tư giờ? Ông Ngữ Đạt kinh hãi, không thể tưởng tượng cảnh mẹ một mình lưu lạc bên ngoài, đêm qua bà ngủ ở đầu đường sao? Hay là bị lưu manh quấy rầy? Còn an toàn không? Hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô càng nghĩ càng cuống loạn.”Cháu lập tức trở về Đài Bắc!”

“Phó tổng giám đốc, chào buổi sáng.”

Từng nhân viên khách sạn đều thoáng dừng lại, lễ phép chào hỏi với anh, nhưng Viên Thiếu Tề chỉ thản nhiên gật đầu, mặt không cảm xúc.

Tâm tình của anh không tốt, cũng không bắt buộc được bản thân nở nụ cười, đây không phải là lúc tiếp khách, không cần giả bộ tươi cười.

Anh thậm chí có cảm giác trong lòng có một ngọn lửa đang bốc cháy , lan tới các nơi trong cơ thể, sôi trào lý trí vốn vẫn rất bình tĩnh từ trước đến nay.

Anh biết là ai làm mình như thế, rất rõ ràng, chính là người phụ nữ kia.

Năm đó chia tay, anh vốn tưởng rằng đã quên được cô, nhưng đột nhiên gặp lại, lại vẫn không màng tất cả theo đuổi mong chiếm giữ trái tim cô gái đáng hận đó.

Anh không muốn chịu ảnh hưởng của cô, nhưng mọi cảm xúc lại đều là vì cô, không thể khống chế.

Thật đáng giận!

“Phó tổng giám đốc, buổi sáng vui vẻ, một tách cà phê chứ?”

Anh bước vào nhà ăn, ngồi xuống một bàn, phục vụ lập tức giới thiệu cà phê, nhẹ nhàng đến bên cạnh.

“Cho tôi một ly.” Anh chỉ thị.

“Vâng.” Phục vụ rót đầy ly đặt trên bàn.

Anh không thêm đường hay sữa tươi, trực tiếp bung ly lên uống.

Cà phê đen đắng ngắt, cũng như cội lòng đắng ngắt của anh.

Quanh mình là tiếng nói cười yến oanh, mọi người đang hưởng thụ bữa sáng rực rỡ muôn màu, thưởng thức cảnh biển tươi sáng xanh thẳm, lòng mỗi người đều sáng khoái vui sướng, chỉ có anh là vẻ mặt ủ dột.

Anh ưỡn oải lật báo, một lát sau, khỏe mắt đột nhiên thoáng thấy một bóng hình xinh đẹp vội vàng xẹt qua.

Anh chấn động, chỉ là thoáng nhìn, tiếng lòng đã nín chặt theo bản năng. Anh giương mắt truy đuổi bóng hình xinh đẹp nọ, cho đến khi cô dừng lại trước một bàn ăn.

Là Thái Duệ An ! Bọn họ hẹn nhau cùng ăn sáng sao?

Tay anh nắm chặt quai chén cà phê, đôi mắt bị sự ghen tuông nhiễm đục.

Nhưng ngoài dự liệu của anh, cô lại hỏi há nói gì đó với Thái Duệ An, người nọ biến sắc, đứng dậy, hai người nhanh chóng hướng nhà ăn đi ra.

Anh không biết mình vì sao phải bám theo, nhưng vẫn đi theo sau, theo bọn họ tới thang lầu, bước vào đại sảnh khách sạn.

Thái Duệ An hỏi nhân viên phục vụ, chuyến bay sớm nhất từ Bình Đông tới Đài Bắc cất cánh lúc mấy giờ?

“Buổi tối mới có chuyến đi Đài Bắc .” Nhân viên phục vụ trả lời.”Nhưng nếu cất cánh từ sân bay Hằng Xuân, buổi chiều có chuyến .”

“Không được, quá muộn!” Ông Ngữ Đạt kháng nghị.”Còn chuyến nào sớm hơn không? Tôi muốn lập tức về Đài Bắc.”

“Thật xin lỗi, không có, hoặc là tiểu thư có thể đi sân bay Cao Hùng, bên đó phi cơ tương đối nhiều.”

“Nhưng từ nơi này đến Cao Hùng phải mất hai giờ xe chạy?”

“Cũng gần thế.”

“Vậy không được, tôi muốn lập tức trở về!” Ông Ngữ Đạt kéo cao giọng.

“Ngữ Đạt, em bình tĩnh một chút.” Thái Duệ An khuyên cô.

Viên Thiếu Tề nhú mày, sai bước đi tới.”Sao vậy?”

Ông Ngữ Đạt thấy anh, ngạc nhiên sững sờ, Thái Duệ An lại cảnh giác .”Xin hỏi tiên sinh là?”

“Tôi họ Viên, là phó tổng giám đốc khách sạn này.” Hần lãnh đạm đáp lại.

“Tôi là Thái Duệ An, là bạn của Ngữ Đạt.” Thái Duệ An cũng tự giới thiệu.

Hai người đàn ông lần đầu mặt đối mặt, đều cẩn thận đánh giá đối phương, âm thầm áng chừng cân lượng, không khí nhất thời yên lặng, lưu chuyển một loại biến hoá kỳ lạ.

Viên Thiếu Tề thu hồi tầm mắt trước tiên, chuyển hướng sang vợ cũ.”Em nói em phải về Đài Bắc? Sáng nay không phải em muốn họp với phòng tiêu thụ bên này sao?”

“Em không thể họp .” Cô áp ứng giải thích.”Hội nghị phải hủy bỏ.”

“Không thể họp?” Anh hừ lạnh.”Ông tiểu thư, đây là thái độ làm việc của em sao? Đây cũng không phải là lần đầu tiên em bỏ hội nghị .”

Ánh mắt sắc bén giống như hai thanh đao, hung hăng bổ về phía Ông Ngữ Đạt .

Ngực cô chấn động.”Em thật sự có chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng gì có thể làm cho em lật lọng? Em không có chút chuyên nghiệp nào sao? Em làm vậy là không tôn trọng khách hàng!” Anh lớn tiếng trách cứ, trong lời nói ẩn chứa mũi dao khiến cô bị thương.

“Em biết em không nên hủy bỏ hội nghị, nhưng.”

“Nhưng gì?”

Cô lặng lẽ cắn răng, còn không kịp mở miệng tranh cãi, Thái Duệ An vẫn đứng xem một bên đã giành trước sẵn giọng trả lời.

“Viên Thiếu Tề! Anh dựa vào cái gì mà dùng khẩu khí này chất vấn cô ấy? Tôi nghe nói, anh vẫn dùng đủ cách làm phiền Ngữ Đạt, soi mói đề án của cô ấy, nay lại nghi ngờ thái độ làm việc của cô ấy, anh cho mình là ai? Phó tổng giám đốc một khách sạn lớn là rất giỏi sao?”

“Đây là chuyện của cô ấy, Thái tiên sinh tựa hồ không nên xen vào?” Viên Thiếu Tề bất động thanh sắc, đối với việc Thái Duệ An nghiêm khắc lên án, anh tựa hồ không thêm đề vào mắt.

Thái độ vân đạm phong khinh càng thêm chọc giận Thái Duệ An, anh tiến lên phía trước một bước, che Ông Ngữ Đạt phía sau mình.”Đương nhiên tôi phải xen vào! Ngữ Đạt là bạn của tôi, tôi không cho phép anh dùng loại thái độ này đối xử với cô ấy!”

Anh ta không cho phép? Anh ta cho mình là ai?

Gấp tư thế kỳ sữ tự cho là đúng của Thái Duệ An, Viên Thiếu Tề nảy sinh ác ý, nói chuyện lại càng không lưu tình. "Tôi trách cô ấy là hợp lý, chẳng lẽ thái độ của cô ấy không có gì không đúng sao? Trước đây cô ấy là một đại tiểu thư, không ngờ tới bây giờ vẫn ——"

"Anh đừng quá đáng!" Thái Duệ An lửa giận lại đốt lên, hai tay không chút khách khí nắm áo Viên Thiếu Tề. « Anh căn bản không biết vì sao Ngữ Đạt phải vội vã chạy về Đài Bắc như vậy, bởi vì không tìm thấy mẹ cô ấy! Cho nên cô ấy mới vội vã trở về! Anh hiểu không? Đồ lạnh lùng ——"

"Duệ An, đừng nói nữa!" Cô ngăn cản anh.

Anh nhú mày. "Ngữ Đạt"

"Đừng nói nữa." Cô lắc đầu, không nhìn Viên Thiếu Tề, tới gần quầy phục vụ. "Cô ơi, có thể phiền cô giúp tôi kêu tắc xi đi Cao Hùng không?"

"Để anh chở em." Thái Duệ An xung phong nhận việc.

"Không cần." Uông Ngữ Đạt khéo léo từ chối. "Hôm nay anh cũng có công việc phải làm, không phải sao? Em kêu xe cũng được."

Thái Duệ An thần tình sầu lo. "Anh rất lo cho em."

"Cám ơn anh, em thật sự không sao, một mình em trở về được rồi." Cô nhẹ giọng nói nhỏ, thân nhiên cười, nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, như cánh hoa giấy lát sẽ theo gió bay mất.

Viên Thiếu Tề nhìn, ngực không hiểu sao bỗng đau. Là ảo giác của anh sao? Anh thấy hốc mắt cô hiện hồng, bên Đài Bắc đã xảy ra chuyện lớn gì?

Anh thở sâu, khan khan giương tiếng nói. "Em thật sự cần về Đài Bắc gấp như vậy?"

"Phải." Cô không nhìn anh, lưng ngao nghễ đứng thẳng, anh có thể thấy một bên má cô tái nhợt không có chút máu.

"Có chuyện quan trọng?"

"Phải."

Anh trầm mặc một lát, chờ mong cô chủ động báo nguyên do sự việc, nhưng cô lại kiên trì không nói, chỉ lẳng lẳng đứng yên, chờ nhân viên phục vụ kêu xe, thân ảnh gầy gò, có vẻ như rất cô đơn, không thể che giấu.

Tìm anh căng thẳng, làn sóng ngực mãnh liệt, rốt cuộc không dè nén được ——

"Đi theo anh!"

Mười phút sau, lái xe khách sạn chở Viên Thiếu Tề và Uông Ngữ Đạt đi vào vùng phụ cận, giữa bãi đất trống, một chiếc trực thăng đã đợi mệnh lệnh chuẩn bị cất cánh.

Cô trừng mắt nhìn dòng chữ ghi trên thân máy bay, là phi cơ của khách sạn, không thể tin được. "Đây là cái gì?"

"Em không phải muốn đến Cao Hùng sao?" Anh dắt tay cô, không cho cô thời gian do dự, kéo cô ngồi trên trực thăng. "Đây là phi cơ chuyên trách của khách sạn, bọn tôi dùng khi đi tiếp khách VIP."

VIP? Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Nhưng cô đâu phải nhân vật tai to mặt lớn gì, cô chỉ là một khách thuê hợp tác bình thường, sao lại được trực thăng chở đi? Riêng một chuyến này phải hao phí bao nhiêu, anh không biết sao?

"Anh sẽ trả tiền." Anh như đọc thấy nghi vấn của cô, thực bình thản đáp lại, đưa tai nghe cho cô, chỉ thị người điều khiển cất cánh.

Cánh quạt chuyển động, thổi quét dòng khí quanh mình, tiếng ầm ầm như sấm vang, phi cơ trực thăng cất cánh, hướng trời xanh, phía đuôi kéo theo một đường khói trắng.

Uông Ngữ Đạt nhìn xuống, đồng ruộng và nhà cửa chi chít như sao trên trời, như những khối bánh đáng yêu, còn cả biển lớn mênh mông, chiếu ánh sáng ngọc, như thế giới thu nhỏ tuyệt đẹp.

Nếu là lúc thường, nhìn thấy cảnh đẹp như thế, chắc chắn cô sẽ nín thở, tập trung thưởng thức, nhưng hiện tại, trong lòng cô chỉ có sự an nguy của mẹ, thật sự không thể thả lỏng tâm tình.

Viên Thiếu Tề nhìn mặt cô chăm chú. Anh không rõ vì sao trên mặt cô lại hiện đầy vẻ ưu sầu, anh chỉ biết là, anh thấy xúc động chỉ muốn giúp cô lau đi, có trời biết, vốn anh không nên có loại ý nghĩ này.

Anh nên trêu tức cô, sáng nay ở bãi biển cô lãnh đạm cự tuyệt, làm tổn thương sự tôn nghiêm của anh, nếu lúc ấy cô hơi bày tỏ một chút ý muốn cùng

anh gương vỡ lại lành, anh sẽ tiếp nhận .

Bởi vì anh không muốn để cô rời đi, dù trong lòng anh có tự mắng mình trăm ngàn lần không biết đến tôn nghiêm, nhưng khi cùng cô ôm nhau trong tình cảm mãnh liệt, anh lại phát hiện mình sẽ rất luyến tiếc khi phải buông tay.

Thật sự, rất luyến tiếc.

Viên Thiếu Tề nhếch cằm, ra lệnh cho bản thân thu hồi tầm mắt quyến luyến. Nếu cô đã cự tuyệt anh, anh cũng không cần tự mình đa tình, lần này đưa cô quay về Đài Bắc, coi như là tạ lễ cho đêm qua.

“Cám ơn anh.” Cô đột nhiên quay sang, nhẹ nhàng nói.

Anh không nghe rõ cô đang nói cái gì, nhìn khẩu hình thì là lời cảm tạ.

Anh thấy bản thân mình cười nhẹ.

Mấy phút đồng hồ sau, trực thăng đáp xuống sân bay Cao Hùng, hai người lập tức bước xuống, vội vàng đăng ký thủ tục, chuyển sớm nhất đi Đài Bắc.

Ngồi trên máy bay, cô lại thận trọng nói.”Lần này thật sự cảm ơn anh.”

Anh khoát tay, ý bảo cô đừng để ý.

“Tiền xăng hết bao nhiêu? Em trả cho anh.”

“Không cần, dù sao anh cũng phải về Đài Bắc, coi như tiện đường cho em quá giang.”

“Anh quay về Đài Bắc? Không chờ Lưu tiểu thư cùng đi?”

“Em nói Hiểu Tuyên? Tôi qua cô ấy cuồng hoan trắng đêm, hôm nay chắc là không đến chạng vạng sẽ không rời giường.”

“Anh rất hiểu cô ấy nhỉ.” Cô hừ nhẹ.

Anh nhú mày, hoài nghi trong lời nói của cô có vị chua.

Cô cũng phát hiện sự không ổn trong lời nói của mình, vội vàng che dấu, chuyển đề tài.”Lại nói tiếp phúc lợi của khách sạn các anh thật đúng là không tồi, chủ quản có việc riêng có thể đáp trực thăng?”

Trên lý luận là không được, trừ phi có chuyện trọng yếu, hơn nữa lần này anh không tính là đi công tác, là hành trình tư nhân——

Vì muốn gặp cô, mới cố ý tới tham gia vũ hội hoá trang, nếu không ngày thường anh cũng chẳng thích thú gì loại xã giao này.

Vừa nghĩ tới đây, Viên Thiếu Tề chán ghét bầu môi.”Tóm lại em không cần lo lắng, tiền xăng anh sẽ trả.”

“Ít nhất để em gánh một nửa.” Cô kiên trì.

Anh nhú mày.”Anh nói không cần.”

“Nhưng em không muốn nợ anh!” Cô thốt ra.

Viên Thiếu Tề nghe vậy rùng mình, sắc mặt trầm xuống.

Không muốn nợ anh? Cô tính toán rõ ràng với anh vậy sao? Cô phân rõ ranh giới giữa hai người như vậy? Ngay cả chút tình cảm cũng không lưu lại?

“Em không nợ anh.” Anh trừng cô, ánh mắt sắc bén như đao.

“Nhưng.”

“Im!”

Anh cự tuyệt tranh luận, cự tuyệt cô tiếp tục xát muối vào vết thương của anh, tuy anh đường đường là một nam tử hán, nhưng cũng có những lúc yếu đuối không chịu nổi.

Sự im lặng nặng nề lan tràn trong bầu không khí giữa hai người nam nữ, anh chìm đắm trong hồi ức, vật vờ giữa yêu và hận.

Một giờ sau, máy bay đáp xuống Đài Bắc giữa trời mưa to.

Uông Ngừ Đạt đứng ở đại sảnh sân bay, nhìn mưa rơi, tưởng tượng cảnh một mình mẹ lưu lạc nơi đầu đường trong màn mưa, cõi lòng cơ hồ tan nát.

Cô mặc kệ thần sắc âm u của người đàn ông đứng cạnh, tự chạy về phía tắc xi, anh theo sau đuổi kịp.

Vừa ngồi vào xe, cô liền vội gọi điện liên lạc di Bảo, thấy di động hết pin, sắc mặt cô trắng xanh thoáng chốc.

“Có thể cho em mượn điện thoại của anh không?” Cô cầu cứu.

Anh ngưng mắt nhìn, không nói gì đưa di động, cô vội vàng đoạt lấy, gọi số điện thoại đã khắc sâu trong đầu.

“Alo, di Bảo ạ? Là cháu, Ngừ Đạt, mẹ cháu đâu rồi? Tìm được người chưa?” Nghe di Bảo đáp lại, trong lòng cô như có lửa đốt”. Cháu biết rồi, cháu lập tức tới nhà ngay.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, cô trả di động lại cho anh, tay lại run run không cầm được, điện thoại rơi xuống trên đùi anh.

“A, xin lỗi.”

Anh lên di động lên, kỳ quái nhìn về mặt cô hoảng sợ bất an.”Rốt cuộc làm sao? Mẹ em đã xảy ra chuyện sao?”

Cô ngơ ngác xuất thần, sau một lúc lâu, mới thì thào trả lời: “Không thấy bà.”

Anh nhướng mày. Một người lớn như vậy, sao lại không thấy? “Chuyện khi nào?”

“Đêm qua.” Cô nói nhỏ, lã chã chực khóc.”Sớm biết vậy em đã không đi Khẩn Đình rồi, nếu em ở nhà, cũng sẽ không xảy ra việc này, em không nên bỏ lại mẹ đi nghỉ phép.”

Có cần nghiêm trọng như vậy không? Cô chỉ ở Khẩn Đình một buổi tối, sao phải tự trách như thế? Viên Thiếu Tề không cho là đúng.”Có lẽ mẹ em đến nhà bạn, quên báo về nhà? Sao em phải chuyện bé xé ra to?”

Cô phút chốc giương mắt, giận dữ trừng anh.”Anh không hiểu đâu!”

Đúng là anh không hiểu. Một người lớn một buổi tối không về nhà, có như vậy cũng lo lắng sao?”Chẳng lẽ bà bị bắt cóc rồi?”

“Anh đừng nói nữa!” Cô khàn giọng kêu, ánh mắt tức giận sáng quắc như muốn đốt cháy anh.”Em biết anh rất ghét mẹ em, nhưng có cần nguyên rủa bà như vậy không?”

Nguyên rủa? Cô coi anh thành hạng người gì rồi?

Viên Thiếu Tề cũng cảm tức nghĩ, lý trí nháy mắt sôi trào, anh cực lực khắc chế, tự nhắc nhở mình không thể tức giận với cô gái này.

Ngay lúc bầu không khí đang giương cung bạt kiếm, tắc xi đến đã đến gần nhà cô, cô bỏ lại trên ghế tờ một trăm tiền mặt, cũng không nói gì với anh, kích động xuống xe.

Anh nhìn cô không để ý mưa rơi, trên đường kêu to tìm người, giấy lát đã ướt sũng, ngực không tự chủ được đau nhức.

Cô đang làm gì vậy? Cô không biết nhìn mình rất ngốc sao? Cô nghĩ mẹ mình sẽ tản bộ trên đường giữa trời mưa tầm tã này sao?

Anh lao xuống xe, giữ lấy vai cô, quay cô đối mặt với mình.

“Em điên rồi sao? Ông Ngừ Đạt, cho dù vội vã tìm người cũng không cần tìm giữa trời mưa! Về nhà trước đi, cùng người nhà thương lượng, nói không chừng đợi lát nữa mẹ em sẽ về nhà.”

“Anh buông ra, không cần lo cho em!” Cô căn bản không nghe anh nói gì, vội vã giẫy dụa.

“Anh nói em bình tĩnh một chút!” Anh khiển trách.”Em dầm mưa như vậy sẽ cảm đó!”

“Em thế nào không cần anh quan tâm!” Cô thét chói tai.

Cô cho là anh rất quan tâm sao?

Anh xanh mặt nhìn cô, tức cô, càng tức chính mình.”Tóm lại theo anh lên xe, anh đưa em về về!” Nói xong, anh lôi cô quay về tắc xi.

“Viên Thiếu Tề, anh buông ra!” Cô không thoát khỏi được anh, dưới tình thế cấp bách tát anh một cái.

Anh ngạc nhiên bất động, khó tin nhìn cô, mà cô cũng giật mình nhớ ra mình vừa làm gì, lo sợ không yên không nói gì.

Mưa to từ phía chân trời thô bạo dội xuống, giọt mưa tạt vào thân mình hai người, cảm giác rét lạnh xuyên qua làn da, đông lạnh tim lẫn nhau .

Cách màn mưa mênh mông, hai người đều không thể thấy rõ về mặt đối phương, bọn họ chỉ có thể đoán rằng, đó là cơn tức giận mãnh liệt.

“Anh. không cần lo cho em.” Cô run giọng ní non, hối hận mình đã lưu lại dấu vết trên mặt anh, lại không biết nên cứu vãn như thế nào.

Anh văng tay cô ra.”Tùy em!”

Lời ngoan độc quặng xuống, trước mắt anh động lại về đau thương của cô, hạ quyết tâm xoay người rời đi, để lại cô với cõi long lạnh như băng.

Cô nhìn bóng lưng của anh, đôi mắt nóng lên, nước mắt hoà nước mưa tràn ra.

Ngày đó, Đài Bắc cũng mưa.

Nhưng không phải là mưa tầm tã, là mưa phùn lấm tấm, dày đặc đan xen nỗi ưu thương.

Ngày đó, anh vì cô vợ tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ, xin phép công ty, đắp phi cơ tới Thượng Hải đón cô, cầm một bó hoa tươi, một giỏ hoa quả, bắt an không yên đến khu nhà cao cấp của Ông gia.

Nghênh đón anh là bà mẹ vợ từ trước đến giờ chưa nói với anh được một lời, vừa thấy mặt anh, bà không chút khách khí thưởng cho anh hai cái tát.

“Tôi đã sớm nói, Ngừ Đạt nhà chúng tôi ở với cậu sẽ chỉ khổ! Cậu lại còn mặt mũi nào tới đón nó? Nó sẽ không cùng cậu trở về! Cho dù nó có muốn, tôi cũng tuyệt đối không cho phép!”

Ngày đó, bà hết sức nhục nhã anh, mà anh cũng quyết định, vì để vợ có thể quay về, anh chỉ có thể nhẫn.

“Con muốn gặp Ngừ Đạt, con tới. để nói lời xin lỗi cô ấy.” Tuy rằng anh không biết mình có gì sai, nhưng nếu có thể làm vợ hết giận, anh nguyện ý ăn nói khép nép.

“Nó không muốn gặp cậu! Cậu biến đi, lập tức đi ra ngoài cho tôi! Bằng không tôi gọi điện kêu ba nó về giáo huấn cậu!” Bà mẹ vợ không cho anh cơ hội, quăng giỏ trái cây anh mang đến hiếu kính, lại cầm bó hoa tươi quật vào mặt anh.

Anh vuốt vết thương nơi thái dương, cắn chặt răng, hạ lệnh cho bản thân cần phải nhẫn nại.

“Xin mẹ. Mẹ, cho con gặp Ngừ Đạt một lần thôi.”

“Tôi không phải mẹ cậu, cậu không có tư cách gọi tôi như vậy! Cho tới bây giờ tôi vẫn không muốn gả Ngừ Đạt cho cậu, nó có quá nhiều người để chọn, từ nhỏ đến lớn, có bao nhiêu nhà gia thế điều kiện đều đủ theo đuổi nó, ai ngờ nó lại bị cậu lừa được!”

“Con không lừa cô ấy, con. yêu cô ấy.”

“Yêu? Cậu xứng với chữ này sao? Nếu cậu thật lòng yêu Ngừ Đạt... sẽ để nó khổ sao? Nó không dám mua đồ lung tung, tôi phải cho nó tiền, sao cậu lại không cho nó tiêu xài? Cậu cho cậu là ai?”

Liên tiếp những lời giận dữ mắng mỏ như sét đánh, vang đến bên tai anh, anh không tự chủ lùi bước, chỉ có thể thừa nhận.

Chỉ cần có thể khiến Ngừ Đạt quay về, cái gì anh cũng có thể nhẫn, cái gì cũng phải nhẫn, khi quyết định cùng cô bỏ trốn, anh đã chuẩn bị đối mặt với sự chỉ trích của cha mẹ vợ.

Có một ngày, anh sẽ chứng minh bản thân xứng đôi với cô, cho cô một cuộc sống giàu có, đến lúc đó tin tưởng cha mẹ vợ sẽ đối xử tử tế hỏi hời với anh.

Anh tự nói với mình, ngày đó sớm muộn sẽ đến, nhưng không ngờ trước đó, cô lại đưa ra đơn ly hôn.

Ngày đó, mưa xuân kéo dài, mà tim của anh, cũng bị từng biến cố làm tổn thương vỡ nát.

Em biết anh rất ghét mẹ em, nhưng có cần nguyên rửa bà như vậy không?

Viên Thiếu Tề nhắm mắt dựa vào lưng ghế phía sau, khóe miệng cong lên nét tự giễu.

Đúng là anh không thích bà mẹ vợ đó, có lẽ cũng có cả một chút thù hận, bởi vì anh chưa từng cảm nhận được chút thiện ý nào từ con người đó.

Người nhà của anh, chưa từng có ai cho anh sự ấm áp, anh hận cô, cũng hận cả người nhà của mình.

“Tiên sinh, con đường phía trước hình như đang thi công, có cần phải thay đổi tuyến đi không?” Câu hỏi của lái xe kéo anh ra khỏi suy nghĩ.

Viên Thiếu Tề mở mắt ra, nhìn một hàng xe dài phía trước, gật đầu.”Quẹo phải đi, theo cửa sau khách sạn đi vào.”

“Được.” Lái xe chuyển động tay lái, bánh xe chạy qua chỗ lổm đầy nước, bắt lên tung tóe.

Viên Thiếu Tề chỉ thị đường đi cho lái xe, hướng cửa sau khách sạn Xuân Duyệt đi tới, đột nhiên, lái xe như thấy cái gì, khẩn cấp dừng xe.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Có một người đàn bà đột nhiên xông ra.” Lái xe nhú mày giải thích.

Viên Thiếu Tề đảo mắt qua, thấy một người quần áo hỗn loạn, toàn thân vô cùng bẩn, bà bị chiếc xe làm kinh hoàng, nằm úp sấp ngã trên mặt đất, sau đó cười hì hì đứng lên, ngẩng mặt.

Anh bỗng dừng chân động, hoảng sợ tròn mắt.

Mặt người đàn bà này rất quen thuộc, giống hệt vị mẹ vợ mới xuất hiện trong hồi ức của anh, chỉ là thiếu đi nét cao quý lúc đó, thêm vài phần ngu dốt.

Xác định người bình an, lái xe một lần nữa khởi động xe, Viên Thiếu Tề vội vàng ngăn cản.

“Cho tôi xuống xe chỗ này được rồi.” Anh thanh toán tiền xe, vội vàng xuống xe, đi theo phía sau người kia.

Chỉ thấy bà ngậy ngốc đi ở đầu đường, thần thái mơ hồ, đi lại lảo đảo, chật vật không chịu nổi.

Là. mẹ của Ngữ Đạt?

Lòng thầm rung động, không thể tin, anh tự thuyết phục bản thân hẳn là nhận lầm người, nhưng mặt mày ngũ quan thật sự quá giống người trong trí nhớ.

Bà nghênh ngang đi tới, tò mò nhìn xung quanh, lúc đi qua công viên bà chợt phát hiện trong một cái thùng đặt một cái sandwich đã ăn một nửa, lên tiếng hoan hô.

Viên Thiếu Tề kinh ngạc trừng mắt nhìn bà cầm sandwich lên, sắp đưa vào miệng.

“Cái này không thể ăn!” Anh đoạt lấy sandwich.

Người đàn bà hoảng hốt nhìn anh.”Cậu là ai? Sao lại giật đồ của tôi?”

“Tôi không giật, thứ này không thể ăn.” Anh giải thích.

Bà nghe không hiểu, quát miệng, ủy khuất muốn khóc.”Bụng tôi rất đói. Trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!”

Anh đứng người đứng thẳng tại chỗ, nhìn người kia như đứa trẻ khóc to hu hu, thật lâu sau, mới mở miệng.

“Bà là. mẹ Ngữ Đạt sao?”

“Cậu nói Đạt Đạt?” Đôi mắt người đàn bà vui mừng tỏa sáng.”Cậu biết Đạt Đạt nhà chúng tôi sao? Nó ở đâu? Cậu dẫn tôi đi tìm nó được không?”

Người đàn bà này đúng là mẹ của Ngữ Đạt .

Lòng Viên Thiếu Tề chìm xuống.”Không phải bà về nhà là có thể gặp cô ấy sao?”

“Tôi cũng muốn về nhà, nhưng mà. tôi quên đường mất rồi.”

Là chứng mất trí nhớ của người già sao?

Viên Thiếu Tề chợt nghĩ ra, nhớ tới lúc trước từng tiếp đãi một người khách cũng mắc chứng bệnh tương tự ở khách sạn, triệu chứng của căn bệnh này, đó là thoái hóa trí nhớ và trí lực.

Đây là nguyên nhân Ngữ Đạt phát cuồng tìm mẹ giữa trời mưa sao? Vì người mẹ kính yêu của cô, nay đã thành một người ngu ngốc?

Lòng Viên Thiếu Tề căng thẳng, nơi cổ họng đắng chát, đến giờ anh mới lĩnh ngộ cái tát đó cũng không phải không có đạo lý.

“Tôi đưa bà về.” Anh theo bản năng nói dịu dàng.

“Tôi chưa muốn về!” Bà Uông khóc to, ngoan cường nhắm đến cái sandwich trong tay anh.

“Tôi muốn ăn cái này, tôi đã đói bụng.”

“Cái này hỏng rồi, không thể ăn.” Anh ném sandwich vào thùng rác.”Tôi biết quanh đây có đồ ăn ngon, tôi dẫn bà đi.”

“Tốt tốt!” Nghe nói có đồ ngon có thể ăn, bà Uông chuyển giận thành vui.”Nhanh mang tôi đi.”

Viên Thiếu Tề đưa bà Uông đến một phòng xa hoa ở khách sạn, bảo một nữ phục vụ giúp bà rửa mặt chải đầu thay quần áo, đồng thời cũng đưa lên một bàn mỹ thực rực rỡ muôn màu.

Anh không biết mẹ vợ cũ thích ăn gì, chỉ có thể chiếu theo khẩu vị của Ngữ Đạt, gọi vài món ăn, một đĩa mì xào, canh sò, lại thêm bánh bao thịt.

“Wow, nhìn ngon quá!” Bà Ưông rửa mặt chải đầu xong, thay một bộ quần áo thoải mái mới mua, hưng phấn ngồi trước bàn ăn, hưởng bánh bao tiến công đầu tiên.

Đúng là cũng giống Ngũ Đạt, thích ăn bánh bao.

Viên Thiếu Tề đứng ở một bên, cảm khái nhìn mẹ vợ cũ như hổ đói sói tru, trước kia bà là một phu nhân tao nhã, không ngờ nay lại mộc mạc như thế.

Mới có vài năm, rốt cuộc Ưông gia đã xảy ra chuyện gì?

“Canh, tôi muốn ăn canh!” Bà Ưông chỉ vào bát canh, mồm miệng nhai nhồm nhoàm ú ớ nghe không rõ.

Anh đi tới, múc ra bát, đưa thìa cho bà.

Bà không nhận thìa, hé miệng.”A ——”

Anh sững sốt, muốn anh dứt cho sao?

“Đạt Đạt đều dứt cho tôi uống.” Bà Ưông nổi tính trẻ con.”Nóng quá, cậu thổi giúp tôi đi.”

Anh không nói gì, im lặng nhìn vẻ mặt hồn nhiên, vết nhăn nổi đầy, khắc họa dấu vết năm tháng, thời gian đối với bà không lưu tình chút nào, da thịt trở nên thô ráp âm ỉ, không còn sáng bóng như trước.

Chỉ có mắt của bà, vẫn ánh lên hào quang lợi hại, có vẻ sáng ngời rất nhiều, nhưng thực đáng tiếc, không đủ trong vắt, thậm chí có chút vẩn đục vô thần.

Đôi mắt này, tựa hồ đã không còn nhớ anh.

“Bà nhớ tôi không?” Anh kéo ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh bà.

Bà nghiêng mặt, nghĩ nghĩ, sau đó vỗ hai tay.”Tôi biết rồi, cậu ở cạnh nhà tôi đúng không? Ban công nhà cậu thiết nhiều hoa, mỗi ngày đều phải tưới nước.”

Anh nghe bà kể chuyện hàng xóm, biết bà đã hoàn toàn không còn nhớ mình.

Cũng đúng, đối với bà mà nói, anh dù sao cũng chỉ là vị khách qua đường với con gái bà, hai người cũng mới gặp mặt vài lần.

“Tôi muốn ăn canh!” Bà Ưông nói được nửa chừng, bỗng nhớ ra mình còn chưa uống canh, lớn tiếng kháng nghị.

“Được, chờ chút.” Anh múc một muống canh, nhẹ nhàng thổi, đưa lên môi bà.

Bà há mồm, thô lỗ uống.

Cảm giác thật là kỳ quái. Anh nhất thời có chút thất thần, cơ hồ cảm giác đây không phải là thân thể của mình, giống như một người xa lạ, làm một hành động dửng dưng anh chưa bao giờ muốn làm.

Anh lại đang dứt canh cho một người đàn bà từng vũ nhục mình.

Nước canh từ khóe môi bà tràn ra, anh sững sốt, vội vàng nhặt khăn ăn lên, thay bà chà lau.

Bà nghiêng đầu né tránh, canh uống ngán rồi, bắt đầu ăn mì xào.

Anh kinh ngạc nhìn bà, hồi lâu, mới khó khăn bức ra tiếng nói.”Bà có nhớ không, Ngũ Đạt từng kết hôn?”

“Đạt Đạt kết hôn?” Bà Ưông ngẩn ra, một lát sau, bỗng nhiên dùng sức gật đầu.”Đúng đúng, Đạt Đạt có chồng, còn có cả con.”

Con.

Nhớ lại đứa con lẽ ra đã có mặt trên đời kia, ngực Viên Thiếu Tề nhói lên, đau đớn.

Mà bà Ưông như là nhớ tới chuyện gì đáng sợ, kinh hoàng ôm mình, từng trận run rẩy.”Nó mất mất rồi, Đạt Đạt vẫn khóc, vẫn nôn, tôi bảo nó đừng khóc, nó không nghe, nó nôn thật nhiều, thật đáng sợ!”

Cô vừa khóc vừa nôn?

Viên Thiếu Tề sợ hãi ngưng thần, anh vẫn nghĩ vợ cũ tự nguyện đi phá thai, chẳng lẽ

không phải?

“ Tôi nói con mất rồi, nhưng Đạt Đạt nói vẫn còn, nó khóc với bác sĩ rất lâu.” Bà Ưông dừng một chút, thở dài.”Đạt Đạt là một đứa ngốc.”

Vậy con không phải cô chủ động phá, mà là sinh non ngoài ý muốn?

Nghe được tin tức bất ngờ này, trong óc Viên Thiếu Tề nháy mắt trống rỗng, không thể không tự hỏi, thân hình cứng ngắc không động đậy.

Chẳng lẽ anh đã trách lầm vợ cũ của mình? Một khi đã như vậy, lúc ấy đối mặt với sự lên án của anh, vì sao cô hoàn toàn không phản bác? Vì sao phải dùng vẻ mặt lạnh lùng như vậy đưa ra đơn ly hôn với anh?

Là vì tuyệt vọng sao?

Vì quá bị thống, quá tuyệt vọng, cô nhận hết mọi lời chỉ trích của anh, tự đổ hết thảy mọi sai lầm lên cuộc hôn nhân này?

Ông trời ơi! Vậy mà anh. đã làm gì?

“Cậu sao vậy?” Bà Ưông bắt ngờ dí sát vào anh, tò mò nhìn khuôn mặt anh.”Cậu đang khóc mè.”

Bà như nhìn thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, chỉ vào anh cười ha ha.

Tự dưng bị người khác giễu cợt, nhưng anh cũng không thu được nước mắt trở về, không biết là vì buồn bức, hay là vì xấu hổ.

Chỉ có nỗi hối hận khó nói lên lời.

“Hay cậu đói bụng rồi? Ăn bánh bao đi.” Bà Ưông bốc lấy một cái bánh bao, nhét vào tay anh.

Anh không cự tuyệt, tim đập mạnh và loạn nhịp cắn một miếng, nếm cũng là vị mặn của nước mắt.

Chuông cửa chợt vang, kéo anh thoát khỏi dòng suy nghĩ hoang mang, anh vội vã lau nước mắt, tiến đến cửa.

Uông Ngữ Đạt lo lắng xông vào.”Di Ưông nói anh gọi điện, nói mẹ em ở đây, thật vậy sao? Anh không gạt em? Bà ở đâu?”

Lời nói chưa dứt, cô liền thấy mẹ ngồi trước bàn ăn, vội chạy qua, mắt rung rung, “Mẹ, mẹ làm con sợ muốn chết! Sao mẹ lại một mình chạy đi? Không phải con đã nói con sẽ rất rất rất tức giận sao? Sao mẹ có thể không nghe lời như vậy? Mẹ.” Cô bỗng dưng nghẹn ngào, dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng khó mà cất lời.

Viên Thiếu Tề buồn bã đứng lặng, nhìn hai mẹ con chân tình ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lần Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau khi đưa mẹ vào giường ngủ, tự tay đắp chăn cho bà, biết chắc bà đã ngủ say, Uông Ngữ Đạt mới lặng lẽ rời khỏi phòng, đi vào phòng khách.

Trên ban công cửa sổ, một người đàn ông đang dựa người vào tường, gương mặt lộ vẻ trầm mặc.

Người đó chính là chồng cũ của cô, Viên Thiếu Tề.

Nếu như có thể, cô hy vọng anh sẽ không bao giờ xen vào cuộc sống của cô nữa, nếu cô đủ kiên nhẫn chắc đã có thể cự tuyệt anh bước vào cuộc sống riêng của cô và người thân.

Cô không muốn để anh nhìn thấy cô lúc này, không muốn phát hiện ra ánh nhìn thương hại trong mắt anh, bởi vì cô không cần, bởi vì cô không bao giờ hối hận với sự lựa chọn trước đây của mình.

“Mẹ em ngủ chưa?” Nghe tiếng bước chân nặng nề của cô , anh quay đầu lại nhìn.

Đôi môi cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Vâng, bà ngủ rồi, Cảm ơn anh đã đưa hai mẹ con em về.”

Anh không lên tiếng, chỉ yên lặng chăm chú nhìn cô.

Cô bị anh nhìn không tự nhiên chút nào, âm thầm thở đều lấy lại bình tĩnh. “Anh muốn uống chút gì không? Trong nhà chẳng có gì để mời, trà nóng được

không?”

Anh gật đầu.

Cô đi vào căn bếp nhỏ hẹp, tối mù, pha một bình trà Ô Long, rót gần đầy vào hai cái chén.

Trong lúc làm, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt như thiêu đốt phía sau lưng làm cho sống lưng cũng cảm thấy nóng ran.

Mấy phút sau, cô nhẹ nhàng trở lại phòng khách, đưa cho anh tách trà nóng, bản thân cũng chậm rãi đưa chén trà lên miệng, nhâm nhi từ tốn, cốt để trấn áp tâm tư đang xáo trộn của mình.

“Anh nhất định là có rất nhiều điều muốn hỏi em đúng không?” Cô đưa mắt nhìn anh, mặt mũi vì phòng vệ, quyết định chủ động tấn công.

Anh vẫn trầm mặc như cũ, duy chỉ có cổ nước khê run lên, tiết lộ cảm xúc đang dâng lên trong lòng anh.

Cô chu môi chế giễu anh cũng như tự giễu chính mình. “Em cũng chẳng giấu anh làm gì. Sau khi ly hôn với anh, gia đình em không những bị phá sản mà còn xảy ra một số chuyện khác nữa.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Giọng anh khàn khàn, ngón tay giữ chặt quai chén.

Mất cô trầm lại, cố nhớ lại những hồi ức đau lòng. “Chuyện có lẽ nên bắt đầu từ anh trai em. Công ty của ba em sau một thời gian rơi vào khủng hoảng rồi cũng phá sản. Kỳ thực là do anh em đánh bạc bên ngoài, nợ một khoản lớn, đã ký giấy nợ nhưng không dám nói với ba mà lén lút thâm hụt công quỹ, công ty bỗng chốc tiêu tan, rồi cũng dẫn đến việc đóng cửa. Anh em biết mình đã gây ra tội lớn, không dám đối diện với sự thật này, trong đêm tối đã trốn ra nước ngoài, bỏ em rất tức giận liền lái xe ra sân bay đuổi theo, không may xảy ra tai nạn trên đường...” Cô bỗng nhiên im bặt, thốt không nên lời.

Nhưng anh đã phát hiện ra nỗi đau trong lời nói của cô. “Bố em... đã mất rồi sao?”

“...Phải.” Mất một lúc lâu sau, cô mới từ từ ngẩng đầu và tiếp tục. “Mẹ em không chịu đựng nổi những tai họa cứ liên tiếp giáng xuống, trong vòng hai năm liên tiếp bị đột quỵ ba lần, có thể là vì vậy mà não bộ đã bị tổn thương sâu sắc. Bác sĩ chẩn đoán bà bị mắc bệnh đãng trí Alzheimer của người già.”

“Vậy, những năm gần đây, chỉ một mình em chăm sóc mẹ thôi sao?” Anh run giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Cô im lặng trong chốc lát, sau đó ngẩng mặt lên và gượng cười. “Mấy năm nay, chỉ có hai mẹ con em nương tựa vào nhau mà sống.”

Anh không nói nên lời, kinh ngạc nhìn cô, đôi mắt sẫm lại chứa đựng những tia sáng bất định.

“Chắc hẳn anh cho rằng em xứng đáng bị như vậy lắm đúng không?” Cô tự giễu bản thân, “Nếu như năm xưa, em không ly hôn với anh thì có lẽ đã không phải trải qua những chuyện này một mình, có thể anh cho rằng đây chính là báo ứng cho việc em đã rời bỏ anh...”

“Anh không nghĩ như vậy!” Anh ngắt lời cô một cách dứt khoát.

Cô ngạc nhiên nhìn thấy biểu hiện vô cùng phiền muộn của anh, biết anh rất giận vì suy nghĩ của cô cho rằng anh là một kẻ hẹp hòi.

Có thể vậy, có thể thực sự cô đã hiểu lầm anh, nhưng cô không tin, trong lòng anh không bao giờ có ý định trả thù... Nhưng tất cả những điều đó giờ đây không còn quan trọng nữa.

Cô buồn liếc mắt nhìn anh. “Nếu em cho anh biết em hoàn toàn không hối hận vì sự lựa chọn năm xưa thì liệu anh có tin hay không? Thật sự, nếu nói hối hận thì em chỉ thấy nuối tiếc một điều rằng lúc trước lẽ ra không nên cùng anh bỏ trốn và phản bội lại gia đình.”

Toàn thân anh rung động. “Em hối hận... khi kết hôn với anh?”

“Cũng không phải hối hận.” Cô nhỏ giọng. “Chỉ là sau khi bỏ qua đời, em bỗng nhớ lại ngày thơ bé bố đã yêu thương em như thế nào, nhớ lại việc em quyết định lựa chọn ở bên anh đã khiến ông đau lòng biết nhường nào, em chỉ cảm thấy... mình thật bất hiếu, đã không hiểu lòng cha mẹ, em... thật có lỗi với ông ấy.”

Nói đến đây, cô không nén nổi sự ghen ngào, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống như ánh sao băng trong đêm, từng giọt từng giọt, làm tan chảy trái tim anh.

Anh cảm nhận được nỗi thống khổ của cô, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót đến nghẹn thở.

“Con chúng ta... không may mất đi, đúng không?” Anh khẽ hỏi.

Cô nghe vậy, toàn thân rung động, hàng lông mày kinh ngạc ngược lên, anh và cô nhìn nhau không rời, ánh mắt như ngưng đọng.

“Là mẹ em nói cho anh biết, bà nói lúc mất đứa bé, em đã khóc như mưa, không ăn không ngủ được đến nỗi nôn liên tục.”

Giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, lăn dài trên má cô, rơi xuống vỡ thành hàng ngàn ánh sao nhỏ.

Anh biết mình đã đoán đúng, khóe mắt cũng đỏ hoe, ánh mắt như thiêu đốt.

Anh đi về phía cô và giang rộng cánh tay ôm cô vào lòng. “Tại sao khi đó không nói cho anh biết sự thật? Tại sao lại để anh hiểu lầm em?”

“Bởi vì ... em đã quá mệt mỏi. » Cô khóc nức nở tâm sự. “Bởi vì khi mất đi đứa con, em mới thực sự hiểu ra rằng, mình có lỗi với ba mẹ biết nhường nào, vì tình yêu em đã quay lưng lại với gia đình, nhưng, nhưng...”

“Nhưng dù là như vậy em cũng không đến được với hạnh phúc.” Anh đau khổ tiếp lời. “Em không hề có hạnh phúc khi ở bên anh mà chỉ nhận lấy thiệt thòi thôi.”

“Không phải như vậy, em không thiệt thòi, không phải vậy...” Cô phủ nhận lý luận của anh, bật khóc nức nở. “Em chỉ cảm thấy ... chúng ta không thích hợp mà thôi, hai người yêu nhau không nhất định phải hợp với nhau.”

Cho nên cô mới quyết định chia tay anh?

Viên Thiếu Tề ôm cô, lòng đầy thương cảm, thân thể cô mỏng manh, yếu ớt khiến trái tim anh vừa xót xa vừa dằn vặt, vì sao khi đó anh lại không biết trân trọng cô?

Bàn tay anh trau chuốt vuốt ve gò má cô, những giọt nước mắt vừa ấm nóng vừa lạnh lẽo của cô khiến anh hoang mang lo sợ, một cảm giác ân hận giày vò bản thân dâng lên trong lòng.

“Anh thật có lỗi, Ngữ Đạt.” Anh khẽ hôn lên gò má đang giàn giụa nước mắt của cô.

Cô vẫn run rẩy không ngừng, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, vội vàng đẩy anh ra. “Anh đừng như vậy.”

“Ngữ Đạt?” Anh ngậy người nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại cự tuyệt sự thân mật dịu dàng của anh.

“Em nói với anh những điều đó hoàn toàn không phải muốn anh thương hại, cũng không muốn anh phải xin lỗi, chỉ là em muốn nói với anh bây giờ em càng lúc càng hiểu ra một điều, rằng, một khi đã lựa chọn thì không có quyền hối hận”. Cô dừng một chút, khóe môi hồng như nụ hoa khẽ đón từng giọt nước mắt như mưa lăn xuống, “Với bất cứ sự lựa chọn nào đi nữa, dù là tốt hay xấu, đều chỉ có thể dũng cảm đối mặt, đòi người điều quan trọng nhất chính là không bao giờ có cơ hội để làm lại lần thứ hai.”

“Vì thế, mãi mãi cũng không có cách nào để xác định chính xác sự lựa chọn năm xưa là đúng hay sai, tựa như một người đang lạc vào mê cung, mỗi một lần đứng trước sự lựa chọn, cũng đều là đứng ở ngã ba đường, quyết định thế nào ảnh hưởng rất lớn đến con đường sau này.

Trước khi đến đích thì sao có thể dễ dàng phán xét đúng sai?

Chỉ có thể đi tiếp, không thể ngoảnh đầu lại.

... Anh hiểu không?”

Anh gật đầu.

Anh hiểu, cô đang nói với anh, quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi, dù có hối tiếc cũng không có cách nào để cứu vãn.

Họ chỉ có thể dũng cảm bước tiếp về phía trước.

Anh khép hàng mi, mỉm cười phiến muộn. “Anh hiểu

Nói dối! Anh hoàn toàn không hiểu!

Nếu như hiểu .. anh sẽ không bao giờ năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt cô, nếu như thật sự hiểu thì không nên gan lì xen vào cuộc sống của cô hết lần này đến lần khác.

Nếu không phải muốn gây khó khăn cho cô thì vì sao khi cô cố ý đuổi, anh vẫn làm như không có chuyện gì, cố tình mang đến một túi bánh bao mua ở cửa hàng mà cô thích ăn nhất? Dùng hương vị thơm ngon và nóng hổi của bánh bao dụ dỗ vị giác của cô, còn tranh thủ sự ủng hộ của mẹ cô.

Đáng tức nhất là, mẹ cô lại rất thích anh!

Mỗi lần gặp anh là mẹ cô lại nở nụ cười vui vẻ, luôn miệng gọi Bánh Bao này nọ, trong mắt của bà, anh là anh chàng bánh bao đáng yêu nhất, có anh xuất hiện là sẽ có đồ ăn ngon.

Hôm nay, cô vừa dạy xong lớp piano tại nhà, ra khỏi căn phòng tập đàn nhỏ, ngạc nhiên khi nhìn thấy anh xuất hiện trong phòng khách, cô không khỏi tức giận.

“Sao anh lại tới nữa?” Cô chất vấn một cách bức dọc, giọng điệu đe dọa làm cho cô bé học sinh hiền lành lo sợ nhìn cô.

Nhưng anh thì chỉ cười một cách nãn nguyện không thềm để ý, để tay lên môi ra dấu với hàm ý. “Nhỏ giọng một chút, đừng làm học sinh của em hoảng

sợ.”

“Anh...” Cô tức đến mức nghiêng răng kèn kẹt, nhưng vì sợ ảnh hưởng cho hình tượng của mình trước mặt học sinh nên đành phải nhẫn nhịn sự phẫn nộ đó lại, nhìn cô bé 14 tuổi trước mặt thản nhiên cười. “Vi Vi, mau về đi, nhớ chiều thứ bảy lại đến học nhé.”

“Vâng, em biết rồi.” Cô bé ngoan ngoãn gật đầu. “Em chào cô.”

“Chờ một chút!” Viên Thiếu Tề gọi cô bé, đưa cho một cái túi giấy. “Bánh bao cửa hàng này rất ngon, bé mang về một ít cho người nhà nếm thử nhé.”

Nụ cười âm áp của anh đầy quyến rũ, ngay lập tức chiếm được cảm tình của cô bé, làm trái tim non nớt choáng váng. “Cám ơn chú... ah anh ạ.”

Cô bé gọi anh là anh.

Viên Thiếu Tề hết sức hài lòng với cách xưng hô này, hướng ánh mắt đặc ý về phía Uông Ngữ Đạt.

Cô nheo mắt lại, với túi bánh bao đầy anh không chỉ mua chuộc mẹ và dì Bảo mà ngay cả học sinh của cô anh cũng không tha, chẳng lẽ trên đũa tình cảm của cô anh thấy rất vui sao?

“Vi Vi, tạm biệt.” Cô cất tiếng nói lãnh đạm có ý muốn đuổi vị khách đang đắc ý kia.

Cô bé hiểu ý, len lén nhìn Viên Thiếu Tề một lần cuối, lưu luyến mãi mới miễn cưỡng rời đi.

Uông Ngữ Đạt tiễn cô bé ra đến cửa, nhẹ nhàng xoay người, đôi lông mày nhướng lên đầy bất mãn nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Anh đứng đối diện nhìn cô cười, nụ cười thực sáng đến rạng rỡ như ánh mặt trời, đúng là đồ xấu xa mà, cười đến nỗi khiến cho cô nhất thời không biết theo ai, phải vất vả lắm mới tìm lại được tiếng nói.

“Anh cười đủ chưa?” Cô trừng mắt nhìn anh, đôi môi anh đào cong lên đầy thách thức, biểu hiện quyến rũ như thế này ngay cả cô cũng chưa từng phát hiện.

Tìm anh một thoáng sai nhịp, choáng váng vài giây mới từ từ tiến về phía cô, đưa ra một túi giấy chứa đầy bánh bao.

“Ăn không?”

“Không ăn!” Cô lúng túng ra mặt.

“Nhanh ăn đi, để lạnh ăn sẽ không ngon đâu!”

“Em nói không ăn là không ăn mà!”

“Ngữ Đạt, mau ăn đi con.” Dì Bảo từ phòng bếp đi ra, bưng tới một bình trà nóng với mấy cái chén. “Con dạy học từ sáng, trưa ăn cũng không thật ngon miệng, nhất định là đói lắm phải không? Ngồi xuống uống ngụm trà đi.”

“Con cám ơn dì.” Uông Ngữ Đạt đỡ lấy chén trà, đưa lên miệng nhấp nhí. “Mẹ con đâu rồi?”

“Đang ăn bánh bao ở bên kia.” Dì cười, tay chỉ hướng bàn ăn.

Uông Ngữ Trấn nhìn qua bên đó, chỉ thấy mẹ mình đang ngồi khoanh chân trên ghế, vui vẻ ôm khư khư cái bánh bao nhân thịt, trên bàn còn mấy đĩa thức ăn thơm ngon khác.

“Lại nói, Viên thiếu gia cũng thật có lòng, không chỉ mang bánh bao, ngay cả mấy món kho mà mẹ con thích nhất cũng mang đến, bà ấy được ăn thỏa thích rồi.”

Tuy nhiên, Uông Ngữ Đạt lại thấy mất hứng, cô ảo não mím môi, vì sao ngay cả dì cũng nói thay cho gã đàn ông lừa đảo này?

Dì không những không nhìn ra biểu tình miễn cưỡng của cô, ngược lại còn cười nhiều hơn, bỏ cả tạp dề, lau sạch hai tay. “Không còn việc gì đi về trước đây, Viên thiếu gia cũng tặng dì mấy hộp điểm tâm của khách sạn, dì muốn nhân lúc còn nóng thì nên mang về cho bọn trẻ ăn.”

“Dì đợi con một chút.” Uông Ngữ Đạt trở về phòng, lấy trong ngăn kéo ra một phong bao tiền lương đã chuẩn bị từ trước, thận trọng đưa cho dì. “Dì vất vả rồi, về sau con sẽ thuê thêm người trợ giúp cho dì.”

Đây là những lời cảm ơn cô vẫn nói hàng tháng.

Dì mỉm cười, bà biết đó đều là những lời cảm ơn chân tình, bàn tay ấm áp xoa xoa đầu cô như vẫn thường làm với con mình, sau đó ghé sát vào tai cô, khẽ thì thầm.

“Ngữ Đạt, dì vì thương con mới nói với con điều này... Viên thiếu gia thật sự là người tốt, dì thấy cậu ấy so với cái cậu Thái Duệ An kia còn ổn định hơn nhiều, con liệu mà nắm cho chắc vào.”

“Dì!” Cô nghe vậy vừa sợ vừa thẹn. “Con với anh ấy không phải ...loại quan hệ như dì nghĩ đâu”.

“Vậy mối quan hệ đó là gì?”

Dì cười bằng mắt, dấu hỏi trong đầu dường như đã được khai sáng.

Cô không trả lời, xấu hổ hai má nóng bừng lên.

Dì cười thành tiếng, không trêu chọc cô nữa liền nói lời tạm biệt rồi tất tả bước ra cửa, để lại cô một mình với Viên Thiếu Tề ... Không đúng, còn có mẹ cô nữa.

Uông Ngữ Đạt đã lấy lại được sự bình tĩnh, nhanh nhẹn xoay người, nhưng người đó đã không còn ở trong phòng khách nữa mà đang ngồi đối diện với mẹ cô ở bàn ăn, cười cười nói nói.

Không biết anh lại đang nói hươu nói vượn những thứ gì với mẹ cô nữa?

Cô nhanh chóng để ý nghĩ lo lắng của mình trôi qua, vội vàng đi tới, bà Uông thấy con gái, liền vui vẻ vẫy tay.

“Đạt Đạt, Đạt Đạt, Bánh Bao nói muốn đưa chúng ta đi tắm suối nước nóng!”

“Cái gì?” Cô sững người, ngạc nhiên nhìn về phía Viên Thiếu Tề.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của cô, anh vẫn điềm nhiên như cũ, môi mấp máy. “Anh vừa mời mẹ đến khách sạn Xuân Duyệt trên vịnh Bạch Sa để nghỉ ngơi.”

Anh nói dối!

Dối trá.

Thừa biết rằng cô sẽ cự tuyệt lời mời cùng anh đi du lịch, anh đã thông minh bắt đầu từ mẹ cô, kéo bà vào cuộc, ba hoa chích choè về du thuyền, khơi dậy sự thích thú của bà, đến nỗi la hét đòi đi tắm nước nóng vào kỳ nghỉ tới cho bằng được.

Cô không lay chuyển được, đành phải gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, anh lái xe tới đón hai mẹ con cô, đầu tiên đi xe ra bờ biển Bắc Hải hóng gió, giữa trưa ghé vào một quán hải sản ăn trưa, chiều tối nghỉ lại khách sạn Xuân Duyệt.

Anh là phó chủ tịch của tập đoàn, đương nhiên được đãi ngộ đặc biệt, mẹ con cô cũng vì thế mà được thơm lây, khách sạn chuẩn bị cho cô nghỉ tại phòng sang trọng hàng đầu, cửa sổ hình vòm, màu xanh thẫm của nước biển thu hết vào trong tầm mắt.

Trong phòng còn có một phòng tắm riêng, bán lộ thiên, nhưng vẫn đủ kín đáo, vừa có thể tận hưởng ánh nắng mặt trời, bao quanh là một màu xanh lá cây của mây chậu cây cảnh, gọi cảm giác bình yên và tỏa hương.

Bà Uông tiến vào phòng, ngay lập tức nằm ngả trên chiếc giường đệm mềm mại, lăn qua lăn lại, vừa cười vừa nói, ngây ngô như một đứa trẻ.

Nhìn mẹ vui sướng như vậy, Uông Ngữ Đạt dù lòng đầy miễn cưỡng thế nào cũng chỉ biết gượng cười. Cô nhìn về phía Viên Thiếu Tề, cắn môi, không thể không tỏ vẻ cảm kích.

“Cám ơn anh, mẹ em ... bà ấy dường như rất vui vẻ.”

Viên Thiếu Tề chớp chớp mắt. “Chỉ cần em hài lòng là tốt rồi.” Anh nói chuyện khẩu khí như thể chỉ cần cô nói một tiếng cảm ơn thì tất cả những điều này đều xứng đáng.

Tại sao lại cứ muốn đối xử với cô tốt như vậy chứ?

Trái tim cô không tự chủ được khẽ xao động, muốn hỏi anh cho rõ ràng nhưng lời nói cứ nghẹn lại nơi cổ họng.

Còn anh, như nhìn thấu sự khó xử của cô, nở nụ cười mà tựa như không cười trên môi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau bất động, mỗi người một tâm sự, không gian xung quanh mờ hồ cũng im bật.

Đột nhiên, giọng nói hồ hởi của bà Uông phá vỡ không gian yên tĩnh đến khó thở ấy. “Đạt Đạt, Đạt Đạt, nhanh lên, mẹ muốn đi tắm, mẹ muốn ngâm mình trong nước nóng!” Bà hăng hái tiến lại, kéo con gái đi về phía cửa phòng. “Ồ đây có một cái bồn tắm lớn lắm!”

“Nhưng ...” Uông Ngữ Đạt bất an ngoái đầu nhìn lại.

Viên Thiếu Tề hiểu được sự do dự của cô, cười nhẹ. “Hai người cứ đi tắm nước nóng đi, từ từ thư giãn, anh ra ngoài một lát.”

“Bánh Bao cũng cùng đi tắm nước nóng đi!” Bà Ưông nhiệt tình mời.

“Như vậy sao được?” Ưông Ngữ Đạt nghe vậy, xấu hổ phản đối.

“Vì sao không được?”

“Anh ấy là đàn ông mà mẹ.” Hai má cô ửng hồng.

“Cũng phải.” Bà Ưông như sực nhớ ra đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân. “Vậy xin lỗi Bánh Bao nhé, cháu đành phải đi chơi một mình vậy.”

“Không sao, cháu thế nào cũng được ạ.” Viên Thiếu Tề mỉm cười, vẫy tay, quay người đi, trả lại không gian riêng tư cho hai mẹ con.

Sau khi anh rời đi, Ưông Ngữ Đạt giúp mẹ cởi quần áo, rồi sau đó đi vào phòng tắm, ngâm mình trong nước nóng, làn hơi nước bốc lên từ bồn tắm, hai mẹ con nhìn nhau cười, tận hưởng cảm giác khoan khoái.

“Có vui không mẹ?” Ưông Ngữ Đạt hỏi.

Bà Ưông không trả lời, chỉ vui vẻ ngân nga hát vang, tận hưởng thế giới riêng của mình.

Cảm nhận được sự vui sướng của mẹ, Ưông Ngữ Đạt không nén nổi cảm xúc, cô muốn cười, nhưng trong khóe mắt lại thấy cay cay.

Từ sau khi cha cô qua đời, mẹ luôn buồn bã, ưu phiền, bà luôn khóa mình trong phòng một mình. Sau khi bị tai biến, bà đã mắc chứng bệnh đáng trí, cô không dám mạo hiểm đưa bà đi du lịch, sợ rằng xảy ra những việc ngoài ý muốn.

Nhưng tới hôm nay, không ngờ vì lời mời bắt ép của Viên Thiếu Tề, mẹ cô lại được tận hưởng một kỳ nghỉ vui vẻ đầu tiên sau bao nhiêu năm như vậy, hơn nữa nhờ anh giúp đỡ để ý tới bà, áp lực của cô cũng vì thế mà giảm đi nhiều, chí ít cũng không sợ khi cô không để ý tới mẹ, bà sẽ chạy linh tinh đi mất, hoặc là để xảy ra tai nạn gì, hay gây rắc rối cho người khác.

Được cùng mẹ ngâm mình trong bồn nước, tận hưởng niềm hạnh phúc trên thế giới này, cô thực sự nên cảm ơn anh.

Chỉ là cô không hiểu, vì sao anh lại đối xử quá tốt với hai mẹ con cô như vậy? Lẽ nào chỉ là để chứng minh anh của bây giờ không còn là kẻ tay trắng như năm xưa nữa?

Liệu anh có còn hận cô, hận gia đình cô? Nhưng cứ cho là vẫn còn rất căm hận, thì anh việc gì phải đối xử tốt với mẹ cô như vậy? Rất nhiều người khi nhìn thấy người già mắc chứng đáng trí, phản ứng đầu tiên đều là tránh xa, nhưng anh lại tình nguyện ở bên mẹ con cô, cô thực sự cảm thấy rất khó lý giải.

Rốt cuộc anh muốn làm gì...?

“Đạt Đạt, nóng quá!”

Tiếng gọi hốt hoảng của mẹ đánh thức dòng suy nghĩ mông lung của Ưông Ngữ Đạt.

Cô sợ hãi, chỉ thấy mẹ đang nhảy tanh tách trong bồn tắm, một chân thò vào bồn nước lạnh ở bên cạnh, lạnh tới mức kinh hãi hét lên.

“Lạnh quá, lạnh quá!” Bà Ưông hét lên “Sao lại như vậy chứ?”

Cô không nín được cười, đứng lên đỡ lấy người mẹ. “Mẹ, mẹ cẩn thận một chút, từ từ thôi.”

Cô dìu mẹ, ngâm mình trong dòng nước nóng, thúc đẩy sự tuần hoàn máu, sau khi toàn thân cảm thấy thực sự thoải mái, mới từ từ đứng dậy, khoác lên mình bộ quần áo tắm phù hợp do khách sạn cung cấp.

Đúng lúc đấy có tiếng chuông cửa, cô bước ra mở, đó là hai cô nhân viên massage.

“Là phó giám đốc cử chúng tôi tới.” Hai cô nhân viên vui vẻ giải thích. Sau khi được sự đồng ý của cô, hai người họ tiến hành chu trình mát xa SPA trị liệu toàn thân cho hai mẹ con.

Lúc bắt đầu, bà Ưông bị cù tới mức cứ cười suốt không ngừng, Ưông Ngữ Đạt lo lắng cô nhân viên sẽ bị mẹ dọa cho sợ, nhưng hình như hai người họ sớm đã được chuẩn bị sẵn tâm lý, vẫn tỏ ra rất kiên nhẫn, dần dần, tận hưởng sự xoa bóp nhẹ nhàng, mềm mại, khéo léo dưới đôi bàn tay của cô nhân viên, bà Ưông ngủ thiếp đi một cách ngon lành.

“Cảm ơn hai cô.” Sau khi kết thúc việc xoa bóp mát xa, Ưông Ngữ Đạt định trả tiền boia thì hai người họ lắc đầu, mỉm cười từ chối.

Cô lại một lần nữa mắc nợ Viên Thiếu Tề.

Chờ tới khi hai nhân viên mát xa đi hẳn, Ưông Ngữ Đạt mới thở phào nhẹ nhõm.

...

Ráng chiều hoàng hôn phủ đầy bầu trời, ở một góc của khuôn viên khách sạn, trong bể bơi lộ thiên, một người đàn ông đang bơi lội trong làn nước xanh trong, tư thái như một con rồng nước.

Anh chính là Viên Thiếu Tề, đã bơi trong nước hơn nửa tiếng đồng hồ, phong thái bơi đẹp trai hào hoa của anh thu hút sự chú ý của mấy cô gái trong khách sạn, nấp sau khóm cây xanh mướt, nhìn trộm thân hình cân đối tuyệt mỹ của anh.

Anh không hề hay biết, vẫn tận hưởng niềm vui giản đơn nho nhỏ của mình, anh không hiểu sao mình lại như vậy, chỉ biết là trong lòng trào dâng một tình cảm mãnh liệt, chỉ chực muốn vỡ tung.

Gần đây, hầu như người nào nhìn thấy anh, cũng đều nói anh đẹp trai, phong độ hơn nhiều, ngay cả anh bạn thân Kiều Khôn cũng trêu ghẹo anh liệu có phải đang chìm đắm trong bàn tay ma thuật của tình ái?

Là vì tình yêu sao?

Anh đang yêu sao?

Câu hỏi này, anh không chỉ tự hỏi bản thân mình một lần, mà đáp án tự nó mỗi ngày lại càng trở nên rõ rệt hơn.

Anh xoay người, bơi nốt lượt cuối cùng, cuối cùng cao hứng nằm ngửa mình trên mặt nước, tận hưởng sắc trời một cách ung dung tự tại.

Đột nhiên một cặp chân dài thon thả chắn mắt tầm nhìn của anh, theo đó là một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

“Anh bơi vui thật đấy!”

Viên Thiếu Tề dụi mắt, đứng thẳng người trong làn nước, anh kéo cao kính bơi, nhìn thấy người con gái mà anh không ngờ sẽ tình cờ gặp ở nơi này.

“Hiệu Tuyên? Sao em lại tới đây?”

“Em gọi điện thoại cho thư ký của anh, cô ấy nói hôm nay anh đi nghỉ ở đây.” Lưu Hiệu Tuyên ngồi xổm xuống, buồn rầu nhìn anh. “Sao anh muốn nghỉ ngơi mà cũng không nói cho em một tiếng? Em có thể đi cùng anh mà.”

Anh vốn dĩ không cần cô đi cùng.

Viên Thiếu Tề lãnh đạm quan sát cô. Cô tự tin mặc một bộ bikini làm lộ rõ các đường cong trên cơ thể, phong cách gợi cảm thu hút sự chú ý của những người đàn ông xung quanh, chỉ có anh là không chút động lòng.

“Thư ký của anh hẳn là cũng nói cho em biết hôm nay anh muốn được ở một mình.” Vô tình hay cố ý, anh nhấn mạnh.

Cô lại như không hiểu ý tứ của anh, ánh mắt nhấp nháy. “Chúng ta đã lâu không gặp nhau kể từ sau hôm vũ hội hóa trang ấy rồi, tối nay cùng ăn cơm đi. Em vừa nói chuyện với quản lý khách sạn rồi, ông ấy hứa sẽ dành cho chúng ta một bàn.”

“Tối nay anh có kế hoạch khác rồi.” Anh từ chối lời đề nghị của cô, một tay chống lên lan can bể bơi, nhún một cái nhảy lên trên thành bể, nhặt khăn tắm vắt lên vai.

“Kế hoạch gì?” Lưu Hiệu Tuyên đi theo sau anh. “Anh có cuộc họp, phải mời cơm khách? Hay... có hẹn với người con gái khác?” Câu nói cuối cùng được thốt ra với giọng điệu lạnh như băng.

Anh thoáng chốc đứng khựng lại, quay đầu nhìn, nhận thấy vẻ giận dữ trên gương mặt Lưu Hiệu Tuyên, anh chợt hiểu ra. “Vậy ra là em đã biết.”

“Quản lý khách sạn nói với em anh đi cùng một cô gái trẻ và mẹ cô ta. Cô gái đấy là ai?” Cô hỏi không khách khí.

“Vợ cũ của anh.” Anh trả lời ngắn gọn, dứt khoát.

“Cái gì?” Lưu Hiệu Tuyên kinh hãi. “Anh đã từng kết hôn?”

“Phải”

“Khi nào? Ly hôn bao lâu rồi? Vì sao bây giờ hai người lại ở cùng một chỗ? Có phải cô ta cô bám lấy anh không chịu buông tha không?”

“Chuyện của anh không liên quan gì đến em.” Anh không thích cái cách cô chất vấn anh như vậy.

“Tại sao lại không liên quan đến em?” Lưu Hiệu Tuyên không đồng tình, bĩu môi. “Anh biết rõ em đối với anh...” Cô bỗng dừng dừng lại, then thùng liếc mắt nhìn anh. “Đáng ghét!”

Nếu là người đàn ông khác, chắc chắn sẽ bị cái nhìn hờn dỗi ấy của cô hóp hóp làm cho hồn xiêu phách lạc, nhưng anh chỉ đáp lại với vẻ mặt thờ ơ, bằng thái độ lịch sự, xa cách đã xác định rõ mối quan hệ của hai người. “Hiệu Tuyên, anh chỉ xem em như một người bạn thôi.”

Mặt cô thoáng biến sắc.

Sao lại có thể như vậy? Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở Luân Đôn, cô đã âm thầm thích anh, tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh, nỗ lực thể hiện hết nét duyên dáng, nữ tính của mình để chinh phục anh, vậy mà anh không động lòng một chút nào với cô sao?

“Anh nói dối!” Lưu Hiểu Tuyên cúi mặt xuống, giận dữ buộc tội anh.

“Anh không nói dối.” Anh rất bình tĩnh.

“Anh nói dối, nói dối, nói dối mà!” Cô không tin! Anh sao có thể không có một chút cảm tình nào với cô được chứ? Cô rất xinh đẹp, gia thế lại tốt, bao nhiêu người đàn ông tranh nhau muốn có được cô, anh dựa vào cái gì mà coi thường cô? “Viên Thiếu Tề, anh dám xúc phạm tôi, có tin tôi nói với cha tôi đuổi việc anh không!”

Anh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống. Còn cô cũng ngay lập tức thấy hối hận, cô không muốn dùng thủ đoạn này để uy hiếp anh, cô chỉ là quá xúc động mà thôi.

“Nếu hội đồng quản trị vì việc này mà đuổi việc tôi, tôi cũng không phản đối.” Anh lạnh lùng nói nhanh.

“Không, Viên Thiếu Tề, em xin lỗi, em không phải có ý đó...” Cô luống cuống, bàn tay trắng trẻo vội vàng níu lấy tay anh, trong lúc hai người giằng co, cô nhất thời mất thăng bằng, cả người lao đảo như muốn ngã.

Đúng lúc đó, Viên Thiếu Tề kịp thời giang rộng cánh tay, đỡ vòng quanh eo, kéo cả người cô về phía mình.

Cô toàn thân choáng váng, hết hồn ôm chặt lấy anh, anh muốn đẩy ra, cô lại như bạch tuộc giữ chặt không tha, hai người cứ đứng mãi trong tư thế thân mật mờ ám ấy.

Cảnh tượng này rơi trọn vào trong tầm mắt của Uông Ngữ Đạt, khiến cô bàng hoàng đứng lặng, sau đó cất tiếng cười lạnh lùng.

Thanh âm của tiếng cười châm biếm vang đến bên tai Viên Thiếu Tề, anh quay đầu lại, phát hiện ra cô, nhất thời giật mình.

Đáp lại cái nhìn của anh là sự im lặng, nhưng chỉ một ánh mắt thoáng qua của cô cũng chứa đựng cả ngàn lời nói, nặng nề hướng về phía anh.

Thấy cô nhẹ nhàng xoay người, anh bất chấp phong độ của một người đàn ông, cố sức đẩy người phụ nữ đang quẩn lấy mình ra, nhanh chân đuổi theo cô.

“Ngữ Đạt, chờ đã!”

Cô không để ý tới anh.

“Ngữ Đạt!”

Anh bắt kịp cô tại cây cầu theo phong cách Nhật Bản bắc qua ao sen, ôm lấy người cô từ phía sau.

“Anh buông ra!” Cô tức giận giãy giụa.

Anh quyết không để yên, hai cánh tay siết mạnh, đem cô khóa chặt trong vòng tay. “Hãy nghe anh nói.”

“Nói gì nữa?” Cô cười lạnh nhạt. “Anh đuổi theo em đến đây làm gì? Không sợ làm bạn gái anh tức giận sao?”

Anh nghe ra dư vị hờn ghen trong câu nói ấy, không khỏi mỉm cười, thận trọng tuyên bố. “Hiểu Tuyên không phải bạn gái của anh.”

Cô hừ mạnh, hiển nhiên là không tin.

“Anh biết cô ấy ở Luân Đôn, lúc ba cô ấy – cũng chính là chủ tịch tập đoàn Xuân Duyệt, muốn mời anh ăn tối, đây là lần đầu tiên anh và cô ấy gặp nhau. Sau này khi anh về Đài Loan, cô ấy vẫn thường tìm cơ hội mời anh ăn cơm hoặc dự tiệc, nhưng anh đảm bảo, anh chỉ coi cô ấy như một người bạn, ngoài ra không có ý gì khác.”

“Anh ... đảm bảo với em làm gì?” Nghe những lời giải thích của anh, mọi tức giận của cô dường như tiêu tan hết, thân thể cứng nhắc cũng dần trở nên mềm mại, không kháng cự cái ôm của anh. “Em cũng có là gì của anh đâu.”

“Em là vợ cũ của anh!” Anh buồn rầu nhấn mạnh, biết rằng cô luôn luôn muốn phân định rạch ròi mối quan hệ của hai người.

“Vợ cũ ... cũng không có nghĩa gì cả.” Cô thì thầm, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, mềm mại tựa như làn nước mùa xuân thấm dần vào ngực anh.

Anh không tự chủ được, vô thức cúi đầu kề sát mặt cô, mái tóc ướt đẫm chạm vào đôi tai mẫn cảm của cô, nhỏ từng giọt như nước mưa theo đường cong gương mặt xuống đến cổ, chảy xuống lớp áo phía trong.

Những tia nắng yếu ớt cuối ngày đang chìm dần về hướng tây, cắt ngang hình ảnh anh và cô đứng trên cầu, đầy mê hoặc trên nền trời xanh bao la, đẹp tựa như một bức tranh thuộc trường phái ấn tượng.

Anh bất kể đến người qua đường, đôi môi không an phận cắn cắn sau cổ cô, hít lấy hương thơm gọi cảm tỏa ra từ cô.

Cô run lên từng hồi, hơi thở dồn dập, tâm thần bấn loạn.

“Nói thật cho anh biết, Ngũ Đạt, em với anh chàng Thái Duệ An kia kỳ thực chỉ là bạn thôi đúng không?” Anh tự tin hỏi, âm điệu khàn khàn như kéo theo trái tim cô.

Cô âm thầm cắn môi. “Anh đã biết rồi?”

“Là di Bảo nói với anh.” Anh cười nhẹ giọng. “Di nói Thái Duệ An không phải là bạn trai em, hai người chỉ là đối tác làm ăn thôi, di còn nói, Thái Duệ An thực sự rất có cảm tình với em, cho nên muốn anh phải cố gắng nhiều hơn.”

“Di ấy ... nói bậy bạ cái gì đó?” Cô xấu hổ lắc đầu quầy quậy, nói nhỏ phản đối. “Muốn anh cố gắng cái gì chứ?”

“Bởi vì di biết ...” Anh dừng lại.

Cô cũng nín thở theo.

Anh bỗng nhiên xoay người cô lại, đối mặt với anh, ánh mắt sâu thẳm phản chiếu gương mặt đang hoảng sợ của cô.

“Ngũ Đạt, những lời này anh vốn đã ấp ủ trong một thời gian dài, anh cảm thấy bây giờ đã đến lúc nói ra, cơ hội đã chín muồi, quan trọng là, anh cần phải chứng minh cho em thấy rằng anh làm được, cho nên...”

“Rốt cuộc anh muốn nói điều gì?” Cô đột ngột ngắt lời anh, tâm tư rối bời, bứt rứt không yên.

“Anh muốn nói là...” Anh hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm. “Lấy anh đi!”

Cô quá đỗi kinh ngạc, đầu óc thoáng chốc trống rỗng, ngây ngốc nhìn anh.

“Lấy anh nhé, Ngũ Đạt.” Anh càng nói càng nồng nhiệt. “Mình kết hôn thôi!”

Cô nhìn anh trân trối. “Anh ... điên rồi!”

“Anh rất nghiêm túc!” Anh nắm đôi tay đang run rẩy của cô, đưa lên môi hôn đầy che chở.

“Anh ...” Cô thốt nhiên im lặng, không biết phải nói gì. Lời cầu hôn của anh đến quá đột ngột, không báo trước, cô không có thời gian chuẩn bị tâm lý, cũng chẳng dám nuôi hy vọng xa vời.

Sau một hồi dài im lặng, cô cuối cùng cũng cất tiếng nói sâu kín tự đáy lòng, cánh môi giật giật, câu nói mà đến ngay cả cô cũng không thể ngờ. “Đây là lần đầu tiên ... anh cầu hôn em.”

Cô đang phản đối sao? Hay là đang làm nũng? Cô u ám nhớ lại cuộc hôn nhân nhiều năm trước mà cha cô đã muốn cô từ bỏ, chỉ tại cô đã sớm phụ thuộc vào anh, đau khổ quyết đấu tranh đến cùng, thậm chí còn sẵn sàng bỏ trốn cùng anh.

Cô không có nỗi một chiếc nhẫn cầu hôn, chỉ nhận được một cái nhẫn nắp lon tiện tay nhặt trên đường mà thôi. Hôn nữa, khi đó vẫn là cô chủ động bám lấy anh.

Là cô chủ động, là cô mặt dày quyết đi theo anh đến tận chân trời góc biển ... Vừa nghĩ tới đây, Uông Ngũ Đạt bỗng nở nụ cười, nụ cười đầy hàm ý vừa tự chế giễu vừa đau xót, làm Viên Thiếu Tề chấn động cả người, anh kinh ngạc nhìn cô, một nỗi lo lắng không thể diễn tả được bằng lời chiếm lấy tâm trí anh.

Phải một lúc sau, rốt cuộc nụ cười buồn của cô cũng phá tan thần kinh đang căng lên như dây đàn của anh, chỉ có một chút thương cảm mơ hồ thoáng trên bờ môi ... “Em không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Lần Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Vậy là cô ấy từ chối lời cầu hôn của cậu?”

Kết luận nhanh chóng được rút ra.

Viên Thiếu Tề mím môi tự giễu bản thân, nâng ly rượu uống cạn.

Kiều Khôn nhìn anh uống hết ly này tới ly khác, cũng không ngăn cản, thậm chí còn rót cho anh từng ly. Có đôi lúc, đàn ông khi gặp một vấn đề khó có thể giải quyết được, họ đơn giản chỉ có thể tìm tới rượu.

Hai người ngồi uống rượu trong quầy bar, trên dãy ghế song song với bức tường kính, ở bên ngoài ngập tràn ánh sáng với những đèn màu rực rỡ khắp các đường phố.

“Tụi mình đã không gặp nhau gần hai tháng rồi.”

Viên Thiếu Tề buồn bã nói.

“Hai tháng? Lâu như vậy sao?”

Kiều Khôn kinh ngạc.

“Tại sao giờ cậu mới nói cho mình biết?”

“Cậu bận rộn như thế, không tham gia hội nghị thì cũng là xét tuyển nhân viên, trước đó còn ra nước ngoài phỏng vấn, mình làm sao dám tới tìm cậu kể khổ?”

“Nhưng đây là việc lớn mà.”

Một người đàn ông dành toàn bộ tâm chân tình của mình ra để cầu hôn mà bị cự tuyệt, cho dù mạnh mẽ tới đâu cũng sẽ bị tổn thương, hơn nữa người kia còn tránh mặt.

“Cô ấy còn uy hiếp mình, nếu mình lại tìm tới nhà cô ấy, cô ấy sẽ ngay lập tức bí mật rời đi, khiến cho mình không bao giờ tìm thấy.”

Viên Thiếu Tề thờ dài, tay cầm chén rượu xoay xoay.

“Vợ cũ của cậu thật đúng là...”

Kiều Khôn nhú mày.

“Cô ấy ghét cậu đến vậy sao?”

“Không, mình nghĩ cô ấy không ghét mình.”

Điều này Viên Thiếu Tề có thể chắc chắn, nếu như Ngừ Đạt một chút nào đó căm ghét anh, anh sẽ không thể không có cảm giác.

“Vậy vì sao cô ấy từ chối lời cầu hôn của cậu?”

Kiều Khôn không hiểu được.

Viên Thiếu Tề không trả lời ngay, hoảng hốt thất thần.

“Mình nghĩ, có lẽ là vì đây.”

Anh đưa tay sờ trán.

Kiều Khôn xoay mình nhìn sang, phát hiện một vết sẹo rất rất nhỏ. Tuy rằng theo thời gian, nó đã mờ đi nhưng vẫn nhận thấy được lúc trước hẳn là một vết thương rất sâu.

“Nó là gì vậy? Cậu đánh nhau bị thương à?”

“Là bố Ngừ Đạt gây ra.”

Viên Thiếu Tề giải thích.

“Ông ấy lấy gậy golf đánh mình.”

“Cái gì?”

Kiều Khôn kinh hãi. Gậy golf bằng kim loại, chỉ không cần thận một chút thôi, đừng nói là vỡ đầu chảy máu, thậm chí còn có thể gây chết người.

“Ông ấy sao có thể đối xử với cậu như thế?”

“Bởi vì ông ấy nói, mình không xứng với con gái bảo bối của ông ấy...”

Viên Thiếu Tề từ từ kể lại sự việc xảy ra ngày đó. Đây là bí mật anh chưa bao giờ tiết lộ với người khác, ngay cả năm ấy khi Ngữ Đạt phát hiện vết thương này, anh cũng chỉ nói vài ba câu, nhưng anh nghĩ, cô đã đoán được vì sao.

“Vậy ra cậu... đã phải chịu những thứ này.”

Sau khi nghe xong, Kiều Khôn cảm thấy tức giận thay cho bạn. Lúc trước anh chỉ biết rằng bạn mình, vì sự phản đối của gia đình vợ cũ, mới lựa chọn bỏ trốn để kết hôn, không biết rằng cậu ấy vẫn âm thầm chịu đựng nỗi đau.

Đối với sự tức giận của Kiều Khôn, Viên Thiếu Tề vẫn bình tĩnh. Sau tất cả, với anh, mọi thứ đã thay đổi.

“Mặc dù Ngữ Đạt không biết bố mẹ cô ấy đã bí mật nói với mình những gì, nhưng cô ấy biết mình không thích họ, thậm chí có thể nói là căm ghét, cho nên...”

“Cho nên cô ấy mới có thể từ chối lời cầu hôn của cậu, bởi vì không tin cậu sẽ đối xử tốt với mẹ cô ấy?”

Kiều Khôn nhanh chóng đoán được ý của anh trong lời nói.

“Cô ấy nói rằng mình chỉ thương hại cô ấy, mới có thể cầu hôn cô ấy.”

Viên Thiếu Tề nói khẽ, chậm chậm uống rượu, rượu đốt cháy cổ họng, đốt cháy lục phủ ngũ tạng và đến cả trái tim anh, cũng vì vậy mà âm ỉ đau.

“Cô ấy nói mình thấy cô ấy là người phải mang gánh nặng gia đình, vừa phải chăm sóc người mẹ mắc bệnh Alzheimer, cho nên mới có thể không vì lý do gì, thể hiện tinh thần hiệp nghĩa. Cô ấy còn nói, mẹ cô ấy không phải người thân của mình, mình không thể đối xử tốt với bà ấy cả đời, sớm hay muộn, một ngày nào đó, mình cũng sẽ đánh mất nguyên tắc của mình.

“Những điều cô ấy nói... không phải là không đúng.”

Kiều Khôn không đành lòng đứng về phía bạn, cho dù sự thật phũ phàng, anh vẫn lựa chọn vạch trần nó.

“Mình nghe nói, những người bị bệnh Alzheimer về sau đều mất đi ý thức, thậm chí còn bị ảo tưởng. Chưa kể đến những vấn đề sinh lý như đại tiểu tiện mà cậu không thể ngăn cản được. Đối với những người như vậy, cần một sự nhẫn nại rất lớn.”

“Mình biết.”

Viên Thiếu Tề nắm chặt ly rượu.

“Và mình nghĩ cho tới giờ phút cuối cùng, Ngữ Đạt, cô ấy cũng sẽ không bao giờ lựa chọn đưa bà ấy vào viện dưỡng lão.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Kiều Khôn thờ dài.

“Cậu có thể vượt qua những điều đó không?”

Anh im lặng không nói gì.

Anh không làm được.

...

Tình yêu không phải là tất cả, đây là sự thật cô rút ra được từ cuộc hôn nhân tan vỡ, tin rằng anh cũng biết.

Hai người họ có thể mù quáng yêu nhau, không do dự tiến tới hôn nhân, nhưng hôn nhân không phải là câu chuyện tình yêu, mà là thực tế cuộc sống.

Cuộc sống, phải theo thời gian trải qua, trên đời này không có sức mạnh nào có thể chống lại nó.

Thời gian là điều tàn khốc nhất, tình yêu ở trước mặt nó, cũng chỉ có thể tuyên bố đầu hàng.

Vì vậy, cô không có đủ dũng khí để nhận lời cầu hôn của anh, anh hẳn cũng biết...

Động lại suy nghĩ, Uông Ngữ Đạt tựa vào cửa sổ, nhìn mưa bụi bay bay ngoài kia. Ngón tay để trên mặt kính, từng chút, từng chút, viết nên một cái tên cô không dám gọi.

Thiếu Tề, Thiếu Tề, Thiếu Tề...

“Bánh Bao!”

Một tiếng gọi nhỏ khe khẽ từ cổ họng đột ngột vang lên sau lưng cô.

Cô sững sờ, buồn bã quay đầu nhìn.

“Đạt Đạt, mẹ muốn Bánh Bao.”

Mẹ cô đi tới, nhú mảy, nhìn trái nhìn phải, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lại nữa rồi!

Uông Ngữ Đạt nhỏ giọng thở dài.

“Mẹ, không phải con đã nói nhiều lần rồi sao? Anh ấy sẽ không tới nữa.”

Kể từ sau khi cô không đồng ý cho anh tới thăm, mẹ cô dường như cứ vài ngày lại khóc lóc ầm ỹ đòi Bánh Bao. Ban đầu cô chỉ nghĩ mẹ thèm ăn, sau này cô mới hiểu được “Bánh Bao” mà mẹ cô nói, không phải là thức ăn, mà là Viên Thiếu Tề.

Cô không hiểu vì sao mẹ cô luôn muốn gặp anh, hai người mới chỉ ở gần nhau trong vài ngày ngắn ngủi. Hơn nữa cách đây đã lâu, mẹ cô còn thực sự rất ghét người con rể này, không phải sao?

“Bánh Bao vì sao không tới? Bánh Bao cũng ra nước ngoài rồi sao? Chúng ta bắt máy bay đến chỗ Bánh Bao đi!”

Mẹ cô la hét ầm ỹ.

“Mẹ, anh ấy bận bịu rất nhiều việc, chúng ta đừng đi quấy rầy anh ấy được không?”

Cô cầm chặt bàn tay mẹ, cố gắng dỗ dành bà.

“Nhưng Bánh Bao nói sẽ đưa mẹ đi chơi!”

Mẹ cô không muốn.

“Con cũng có thể đưa mẹ đi mà. Mẹ muốn đi đâu? Đi tắm nước nóng nhé? Hay đi tắm bùn được không? Con bảo Duệ An lái xe đưa mẹ con mình đi nhé!”

“Mẹ không muốn cậu ta, mẹ muốn Bánh Bao!”

Không biết vì sao, mẹ cô không có ấn tượng tốt với Duệ An, anh tới chơi vài lần, đều kết thúc rất ầm ỹ.

“Mẹ...”

“Bánh Bao, Bánh Bao! Mẹ muốn Bánh Bao!”

Mẹ cô khóc lóc, la hét không ngừng, hờn dỗi giống như đứa trẻ.

Uông Ngữ Đạt nhắm mắt, hít sâu, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá. Thời gian này, cô cảm thấy rất khó chịu, ăn không ngon miệng, rất khó có một buổi tối ngủ ngon lành, còn phải thương xuyên ứng phó với những con giận vô cớ của mẹ, thần kinh cô cứ căng thẳng không thôi.

“Mẹ, con xin mẹ đừng làm ồn nữa được không? Xem như con van xin mẹ.”

“Bánh Bao ở đâu? Mẹ muốn Bánh Bao!”

“Mẹ!”

Cô tức giận, bắt giọng cao giọng, mặt nghiêm lại, dọa mẹ cô sợ.

“Rốt cuộc mẹ muốn thế nào đây? Vì sao con nói thế nào mẹ cũng không nghe? Anh ấy tốt ở chỗ nào chứ? Mẹ sao phải tìm anh ấy?”

“Bởi vì Bánh Bao quý như vàng vậy. Bánh Bao đút cho mẹ ăn canh...”

Mẹ cô thì thầm, trông hốt hoảng, bỗng trở nên thất thần, ánh mắt đờ đi.

“Mẹ tưởng tượng mẹ gặp anh trai con, con không phải nói chúng ta cùng đi máy bay tới chỗ anh con sao?”

Uông Ngữ Đạt nhìn mẹ cô, liền lập tức hiểu ra, thì ra mẹ cô nhầm chồng cũ của cô với anh trai, có lẽ trong tâm tưởng của bà, hai người là một.

Bà coi “Bánh Bao” thành con của mình, đứa con đã từ bỏ bố mẹ không quan tâm.

Nghĩ tới đây, trái tim Uông Ngữ Đạt nhói đau, trong mắt, lửa giận đã biến mất, cái còn lại chỉ là tro tàn ảm đạm. Cô bước tới, vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng đang run run của mẹ.

“Mẹ nói Bánh Bao dứt canh cho mẹ sao?”

“Đúng vậy, Bánh Bao đã dứt canh cho mẹ ăn.”

Mẹ cô cười ngốc ngốc.

“Bánh Bao rất tốt, đúng không?”

Quả thật rất tốt, cô không thể ngờ rằng anh có thể đối xử với mẹ cô tốt như vậy. Anh ấy đáng lẽ phải hận bố mẹ cô mới đúng, không phải sao?

Cô đã nghĩ rằng, cả cuộc đời này anh sẽ luôn thù hận họ, nhưng anh. . .

Nước mắt lãnh rơi, cô cắn chặt môi, cố nén tiếng khóc trong cổ họng.

“Đạt Đạt, chúng ta cùng đi tìm Bánh Bao đi, đi tìm Bánh Bao đi.”

Mẹ cô kiên trì lắc lắc cánh tay cô không buông.

“Vâng, chúng ta đi tìm anh ấy.”

Vì thế cô dẫn theo mẹ, cùng với tâm trạng xúc động ngồi lên taxi, đi thẳng tới khách sạn Xuân Duyệt, vừa đi vừa gọi điện cho anh, nhưng không ai nhắc máy. Cô tới thẳng quầy tiếp tân nói muốn gặp phó tổng giám đốc, thế nhưng họ nói phó tổng giám đốc không có ở đó.

“Xin lỗi, có phải anh ấy đi họp không? Khi nào thì trở về vậy?”

“Phó tổng giám đốc không đi họp, mà đi ra nước ngoài!”

Một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Xoay người lại, cô bắt gặp khuôn mặt lạnh như băng của Luru Hiểu Tuyên.

“Tôi đã gặp cô.”

Luru Hiểu Tuyên đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh nhìn sắc bén.

“Cô chính là người phụ nữ lần trước tới vịnh cùng với Thiếu Tề? Còn nữa, vào ngày sinh nhật của tôi, có phải cô chính là người đánh đàn không?”

Cô nhận ra sự truy vấn trong lời nói của Luru Hiểu Tuyên, sự đề phòng nghiêm khắc.

“Cô chính là vợ cũ của Thiếu Tề?”

Luru Hiểu Tuyên tiếp tục truy hỏi.

Cô gật đầu khẳng định, lịch sự tự giới thiệu.

“Tôi họ Uông, Uông Ngữ Đạt.”

“Cô Uông.”

Luru Hiểu Tuyên hừ lạnh, cười mà không cười.

“Xin hỏi cô tìm Thiếu Tề có việc gì?”

Cô ta cao giọng cao ngạo hỏi, như tự cho mình là vợ anh, còn cô là hạng nhân tình bên ngoài không biết tự hổ thẹn.

Uông Ngữ Đạt nhú mày, trở nên nghiêm túc, không muốn ở thế yếu hơn trước người phụ nữ này.

“Tôi muốn gặp anh ấy, còn về lí do tại sao, tôi nghĩ không cần thiết phải báo cáo với cô.”

“Cô. . .”

Lưu Hiểu Tuyên biến sắc, hung hăng trừng mắt, rồi đột nhiên xoay người cười khẩy nhìn mẹ cô.

“Người đàn bà có khuôn mặt ngu ngốc này là mẹ cô phải không?”

Uông Ngữ Đạt rùng mình, theo trực giác kéo mẹ cô ra sau lưng. Bất kể là ai, cô cũng không cho phép người đó coi thường mẹ mình.

“Tôi nghe nhân viên khách sạn nói, Thiếu Tề dẫn theo một người già mất trí tới khách sạn. vốn không tin, nhưng hóa ra lại là thật à?”

Lưu Hiểu Tuyên khinh thường cười khẩy.

Đủ rồi! Cô không cần thiết phải ở đây để nhận sự sỉ nhục.

Uông Ngữ Đạt cắn răng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Nếu Thiếu Tề không ở đây, thì tôi đi trước.”

Nói xong, cô nắm tay mẹ thẳng bước. Nhưng giọng nói sắc sảo của Lưu Hiểu Tuyên lại vang lên phía sau.

“Cô không nghe nói gì sao? Thiếu Tề đã nhận lời bỏ tôi.”

Nhận lời gì chứ? Cô ngạc nhiên quay đầu.

“Khách sạn Xuân Duyệt có kế hoạch mở rộng ở Mỹ, bố tôi muốn Thiếu Tề phụ trách kế hoạch này. Hôm nay, anh ấy sẽ bay sang Miami, bây giờ có lẽ đang trên đường tới sân bay rồi.”

Thiếu Tề đi Mỹ ư? Điều đó có nghĩa là...

Anh ấy có thể sẽ không quay về Đài loan trong vài năm tới ư?

Không thể nào!

Thiếu Tề không thể nào cứ im lặng mà đi Mỹ như vậy, anh ấy nếu rời khỏi Đài Loan, ít nhất cũng phải gọi điện nói cho cô, đúng không?

Anh ấy sẽ không tàn nhẫn như vậy, không thể nào ngay cả câu tạm biệt cũng không nói...

Uông Ngữ Đạt, mày đang nghĩ gì vậy? Rõ ràng chính mày là người nói không cần gặp lại anh ấy, chính mày là người đẩy anh ấy ra xa mà.

Cho nên anh ấy đi rồi, rất xa rồi, cách xa cô nửa vòng trái đất, một đại dương mênh mông.

Uông Ngữ Đạt phút chốc đứng không vững, sức lực toàn thân như mất hết, mềm nhũn như quả bóng, suy sụp không chịu nổi.

Trong sân bay, người đến người đi, mọi người ai ai cũng có phương hướng, chỉ có cô, bị lạc giữa những con sóng tình yêu, đắm nước mắt.

Cô không hiểu vì sao mình lại vội vàng vàng tới sân bay, tới đây thì làm được gì chứ? Chẳng lẽ cô nghĩ có thể tìm lại được anh sao? Muốn cầu xin anh ấy đừng đi sao?

“Đạt Đạt, Bánh Bao đâu rồi?”

Mẹ cô níu lấy ống tay áo cô, không ngừng truy hỏi.

Tiếng nói vang lên rõ ràng, giống như một viên đạn bắn ra, bắn thẳng vào nơi âm u trong sâu thẳm trái tim cô, cô sẽ điên mất, hai tay đưa lên bịt tai trong vô thức.

“Bánh Bao ở đâu?”

Cô không biết, đừng hỏi cô! Anh ấy đi rồi, đi thật rồi, anh ấy không cần cô nữa, bỏ lại cô một mình...

Cô rất hối hận, hối hận đã cự tuyệt lời cầu hôn của anh, cô cứ nghĩ rằng mình rất kiên cường. Nhưng kì thật... lại rất yếu đuối. Cô sợ một mình đối mặt với tương lai phía trước, cô cũng muốn có một người để dựa vào.

“Đừng bỏ lại em, đừng tàn nhẫn như vậy...”

Nước mắt chảy xuống không ngừng, chua xót nghẹn ngào, cô khóc vang như đứa trẻ lạc đường.

“Đạt Đạt, con làm sao vậy?”

Mẹ cô hoảng sợ, không biết phải làm sao.

“Tại sao lại khóc? Đừng khóc, đừng khóc nữa! Đạt Đạt ngoan, ngoan nào.”

“Mẹ, mẹ ơi...”

Cô quay người ôm lấy bà, khóc nức nở.

“Con phải làm sao đây? Con phát hiện ra...con vẫn còn rất yêu anh ấy, rất yêu rất yêu...Có lẽ anh ấy không cần con nữa, anh ấy bỏ lại con rồi...”

“Đạt Đạt ngoan, đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Ngày đó, cô cũng ở sân bay khóc to.

Trải qua nhiều năm khổ sở chịu đựng, tất cả đều theo tiếng khóc mà thoát ra, chứa đựng trong những giọt nước mắt trong suốt, rơi đầy trên má.

Cô không thể gục ngã. Nếu khóc có thể mang đi những ủy khuất, những hối hận và cả những sự không cam lòng, vậy cứ khóc đi, chỉ mong sau khi nước mắt khô cạn, cô lại có thể đứng cảm đứng lên, cùng chiến đấu với cuộc đời này.

Cô không có ai để dựa vào, chỉ có thể cùng mẹ nương tựa vào nhau, vì cô vô cùng quý trọng tình thân duy nhất này.

“Uông Ngữ Đạt, cố lên! Máy có thể mà.”

Mỗi ngày cô sẽ không ngừng cố vũ bản thân, phấn chấn tinh thần.

Những ngày âm thầm trôi qua, đã qua một tháng.

Một hôm, chuông cửa nhà cô vang lên.

Cô đang đánh đàn cho mẹ nghe, hai tay ngừng lại, đi ra cửa. Ngoài cửa, người mà cô nghĩ không bao giờ gặp lại, người ra đi không một lời từ biệt đang đứng đó.

“Anh?”

Cô khiếp sợ nhìn chằm chằm vào người đàn ông với làn da ngăm đen, khuôn mặt dạn dày sương gió.

“Em gái.”

Anh trai cô có chút ngượng ngùng, sau đó nở nụ cười.

“Lâu rồi không gặp.”

Cô giật mình nhìn anh trai, ngực phập phồng, băng giá cuộn cuộn nổi lên.

“Anh còn quay về Đài Loan làm gì? Làm sao anh biết em và mẹ ở đây? Anh có biết mấy năm nay, ở nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

“Anh biết.”

Anh cô nghe vậy, vẻ mặt rầu rĩ.

“Thiếu Tề đã nói hết cho anh biết.”

“Thiếu Tề ư?”

Cô ngạc nhiên.

Một người đàn ông khác xuất hiện, mỉm cười ấm áp đi về phía cô.

“Ngữ Đạt.”

“Anh...”

Cô càng run rẩy hơn, tiếng nói vang lên run run và kích động.

“Sao lại như thế này? Anh không phải... đi Mỹ làm việc sao?”

“Ai nói anh đi Mỹ làm việc?”

Viên Thiếu Tề kinh ngạc nhú mày.

Không phải sao? Ông Ngừ Đạt sững sốt. Chẳng lẽ Lưu Hiểu Tuyên lừa cô?

“Anh không phải được cử đi Miami làm giám đốc chi nhánh của khách sạn sao?”

“Xuân Duyệt đúng là có kế hoạch mở rộng kinh doanh ở Miami, nhưng hiện tại mới chỉ là sơ bộ thôi. Anh chỉ đi công tác để khảo sát thôi, nhân tiện. ...”

“Nhân tiện hỏi thăm tin tức của anh.”

Anh cô tiếp tục giải thích.

“Thiếu Tề thông qua thám tử tư, biết được anh tới Mỹ. Thời gian qua, cậu ấy đi khắp các thành phố lớn, mấy ngày trước mới tìm được anh ở Atlanta.”

“Atlanta? Anh đi làm việc ở Atlanta sao?”

“Ở bên đây anh có mở một quán rượu nhỏ.”

“Vậy sao anh lại không liên lạc về nhà?”

Ông Ngừ Đạt không thể chịu nổi mà oán trách.

“Anh có biết những năm qua, mẹ lo lắng cho anh nhiều thế nào không?”

“Anh không dám.”

Anh cô áy náy gục đầu xuống, hai tay nắm chặt, dù không nói nhưng có thể thấy được đang vô cùng căng thẳng.

“Năm đó, nếu anh không làm thiếu hụt ngân quỹ, công ty cũng sẽ không phá sản. Anh không dám liên lạc với gia đình, anh sợ bố mẹ trách mắng, quả thực không ngờ... không ngờ bố mất, mẹ lại trúng gió...”

“Anh thật quá đáng! Thật sự rất quá đáng!”

Ông Ngừ Đạt bật khóc, cô nghĩ nước mắt sớm đã khô cạn từ lâu vậy mà giờ lại tuôn ra như thác, không thể ngừng lại được. Cô đánh vào ngực anh trai, vừa khóc ai oán vừa nói ra bao khó khăn trong những năm qua.

“Anh có biết những năm qua em vất vả thế nào không? Anh có biết mẹ cứ khóc lóc không ngừng đòi gặp anh, thậm chí vì đi tìm anh mà suýt bị lạc? Làm sao anh có thể bỏ mặc cả người thân như thế? Làm sao có thể gây nên những chuyện như vậy chứ? Anh có biết em thật sự đã vô cùng tức giận anh không? Em từng thề rằng nếu anh quay về, em sẽ giết anh, em thực sự... sẽ giết chết anh...”

“Xin lỗi em, em gái. Là anh trai không tốt, thực xin lỗi em.”

Anh hiểu được sự tức giận của em gái, không ngừng nói xin lỗi. Quả thực những năm gần đây, anh cũng đã tỉnh ngộ. Ở Mỹ cố gắng làm việc, mong chờ ngày có thể trở về, cầu xin người nhà tha thứ.

“Là Bánh Bao phải không? Bánh Bao tới rồi sao?”

Mẹ cô nghe thấy tiếng nói âm ỉ ngoài cửa tò mò chạy ra.

Anh cô bàng hoàng, ngay lập tức quay đầu nhìn về phía mẹ mình, đầu đón khò khè.

“Mẹ, là con, con đã trở về rồi. Mẹ ơi!”

Anh cô dang tay ôm lấy bà,

“Mẹ, mẹ không nhận ra con sao? Con là con trai của mẹ đây, con đã trở về.”

“Cậu làTiểu Khải?”

“Đúng vậy, đúng là con...”

Hai mẹ con gặp lại xúc động, Ông Ngừ Đạt đứng một bên lau nước mắt không ngừng rơi. Viên Thiếu Tề lại gần, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Cô ngạc nhiên, đôi mắt đầm nước ngược lên nhìn anh.

“Cảm ơn anh, Thiếu Tề. Cảm ơn anh giúp em tìm được anh trai.”

Anh mỉm cười.

“Không cần phải cảm ơn anh. Đây là việc anh nên làm.”

“Em cứ nghĩ...anh đi Mỹ rồi, tưởng rằng anh sẽ không trở lại.”

Cô ghen ngào.

Anh cảm nhận được trong lời nói của cô có bao nhiêu buồn bã và đau khổ, lòng nhói đau.

“Ai nói với em rằng anh đi Mỹ?”

“Là...”

Cô ngừng lại, đôi môi anh đào tái nhợt chợt nở nụ cười, như bông hồng nở rộ trong sương mai, tươi mát và mềm mại. Là ai nói dối cô, không còn quan trọng nữa. quan trọng là, lúc này anh đang ở đây, ngay trước mắt cô.

“Anh trở về là tốt rồi.”

Anh đưa tay, lau đi những giọt nước mắt trên má cô, nhìn sâu vào mắt cô, yêu thương tràn đầy.

“Sắp tới em có rảnh không? Anh muốn dẫn em tới một nơi.”

...

Anh đưa cô tới một ngôi nhà trống.

Căn phòng không được trang trí gì, bên trong khoảng bốn mươi, năm mươi mét vuông, đứng ngoài ban công có thể nhìn thấy ngọn núi phía xa xa, nhìn xuống là công viên.

Lúc này hoàng hôn đang buông xuống, nắng chiều chiếu rọi vào bên trong phòng, tạo nên một bức tranh hoàng hôn tuyệt đẹp.

“Em thích nơi này chứ?”

Anh cười hỏi.

Cô sững sốt, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô, nhưng không dám tin.

“Điều này... nghĩa là gì?”

“Nghĩa là, nếu em bằng lòng, anh muốn tặng em một gia đình.”

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt và lời nói khiến cô có cảm giác choáng váng.

“Nếu em thích, sau này, nơi này sẽ là phòng khách của chúng ta, chúng ta có thể tiếp khách ở đây. Nơi này là phòng bếp, không gian đủ rộng chứ? Em không cần nấu cơm, anh sẽ làm cơm cho em ăn...”

“Ai nói em sẽ không làm?”

Cô phản bác theo trực giác.

“Vài năm nay, em đã biết nấu nướng tốt lắm rồi.”

“Phải không vậy?”

Anh mỉm cười ảm áp, không cùng cô tranh cãi nữa, tiếp tục nắm tay cô dẫn vào phòng trong.

“Nơi này có thể dễ làm phòng chơi đàn, khi em thích có thể chơi đàn cho cả nhà cùng nghe, dù nửa đêm cũng có thể. Anh sẽ thuê thợ làm tường cách âm, sẽ không ảnh hưởng tới hàng xóm... Căn phòng này thì dành cho mẹ, phòng này là thư phòng, phòng này là phòng dành cho khách. Khi anh em trở về Đài Loan, có thể ở đây.”

Anh dẫn cô quay trở lại phòng khách, mở cửa sổ sát đất, bước ra ban công, cảm nhận những cơn gió buổi chiều nhẹ nhàng.

“Ở đây có thể ngắm mặt trời lặn, em thích không?”

Anh quay sang hỏi cô, thân hình thả lỏng dựa vào lan can, tư thế nhàn hạ, thoải mái, tự nhiên, tạo ra sức hút nam tính mãnh liệt.

Cô sững lại một chút rồi nở nụ cười, những đau khổ và phiền muộn không thể nói bỗng chốc tan đi.

Sao cô có thể ngờ vực mà tin rằng bản thân mình có thể kháng cự khi gặp lại anh? Cô thật sự rất yêu anh, yêu đến đau đớn con tim, nhưng...

“Em vẫn chưa tin anh sao?”

Anh nhìn ra được sự bất khoan của cô, thờ dãi.

“Không tin anh có thể mang tới cho em một gia đình hạnh phúc sao?”

“Làm sao anh có thể tha thứ được chứ?”

Cô buồn bã nói.

“Bố mẹ em trước kia đối xử không tốt với anh, nên chắc hẳn anh rất căm ghét họ. Còn em... không phải anh đã từng nói, mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho em sao?”

Anh lắc đầu, cầm chặt hai tay cô, kéo cô tới trước mặt mình, ánh mắt trĩu mến, yêu thương, dịu dàng nhìn cô.

“Anh cũng đã từng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể tha thứ. Nhưng thời gian qua, khi anh hết lần này tới lần khác đi Mỹ, tìm kiếm anh trai em, anh bỗng nhận ra, kì thật, người anh nên tha thứ, là chính bản thân mình.”

“Tha thứ cho anh... Chính bản thân anh?”

Cô không hiểu ý anh muốn nói.

“Khi đó anh cũng quá cố chấp, quá mong muốn làm tốt mọi việc, cho nên đã làm tổn thương em quá nhiều.”

Anh chạm vào má cô, thương tiếc khẽ vuốt.

“Nếu so sánh anh của hiện tại và anh của bảy năm trước hơn cái gì, thì có lẽ đó là tuổi tác. Anh trở nên trưởng thành hơn, càng hiểu thế nào là đối nhân xử thế... Em hãy tin ở anh, Ngũ Đạt, anh hiện tại so với trước đây có thể làm tốt hơn.”

Cô xót xa nhìn anh, lời nói đấu tranh trên đầu môi, rút cục, vang lên chua xót.

“Không phải chỉ cần có tình yêu là được, cuộc sống... rất khắc nghiệt.”

“Anh biết, nhưng không có em còn khó hơn.”

Anh ôm chặt cô trong lòng, cầm đặt nhẹ lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Bây giờ anh đã hiểu, tình thân cũng vô cùng quan trọng. Anh muốn khi em trở thành vợ anh, cũng sẽ đón nhận những người thân của em. Chúng ta đều là người một nhà, cho dù có những lúc không vui. Thỉnh thoảng nếu có cãi qua cãi lại, chúng ta đều phải cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết mọi vấn đề, em nói có đúng không?”

Anh nói đúng, rất đúng, thế nhưng...

“Mẹ em... hiện tại bà như vậy, càng về sau càng nặng thêm, em sợ anh...”

“Sợ anh một ngày nào đó mất hết nhân nại với bà?”

Anh chủ động nói tiếp lời cô.

“Anh thừa nhận, anh không thể yêu quý bà giống em yêu quý bà. Nhưng sau khi chúng ta kết hôn, bà chính là mẹ vợ của anh, anh sẽ cố gắng hết sức quan tâm mẹ, chăm sóc cho mẹ. Có thể, anh và bà không có quan hệ máu mủ ruột rà, nhưng bà là mẹ vợ anh, chẳng khác nào người cùng một nhà. Anh sẽ... học cách yêu thương bà.”

Anh bằng lòng vì cô, học cách yêu thương người thân của cô...

Đây là những điều tuyệt vời nhất cô từng được nghe.

Cô cảm động rơi nước mắt.

“Thiếu Tề, tại sao anh đối xử với em tốt như vậy? Em không phải là một người phụ nữ tốt.”

“Trong lòng anh, em chính là người tốt nhất.”

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra một chút, thận trọng tuyên bố.

“Trên đời này, không ai tốt bằng em.”

Lòng cô quặn thắt, hai mắt đầm nước nhìn anh.

“Vậy sau này anh đừng có hối hận.”

“Không phải em nói, sống là không được hối hận sao?”

Anh trêu cô.

“Viên Thiếu Tề!”

Cô hồn dỗi.

“Anh hiểu ý của em mà.”

Anh nở nụ cười, cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô.

“Anh luôn nghĩ, một người đàn ông ba mươi mấy tuổi đầu, nên cầu hôn em như thế nào mới tốt? Sự lãng mạn của tuổi trẻ, anh không làm được.”

“Cho nên anh thật sự đưa em tới một ngôi nhà?”

Cô cười khẽ. Ngón tay lau đi giọt nước nơi khóe mắt.

Anh nhún vai.

“Cho em một gia đình, là lời cầu hôn lãng mạn nhất mà anh có thể nghĩ ra.”

Quả thật rất lãng mạn, lãng mạn đến mức cô bật khóc... không đúng, cô vốn đã khóc rồi, giống như một người điên, vừa khóc vừa cười.

“Em lại đây.”

Anh lại lôi kéo cô, đi vào trước cửa phòng ngủ của hai người.

“Nhắm mắt lại đi.”

“Để làm gì vậy?”

“Em cứ nhắm đi.”

“Được rồi.”

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, nghe tiếng anh mở cửa, một thoáng anh đi chuẩn bị thứ gì đó mới cho phép cô mở to mắt.

Roi vào mắt cô là muôn ngàn ánh nến đẹp để khiến cô nín thở.

Trên thảm trong phòng ngủ, anh rắc lên không biết bao nhiêu cánh hoa hồng. Những ngọn nến được xếp thành hình trái tim thật to, ánh nến phản chiếu tình yêu không thể biểu đạt bằng lời của anh.

Anh dắt tay cô, tiến vào bên trong hình trái tim, từ trong túi lấy ra một hộp nhung nhỏ, từ từ mở ra.

Một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, lấp lánh ở bên trong hộp nhung, anh lấy ra, đưa tới trước mặt cô, khóe miệng gợi lên một chút ngượng ngùng và cả nụ cười.

“Tha lỗi cho anh nhé! Hầu hết tiền tiết kiệm dùng để mua căn nhà này rồi, cho nên chiếc nhẫn này... uhm, có hơi nhỏ.”

Chiếc nhẫn kim cương này còn nhỏ sao? Cô không cảm thấy vậy, trong mắt cô, chiếc nhẫn kim cương này lấp lánh như những vì sao, tỏa sáng lấp lánh.

“Uông Ngữ Đạt... uhm.”

Anh căng thẳng.

“Em bằng lòng lấy anh chứ?”

Đây là lời cầu hôn, một lời cầu hôn đích thực, cô như đã chờ đợi cả đời, khiến người được cầu hôn cảm động.

Cô cắn môi, nước mắt nhòa đi, cô không biết nên nói gì, bao nhiêu lời lẽ, ngôn từ giờ phút này cũng trở nên vô dụng không thể nói hết được sự xúc động trong cô, chỉ có thể đưa tay ra trước.

Anh hiểu ý cô, trân trọng cầm bàn tay mềm mại, đeo nhẫn vào ngón, cột cô và anh, hai trái tim cùng một chỗ.

“Lúc này có thể hạnh phúc hơn không?”

Cô ngược nhìn anh, chân thành chờ đợi.

“Bởi vì chúng ta đều đã trưởng thành hơn.”

“Nhất định rồi.”

Anh cam đoan.

Cô nở nụ cười rạng rỡ, nhẹ dựa vào trong ngực anh, ôm anh thật hạnh phúc.

Lần cầu hôn thứ hai, thành công tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Lần Cầu Hôn Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.